

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35, ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ-ΦΑΞ 2105232553, ΣΕΠΤΕΜΒΡΗΣ 2018 ΑΡ. ΦΥΛ. 536, € 1,50

Η ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ ΚΟΤΖΙΑ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΡΩΣΙΚΗΣ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗΣ ΣΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ

Όσο πιο ορμητικά προωθεί η ανερχόμενη νεοσαρική Ρωσία τις πολιτικές και γεωστρατηγικές θέσεις της στην Ευρώπη τόσο πιο φιλόδοξες, λεπτές και αποτελεσματικές κάνει τις χειρουργικές της επεμβάσεις στον κατεχοχόν χώρο επιρροής της, στα Βαλκάνια, τα οποία γι αυτό το λόγο άλλωστε αποτελούν σήμερα, όπως και τον 19ο αιώνα το μαλακό υπογάστριο της Ευρώπης.

Όσο πιο ορμητικά προωθεί η ανερχόμενη νεοσαρική Ρωσία τις πολιτικές και γεωστρατηγικές θέσεις της στην Ευρώπη τόσο πιο φιλόδοξες, λεπτές και αποτελεσματικές κάνει τις χειρουργικές της επεμβάσεις στον κατεχοχόν χώρο επιρροής της, στα Βαλκάνια, τα οποία γι αυτό το λόγο άλλωστε αποτελούν σήμερα, όπως και τον 19ο αιώνα το μαλακό υπογάστριο της Ευρώπης. Ο κύριος στόχος των χειρουργικών επεμβάσεων της Ρωσίας σε αυτό το υπογάστριο είναι για πολλές δεκαετίες τώρα ο έλεγχος ή έστω η εξουδετέρωση της ισχυρής και αρκετά ανεξάρτητης από τις δύο υπερδυνάμεις Τουρκίας, που είναι ο φύλακας των Στενών και του χερσαίου δρόμου της Ευρώπης προς τους υδρογονάνθρακες του Κόλπου. Όμως ο κύριος κρίκος για την κυριαρχία στα Βαλκάνια βρίσκεται σήμερα

στη Δημ της Μακεδονίας, όπου η Ρωσία δίνει μια καίρια μάχη για να εκτοπίσει πολιτικά τις ΗΠΑ σαν δύναμη κύριας πολιτικής και στρατιωτικής επιρροής εκεί και έτσι να αποκτήσει τον έλεγχο του βαλκανικού άξονα Βορρά Νότου, δηλαδή του «ορθόδοξου» άξονα Σερβίας-Ελλάδας που τέμνει κάθετα τον οριζόντιο ως πρόσφατα κυρίως δυτικόφιλο άξονα Αλβανίας-Βουλγαρίας-Τουρκίας.

Κάτω από αυτό το πρίσμα πιστεύουμε ότι πρέπει κανείς να επιχειρήσει να αναλύσει τις πρόσφατες εσωτερικές πολιτικές εξελίξεις και ειδικά την παραίτηση Κοτζιά.

Το φαινομενικό «παράδοξο» της παραίτησης Κοτζιά

Το να δει κανείς την παραίτηση του Κοτζιά, του «εμπνευστή της συμφωνίας των Πρεσπών» όπως τον αποκάλεσε τιμητικά ο Τσίπρας, σαν μια πολιτική κίνη-

ση που έχει να κάνει κύρια με τις εσωτερικές πολιτικές εξελίξεις, δηλαδή με σκάνδαλα, εκλογές, πρωθυπουργικές «εξουσιομανίες» κλπ, σημαίνει ότι δεν επιχειρεί καν να απαντήσει στο πολιτικό αίτιγμα που έβαλε στη χώρα το ίδιο το δίδυμο Τσίπρας-Κοτζιά που πραγματοποίησε την αλλαγή φρουράς στο υπουργείο εξωτερικών το Σάββατο το πρωί σαν να ήταν ένα ερωτευμένο ζευγάρι. Το αίτιγμα αυτό που το έβαλε ανοιχτά ο Κοτζιάς, και μάλιστα με την αυταρέσκεια που τον χαρακτηρίζει το ονόμασε «παράδοξο», είναι το πως γίνεται ένας υπουργός εξωτερικών να χάνει τη θέση του την ώρα ακριβώς που η πολιτική του νικάει, εν προκειμένω την ώρα που η συμφωνία των Πρεσπών ψηφίζεται από τη Βουλή της γειτονικής χώρας. Αυτό το «παράδοξο» χωρίς να διατυπώνεται ανοιχτά σαν τέτοιο διέτρεχε στην τελετή παράδοσης ωστόσο όλη την ομιλία του πρωθυπουργού, καθώς αυτός έπαιρνε με ενθουσιασμό όχι μόνο τη θέση αλλά και όλη τη διπλωματική γραμμή του έκπτωτου υπουργού ενώ με ιδιαίτερο

πάθος εκθείαζε τη μεγάλη νίκη του τελευταίου στις Πρέσπες και τον ίδιο σαν εμπνευστή της ιστορικής συμφωνίας, σαν πατριώτη μέχρις αυτοθυσίας και σαν σοφό, τόσο πολύ που αυτός μόνο που δεν έκλαιγε από χαρά και περηφάνια.

Η βασική εξήγηση που δόθηκε από το πολιτικό καθεστώς και έμμεσα από την ίδια την κυβέρνηση, για τον αναγκαστικό χωρισμό αυτού του ερωτευμένου ζευγαριού είναι ότι ο ιδιοφυής καθηγητής ΥΠΕΞ θυσιάστηκε για να σωθεί η κυβέρνηση από τον σοβινιστή αντι-Πρέσπες υπουργό άμυνας, ο οποίος την εκβιάζει τάχα με πρόωρες εκλογές. Όμως όλα δείχνουν ότι είναι σε θέση ο ΣΥΡΙΖΑ να αποφύγει τις εκλογές μέσα από την παρούσα Βουλή με μια κυβέρνηση που θα σχηματιστεί από τα ίδια εκείνα περιτρίμματα των ΑΝΕΛ και του Ποταμιού που σίγουρα θα ψηφίσουν με πάνω από 151 ψήφους τη συμφωνία αν έρθει στη Βουλή. Από την άλλη είναι εντελώς περιέργο να πέφτει από την κυβέρνηση ένας άνθρωπος σαν τον Κοτζιά που καλύπτεται με πάθος από το

κυβερνητικό κόμμα, τον ΣΥΡΙΖΑ και να μένει ένας άλλος σαν τον Καμμένο που τα περισσότερα στελέχη και έντυπα του ΣΥΡΙΖΑ διαρκώς τον αποδοκιμάζουν πολιτικά περιμένοντας και προεξοφλώντας την πτώση του. Τι πολιτικό βάρος άλλωστε να έχει η παραμονή στην κυβέρνηση ενός υπουργού άμυνας που προεξοφλεί ότι αν η κυβέρνηση αυτή φέρει για ψήφιση τη συμφωνία που θεωρεί τη μεγαλύτερη κατάκτησή της θα τη ρίξει;

Κι όμως αυτήν την εξήγηση του εκβιαστή Καμμένου στον οποίο τάχα υπέκυψε η κυβέρνηση σε βάρος του θύματος Κοτζιά την υιοθέτησαν αμέσως οι περισσότεροι αναλυτές και με ιδιαίτερο ενθουσιασμό οι ντόπιοι φιλελεύθεροι που διψάνε για λίγη Δύση με όποιον τρόπο και αν τους σερβίρεται. Η αγάπη τους για τον Κοτζιά μεγάλωσε από τότε που η κυβέρνηση απέλασε τους δύο ρώσους διπλωμάτες και ο Κοτζιάς έβγαλε και δυο πατριωτικές αντιρώσικες κορώνες. Έτσι αδιαφόρησαν τελείως που αυτός

Συνέχεια στη σελ. 14

Που βρίσκονται τα κενά και πως αποκαλύπτονται οι πολιτικές προθέσεις της προφυλάκισης Παπαντωνίου

Η προφυλάκιση Παπαντωνίου αποτελεί το έναυσμα για μία νέα εκστρατεία ενάντια συνολικά στη ευρωπαϊκή πορεία της χώρας αφού ο Παπαντωνίου μετατρέπεται για τους διώκτες του σε σύμβολο μιας ιδεολογικο-πολιτικού τύπου διαφθοράς, που δεν συνδέεται με οποιαδήποτε προσωπική ή ταξική ανεντιμότητα, αλλά πάνω απ όλα με τη φιλοευρωπαϊκή πολιτική του κατεύθυνση σαν

αστού.

Το καθεστώς ήθελε δηλαδή στα γρήγορα να παρουσιάσει έναν μνημονιακό φιλοευρωπαϊκό «κλέφτη» στα μάτια του λαού και να αρχίσει τους φασιστικούς διωγμούς μια ολόκληρης πολιτικής τάξης της αστικής τάξης που ήδη προανέγγειλε ο ελεεινός Πολάκης. Προς το παρόν ο ΣΥΡΙΖΑ και όλοι οι ανατολικοί σαμποταριστές της παραγωγής αρκούνται στο διασυρμό όλου

αυτού του ρεύματος, που τάχα αυτό και όχι εκείνοι οδήγησαν το κράτος στη χρεωκοπία και το λαό στην πείνα. Προσπαθούν μέσα από την εξευτελιστική μεταχείριση του αντιπάλου τους να πείσουν το λαό ότι αυτός και οι άλλοι «τσολιάδες» των ευρωπαίων δανειστών φταίνε που πεινάνε τη χώρα γιατί τάχα είναι υπερασπιστές μιας «διεφθαρμένης ανάπτυξης» όπου κάθε έργο εξυπηρετεί τις

μίξεις.

Είναι χαρακτηριστικό ότι λίγες μέρες πριν την προφυλάκιση του ο Παπαντωνίου συμμετείχε σε μία εκδήλωση για την παρουσίαση του βιβλίου του «Αντιμέτωποι με το μέλλον» σε αίθουσα του ΕΒΕΑ, με τη συμμετοχή του Βερέμη, του Κυριακόπουλου (πρώην προέδρου του ΣΕΒ), της οικονομολόγου Μιράντας Ξαφά, και συντονιστή της εκδήλωσης τον Ριχάρδο Σωμερίτη, που όλοι

τους είναι φιλοευρωπαϊοί και αναπτυξιακοί αστοί στην γενική πολιτική τους κατεύθυνση. Εκεί ο Παπαντωνίου μίλησε για πολιτική στοχοποίησή του.

Εμείς δεν μπορούμε να ξέρουμε ακόμα αν ο Παπαντωνίου είναι ή δεν είναι ένας έντιμος άνθρωπος. Εκείνο που ξέρουμε είναι ότι η προφυλάκιση του, όπως αναφέρουμε και στην ανακοίνωσή

Συνέχεια στη σελ. 2

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ: • ΑΟΖ: Κι όμως φωνάζει ο κλέφτης, σ. 3, • Διακομματική βία στους εθνικά Μακεδόνες της Ελλάδας με εργαλείο τους ναζι, σ. 4, • Η ποινική δίωξη του σοσιαλφασισμού χωρίς την πολιτική αποκάλυψη της καθεστωτικής φύσης του σημαίνει δυνάμωμα του, σ. 6 • Πρωτοφανές σαμποτάζ στην εκπαίδευση, σ.5, • Μια σημείωση για την τετραμερή για τη Συρία, σ. 16

Που βρίσκονται τα κενά και πως αποκαλύπτονται οι πολιτικές προθέσεις της προφυλάκισης Παπαντωνίου

Συνέχεια από τη σελ. 1

μας που δημοσιεύουμε στο ίδιο φύλλο, αποτελεί μία φασιστικού τύπου δίωξη αφού έγινε χωρίς να υπάρχουν καταλυτικά στοιχεία της ενοχής του. Η μαρτυρία ενός πρώην φίλου του, παρουσιάστηκε από τους ανακριτές με τέτοιο τρόπο ώστε στην κοινή γνώμη να εμφανιστεί ότι έχει γίνει ήδη μια δίκη και έχει υπάρξει μια καταδίκη. Αυτό που έγινε είναι ότι επιταχύνθηκε με ραγδαίους ρυθμούς μία ανάκριση σε μία υπόθεση που σέρνεται πάνω από δέκα χρόνια, χωρίς η επιτάχυνση αυτή να έχει στόχο την πλήρη διαλεύκανσή της όπως φαίνεται, αλλά το να γίνει μία εντυπωσιακή προφυλάκιση πρώην υπουργού, αφού δεν έχει υπάρξει στο μεταξύ ούτε μία καταδίκη οποιουδήποτε μεσάζοντα ή αντιπροσώπου στην Ελλάδα της γαλλικής εταιρείας που ανέλαβε την αναβάθμιση των φρεγατών του πολεμικού ναυτικού, και κυρίως χωρίς να έχει υπάρξει καμιά παραπομπή σε δίκη και καμιά προφυλάκιση που να αφορά κυβερνητικούς, διοικητικούς αξιωματούχους για μίζες και κυρίως κάποιους από τους στρατιωτικούς που πρότειναν, εγκρίνανε, και επόπτευαν την εκτέλεση αυτής της σύμβασης που κρίθηκε από τους ανακριτές και τους εισαγγελείς που φυλάκισαν τον πρώην υπουργό επιζήμια για το ελληνικό δημόσιο.

Στην περίπτωση της σύμβασης των γαλλικών φρεγατών υπάρχει άφθονο πεδίο διερεύνησης με δεδομένο ότι έχει ήδη γίνει έλεγχος στη Γαλλία για μίζες της συγκεκριμένης γαλλικής εταιρείας της Thales για συμβάσεις στην Ελλάδα, στην Αργεντινή και στην Ασία, από το 2005 και μετά. Η γαλλική δικαιοσύνη διενέργησε άμεσα έρευνα για τις υποθέσεις που αφορούσαν την ίδια τη Γαλλία, που κατέληξε σε καταδίκες για την Thales.

Ωστόσο στην Ελλάδα σε κάθε περίπτωση που ανακύπτει σκάνδαλο μίζων, η δικαστική έρευνα κρατάει χρόνια και στο τέλος η διαδρομή της μίζας ποτέ δεν βρίσκεται γιατί πάντα οι διώξεις, όπως και στην περίπτωση του Τσοχατζόπουλου, στοχεύουν απευθείας και μόνο σε πολιτικά πρόσωπα, ενώ μένουν στο απυρόβλητο και σε καθεστώς πλήρους ασυλίας οι ενδιάμεσοι και τα κρατικά στελέχη που αποτελούν επίσης αναπόσπαστους και καίριους ενός διεφθαρμένου επιτελείου. Ποτέ δεν μπορεί να γίνει μια διεφθαρμένη προμηθεια και εργολαβία του δημοσίου χωρίς χρηματισμό του κρατικού μόνιμου προσωπικού.

Είναι κραυγαλέο ιδιαίτερα ότι μένουν στο απυρόβλητο οι ανώτατοι στρατιωτικοί, οι ψηλά ειδικευμένοι τεχνικοί και οι οικονομικοί εκτιμητές του μηχανισμού των στρατιωτικών προμηθειών που εισηγούνται στον υπουργό όλες αυτές τις προμήθειες και οι οποίοι είναι μόνιμοι στις θέσεις τους κατά κανόνα πολύ περισσότερο από τους υπουργούς. Χωρίς το χρηματισμό αυτών των στελεχών που μελετούν στρατιωτικά, τεχνικά και οικονομικά μια μεγάλη προμήθεια, ο υπουργός δεν μπορεί να κάνει τίποτα, πόσο μάλλον σε μια εποχή που όλη η πολιτική ζωή της χώρας μας εξελίσσεται γύρω από τη διαφθορά πολιτικών στελεχών.

Μόνο από αυτήν τη στεγανοποίηση των ανακρίσεων και των δικών από κάθε άλλο αναγκαίο κρίκο μιας διεφθαρμένης προμήθειας όλη η δίωξη γίνεται διαβλητή και επιλεκτική, δηλαδή δόλια οπότε και φασιστική στο χαρακτήρα της.

Σε ότι αφορά πάντως τα στοιχεία

για τον ίδιο τον Παπαντωνίου όλο το κατηγορητήριο έχει στηθεί πάνω στα χρήματα που φύγαν από τα χέρια του και δόθηκαν σε έναν ενδιάμεσο, τον γνωστό πια φίλο του πολιτικό μηχανικό Μπαρδής, ο οποίος τα κατέθεσε στο δικό του λογαριασμό στην Ελλάδα και από εκεί τα μετέφερε στο λογαριασμό του Παπαντωνίου στην Ελβετία. Αυτή τη διαδρομή τη δέχεται ο Παπαντωνίου και αυτή τον ενοχοποιεί τουλάχιστον πολιτικά καθώς οι δικηγόροι του την εξηγούν με το ότι δεν ήθελε να γίνει γνωστό την κοινή γνώμη (μέσω του προσωπικού των τραπεζών) ότι έχει και στέλνει τόσα χρήματα στο εξωτερικό. Πιθανά η κίνηση αυτή μπορεί και να τον ενοχοποιεί φορολογικά αν δεν αποδείξει πειστικά από που βρήκε τα λεφτά. Όμως το βασικό σε μια μίζα δεν είναι το πως φύγανε τα λεφτά ενός υπόπτου από τα χέρια του αλλά το πως φτάσανε. Σε αυτό το σημείο χάνει η δίωξη κατά του Παπαντωνίου, όπως λέει και ο ίδιος καταγγέλοντας την κατηγορία σαν πρωτοφανή. Δεν υπάρχει δηλαδή ούτε κάποια ροή χρημάτων μέσω πολλών ενδιάμεσων λογαριασμών από την Thales με τελικό αποδέκτη τον Παπαντωνίου, ούτε οποιαδήποτε μαρτυρία για κίνηση ρευστού από έναν λογαριασμό που έχει την αρχική πηγή του στην Thales στον ίδιο. Στην περίπτωση του Τσοχατζόπουλου αν και επίσης δεν αποδείχθηκε ροή χρήματος μέσω λογαριασμών προς αυτόν, υπήρξε ένας βασικός και τελικά περισσότεροι μάρτυρες για αυτόν τον τελευταίο κρίσιμο κρίκο της συναλλαγής. Ετσι καταδικάστηκε. Για τον Παπαντωνίου δεν υπήρξε ούτε αυτή η ροή και δεν υπήρξε ούτε τέτοιος μάρτυρας.

Μπορεί βέβαια να αναρωτηθεί κανείς γιατί το πολιτικό καθστώς δεν επιχειρεί να δικάσει τον Παπαντωνίου για φοροδιαφυγή; Μα τον έχει καταδικάσει για ανακριβή δήλωση πόθεν έσχες από το 2008 και μετά αλλά αυτό δεν ενδιαφέρει πολιτικά τους διώκτες γιατί φοροδιαφυγή κάνει όλη σχεδόν η αστική τάξη ενώ για απόκρυψη πόθεν έσχες έχουν κατηγορηθεί και ανώτατα στελέχη σαν τον Σταθάκη του ΣΥΡΙΖΑ που δεν έπαθε τίποτα για αυτό. Το βασικό για το καθεστώς των ρωσόφιλων που κάνει όλες τις πολιτικές διώξεις μέσω διαφθοράς εδώ και 33 χρόνια είναι να αποδείξει στο λαό ότι πεινάει και υποφέρει επειδή οι πολιτικοί του φάγανε τα λεφτά σε μίζες. Αυτή είναι η πολιτική οικονομία του φασισμού: Δεν είναι το χτύπημα της παραγωγής που πεινάει αυτή τη χώρα, ούτε καν η άνιση διανομή του πλούτου υπέρ των καπιταλιστών, γαιοκτημόνων και ιμπεριαλιστών, αλλά την πεινάνε οι πολιτικοί, δηλαδή ο κοινοβουλευτισμός, δηλαδή χρειάζεται στη χώρα μια δικτατορία έντιμων πατριωτών για να σώσει το λαό, κατά προτίμηση στρατιωτικών, οι οποίοι σύμφωνα με τους στηνμένους διώκτες σκανδάλων δεν πήραν ποτέ ούτε μια δραχμή μίζα από τις πελώριες στρατιωτικές προμήθειες όλες αυτές τις δεκαετίες.

Το αδύνατο λοιπόν σημείο του κατηγορητηρίου είναι ότι η διαδρομή της μίζας σταματάει στους λογαριασμούς ενός βασικού αντιπροσώπου της Thales, ονόματι Μπεκατώρου, ο οποίος σκοτώθηκε σε αυτοκινητιστικό δυστύχημα το 2012, για τον οποίο η δικαστική έρευνα σερνόταν και δεν βρήκε τίποτα παραπέρα. Από εκεί και πέρα χάνονται τα ίχνη του χρήματος.

Και εκεί το κατηγορητήριο κάνει το άλμα, και ισχυρίζεται ότι τα λεφτά του Μπεκατώρου είναι αυτά που κατέθεσε

ο, Μπαρδής στο λογαριασμό του και μετά με έμβασμα στο λογαριασμό του Παπαντωνίου. Αυτό δεν στηρίζεται σε κανένα στοιχείο. Είναι μια υπόθεση.

Το πιο ένοχο στοιχείο για το ότι κάτι πολύ περίεργο γίνεται με την ανάκριση είναι ότι αυτή αρκέστηκε στη δήλωση του Μπαρδής ότι δεν γνώριζε, και ούτε θέλησε να μάθει ποτέ (!) τι ήταν τα εκατομμύρια τα οποία έπαιρνε και τα οποία κατέθετε σε λογαριασμούς δικούς του και στη συνέχεια τα έστειλε με εμβάσματα σε λογαριασμούς του Παπαντωνίου στο εξωτερικό, γιατί τάχα θεωρούσε τον Παπαντωνίου έντιμο!. Μα ένας τέτοιος μάρτυρας που διαχειρίζεται και κινεί εκατομμύρια, ένας έμπειρος επιχειρηματίας, είναι δυνατό να θεωρηθεί έστω και ελάχιστα πειστικός από μια ανάκριση όταν λέει ότι δεν ενδιαφέρθηκε να μάθει τι είναι τα εκατομμύρια που κινεί και να μην προφυλακιστεί επίσης όταν αυτή η ανάκριση κλείνει στην φυλακή τον συγκατηγορούμενο του για μίζες; Κιόμως δεν προφυλακίστηκε. Είναι σαν η ανάκριση να αρκείται στη δήλωση άγνοιας του ώστε να μην γίνει κάποια άλλη δήλωση του ενδεχόμενα λιγότερο επιβαρυντική για τον κεντρικό κατηγορούμενο όπως πχ περί φοροδιαφυγής ή μιας άλλης προσωπικής συναλλαγής που επίσης δεν έχει σχέση με μια μίζα. Είναι σαν η πολύ καλύτερη μεταχείρησή του να είναι το αντάλλαγμα για την πλήρη σιωπή του πλην από το ότι έκανε τον μεσάζοντα.

Ο Παπαντωνίου ισχυρίστηκε ότι μπορεί να αποδείξει ότι η προέλευση αυτών των χρημάτων είναι πωλήσεις περιουσιακών στοιχείων, όπως πίνακες μεγάλης αξίας και έσοδα από κληρονομίες. Αποτελεί ζήτημα της δικαστικής έρευνας η απόδειξη της προέλευσης των ποσών. Ωστόσο, όπως είπαμε ως αυτή τη στιγμή δεν υπάρχει κίνηση λογαριασμού ή μαρτυρία για λήψη μίζας, οπότε δεν ευσταθεί κανένας από τους λόγους της προφυλάκισης του ζεύγους Παπαντωνίου, όταν όλοι οι λογαριασμοί τους βρίσκονται στη διάθεση των ανακριτικών αρχών και μάλιστα έχουν δεσμευτεί, και έχουν ελεγχθεί πολλές φορές τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια.

Κυρίως όμως εμείς δεν έχουμε καμιά εμπιστοσύνη στις ανακριτικές αρχές όσο δεν έχει γίνει έρευνα σε όλα τα κρατικά στελέχη διαφόρων ειδικοτήτων που έχουν εισηγηθεί τη συγκεκριμένη - σύμφωνα πάντα με το κατηγορητήριο - βλαπτική για το δημόσιο προμήθεια. Όμως υπάρχει περίπτωση ποτέ ο ΣΥΡΙΖΑ να οδηγήσει έναν μόνιμο κρατικό μηχανισμό στο εδώλιο; Ειδικά στην Ελλάδα ο μεγαλύτερος προστάτης σήμερα τέτοιων μηχανισμών είναι οι ηγεσίες των δύο πιο ρωσόδουλων σοσιαλφασιστικών κομμάτων, αυτές του ΣΥΡΙΖΑ και του ψευτοΚΚΕ που πάντα υπερασπίζονται την μεγαλύτερη δυνατή ασυλία για τους διεφθαρμένους δημόσιους υπαλλήλους, στο στρατό των οποίων στηρίζονται για να πάρουν τελικά την εξουσία.

Όσο δεν ερευνάται η υπόθεση για να χτυπηθεί η διαφθορά αλλά ένα πρόσωπο και ένα πολιτικό ρεύμα ούτε αυτή η ανάκριση, ούτε η δίκη που έρχεται θα είναι πραγματικά δίκαιες και νόμιμες διαδικασίες αλλά μέθοδοι για την εισαγωγή μας σε μια περίοδο μεγάλου φασισμού, πολύ μεγαλύτερης διαφθοράς και πολύ μεγαλύτερου παραγωγικού σαμποτάζ και πείνας από κάθε άλλη που έχει ζήσει η χώρα μας ως τώρα.

Η φήμη μας φτάνει πολύ ψηλά...

Το φετινό Νόμπελ οικονομίας δόθηκε στον Πολ Ρόμερ. Πρόκειται φυσικά για έναν αστό οικονομολόγο που υπηρετεί την τάξη του όπως όλοι όσοι παίρνουν Νόμπελ οικονομίας. Εδώ μας ενδιαφέρει η άποψη αυτού του στελέχους της αστικής τάξης για το τι συμβαίνει στη χώρα μας.

Χαρακτηριστικά γράφει: «*Η διαφθορά και η γραφειοκρατική αναποτελεσματικότητα αποτελούν φόρο δυσβάσταχτο για όλες τις επιχειρήσεις που δραστηριοποιούνται στην Ελλάδα. Ο φόρος είναι ιδιαίτερα υψηλός για τις startups και τις ξένες επιχειρήσεις που θα ήθελαν να επενδύσουν εκεί... Μία ιδιαίτερα σημαντική αποτυχία έγκειται στο δικαστικό σύστημα, το οποίο λειτουργεί πολύ αργά στην επίλυση υποθέσεων. Όπως έχει προφανώς αντιληφθεί και ο αξιωματούχος που απαιτούσε την πρόσληψη της φίλης του, αυτό διευρύνει δραματικά τις ευκαιρίες για εγκληματική δραστηριότητα» (<https://www.huffingtonpost.gr/9-10-2018>).*

Το εγκληματικό κύρος της οικονομικής διαχείρισης της χώρας μας είναι πελώριο. Κάθε Νόμπελ ξέρει την Ελλάδα και μιλάει για αυτήν.

Παρακαλούμε τους αναγνώστες μας να στέλνουν τα γράμματα ή τις επιταγές τους στη δ/ση Χαλκοκονδύλη 35, Αθήνα, ΤΚ 10432, ή στο όνομα Κώστας Κούτελος, ΤΘ 3408 Τ.Κ. 10210, Αθήνα

Για τις οικονομικές σας ενισχύσεις μπορείτε να χρησιμοποιείτε το λογαριασμό μας στην Εθνική Τράπεζα: 160/764962-29

NEA ANATOLH

Μηνιαία εφημερίδα
Ιδιοκτήτης:
Κεντρική Επιτροπή της ΟΑΚΚΕ
Εκδότης σύμφωνα με το νόμο:
Κώστας Κούτελος
(Κωδικός 2998)
ISSN 1791-6593
Χαλκοκονδύλη 35, 5ος όροφος
Τ.Κ. 104 32 Αθήνα
Τηλ.- Φαξ: 210-5232553
Ετήσια συνδρομή: 20 Ευρώ
Εξαμηνιαία: 10 Ευρώ

ΑΟΖ: ΚΙ ΟΜΩΣ ΦΩΝΑΖΕΙ Ο ΚΛΕΦΤΗΣ

Για μια ακόμη φορά σύσσωμο το ντόπιο πολιτικό καθεστώς -όχι μόνο η κυβέρνηση, αλλά όλα τα κόμματα-, σύσσωμος ο Τύπος και γενικότερα τα ΜΜΕ, ανεξαρτήτως πολιτικής τοποθέτησης και απόχρωσης, έβαλαν πυρ ομαδόν, με ευκαιρία την έξοδο των δύο τουρκικών πλοίων Μπαρμπαρός και Φατίχ στη νοτιοανατολική Μεσόγειο, κατά της Τουρκίας κατηγορώντας την ότι παραβιάζει το Διεθνές Δίκαιο και την ελληνική υφαλοκρηπίδα. Το υπουργείο Άμυνας μάλιστα (βλέπε Καμμένος) έστειλε καλού-κακού και τη φρεγάτα Νικηφόρος Φωκάς να παρενοχλήσει τα τουρκικά πλοία, προβάλλοντας το επιχείρημα ότι έτσι δεν θα δώσει την ευκαιρία στην Τουρκία να εγγράψει ντε φάκτο δικαιώματα σε ΑΟΖ που δεν της ανήκει, αλλά ανήκει στην Ελλάδα.

Επειδή αυτή την καραμέλα με τη δήμενη ελληνική ΑΟΖ την πιπιλάνε χρόνια τώρα στη χώρα μας εθνικιστές και ρωσόδουλοι σε μια θαυμαστή συγχορδία, καλό είναι να ξεκαθαρίσουμε μερικές έννοιες του Διεθνούς Δικαίου, ώστε να δούμε σε ποια μεριά βρίσκεται το δίκιο και σε ποια το άδικο.

Βοηθό μας σ' αυτή την «περιήγηση» θα έχουμε τη Σύμβαση των Ηνωμένων Εθνών (ΟΗΕ) για το Δίκαιο της Θάλασσας, το δημοσιευμένο κείμενο της οποίας μπορεί κανείς να το βρει στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*, και συγκεκριμένα στην ιστοσελίδα <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EL/TXT/?uri=CELEX%3A21998A0623%2801%29>. Η Σύμβαση αυτή είναι επίσης γνωστή και ως Σύμβαση του Μοντέγκο Μπέι της Ιαμαϊκής και υπογράφηκε στις 10 Δεκεμβρίου του 1982.

Δuo λόγια για το εύρος του εναέριου χώρου σε σχέση με το εύρος των χωρικών υδάτων

Στη *Νέα Ανατολή* έχουμε ξαναασχοληθεί πιο αναλυτικά με το ζήτημα αυτό. Εδώ απλά θα θέλαμε να παραθέσουμε τι ακριβώς λέει και η παραπάνω Σύμβαση, πέρα από άλλα διεθνή νομικά κείμενα.

Συγκεκριμένα, στο *ΤΜΗΜΑ 1, ΓΕΝΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ*, άρθρο 2, με τίτλο *Νομικό καθεστώς της χωρικής θάλασσας, του εναέριου χώρου πάνω από την χωρική θάλασσα και του βυθού και του υπεδάφους του*, αναφέρονται στις δύο πρώτες παραγράφους τα εξής:

«1. Η κυριαρχία του παράκτιου κράτους εκτείνεται, πέρα από την ηπειρωτική του επικράτεια και τα εσωτερικά του ύδατα και, στην περίπτωση αρχιπελαγικού κράτους, πέρα από τα αρχιπελαγικά του ύδατα, στην παρακείμενη θαλάσσια ζώνη που ορίζεται ως χωρική θάλασσα.

2. Η κυριαρχία αυτή εκτείνεται και στον εναέριο χώρο πάνω από τη χωρική θάλασσα, καθώς και στο βυθό και υπεδάφος της».

Τι σημαίνουν αυτά σε απλά ελληνικά; Πρώτον, ότι η επέκταση της «χωρικής θάλασσας» (συνήθως τα λέμε «χωρικά ύδατα») είναι κυριαρχία του παράκτιου κράτους και όχι απλό κυριαρχικό δικαίωμα, όπως στην περίπτωση της ΑΟΖ. Είναι σαν να επεκτείνεται το έδαφος μιας χώρας και στη θάλασσα (επιφάνεια, βυθός, υπεδάφος). Όπως ένα κράτος ασκεί κυριαρχία στο έδαφός του, έτσι ασκεί κυριαρχία και στη χωρική του θάλασσα.

Δεύτερον, όταν λέει ότι η κυριαρχία αυτή εκτείνεται και στον εναέριο χώρο πάνω από τη χωρική θάλασσα, είναι

ηλίου φαινότερο ότι το εύρος του εναέριου χώρου **ταυτίζεται** με αυτό της χωρικής θάλασσας. Η διατύπωση είναι κάτι παραπάνω από σαφής. Άρα, η θέση ότι το Διεθνές Δίκαιο δίνει το δικαίωμα στην Ελλάδα να έχει άλλο εύρος εναέριου χώρου και άλλο χωρικής θάλασσας είναι καταφανώς παράνομη, με βάση και το Δίκαιο της Θάλασσας.

Λάθος το όλα ή τίποτα

Πάμε παρακάτω. Η «πάγια ελληνική θέση» (έτσι όπως τη διαμόρφωσε ο πρώτος μεταπολεμικός πρωθυπουργός υπηρέτης της ρώσικης πολιτικής Ανδρέας Παπανδρέου) κάνει λόγο για επέκταση στα 12 ναυτικά μίλια. Τι λέει η Σύμβαση;

Στο *ΤΜΗΜΑ 2, ΟΡΙΑ ΤΗΣ ΧΩΡΙΚΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ*, Άρθρο 3: *Εύρος της χωρικής θάλασσας* αναφέρει: «Κάθε κράτος έχει το δικαίωμα να καθορίσει το εύρος της χωρικής του θάλασσας. Το εύρος αυτό δεν υπερβαίνει τα δώδεκα ναυτικά μίλια, μετρούμενα από γραμμές βάσεως καθοριζόμενες σύμφωνα με την παρούσα σύμβαση».

Αυτό σημαίνει πάλι δυο πράγματα. Το πρώτο είναι ότι το δικαίωμα αυτό το έχει το κράτος χωρίς να ρωτήσει κανέναν άλλον. Είναι αυτό που λέμε «μονομερές δικαίωμα». Ενώ με την ΑΟΖ, όπως θα δούμε, ισχύει κάτι διαφορετικό. Όμως, όταν η Σύμβαση λέει ότι το εύρος αυτό δεν υπερβαίνει τα 12 ναυτικά μίλια, αυτό δε σημαίνει ότι το παράκτιο κράτος είναι υποχρεωμένο, αν θέλει να κάνει την επέκταση αυτή, να τα επεκτείνει στα 12 μίλια. Τα 12 μίλια είναι **το ανώτατο** όριο στο οποίο μπορεί αυτά να φτάσουν. Μπορεί δηλαδή σε άλλα σημεία τα μίλια να επεκταθούν από τα 6 στα 7, σε άλλα στα 8, σε άλλα στα 9, σε άλλα στα 10, στα 11 ή και μέχρι τα 12. Αυτό ως το κρατήσουμε, γιατί εδώ γίνεται από ελληνικής πλευράς μια σκόπιμη παρανόηση: ή 6 μίλια ή 12. Ή όλα ή τίποτα. Αυτό απλά δεν ισχύει.

Τι προβλέπεται για την ΑΟΖ στη Σύμβαση

Και φτάνουμε στο ζήτημα της Αποκλειστικής Οικονομικής Ζώνης (ΑΟΖ) ενός παράκτιου κράτους.

Στο *ΤΜΗΜΑ V: ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΖΩΝΗ*, Άρθρο 56: *Δικαιώματα, δικαιοδοσίες και υποχρεώσεις του παράκτιου κράτους στην αποκλειστική οικονομική ζώνη*, αναφέρεται:

«1. Στην αποκλειστική οικονομική ζώνη το παράκτιο κράτος έχει: α) κυριαρχικά δικαιώματα που αποσκοπούν στην εξερεύνηση, εκμετάλλευση, διατήρηση και διαχείριση των φυσικών πόρων» κτλ. Πρόκειται γι' αυτό που λέγαμε πριν: άλλο κυριαρχία και άλλο κυριαρχικό δικαίωμα.

Στην παράγραφο 2 αναφέρει: «2. Κατά την άσκηση των δικαιωμάτων του και την εκτέλεση των υποχρεώσεών του, σύμφωνα με την παρούσα σύμβαση, στην αποκλειστική οικονομική του ζώνη το παράκτιο κράτος λαμβάνει υπόψη του τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις των άλλων κρατών και ενεργεί κατά τρόπο συνάδοντα με τις διατάξεις της παρούσας σύμβασης».

Και στο Άρθρο 59: *Βάση για την επίλυση των διαφορών σε περίπτωση που η σύμβαση δεν παρέχει δικαιώματα ούτε δικαιοδοσίες στο εσωτερικό της*

αποκλειστικής οικονομικής ζώνης, αναφέρει: «Στις περιπτώσεις που η παρούσα σύμβαση δεν παρέχει συγκεκριμένα δικαιώματα ή δικαιοδοσίες στο παράκτιο κράτος ή σε άλλα κράτη μέσα στην αποκλειστική οικονομική ζώνη, και προκύπτει σύγκρουση συμφερόντων ανάμεσα στο παράκτιο κράτος και άλλο κράτος ή κράτη, η διαφορά αυτή θα πρέπει να διευθετείται με βάση την αρχή της ευθυδικίας και υπό το φώς όλων των σχετικών πραγματικών περιστατικών, λαμβάνοντας υπόψη την αντίστοιχη σπουδαιότητα των συμφερόντων των μερών, καθώς και τη διεθνή κοινότητα στο σύνολό της».

Τι σημαίνουν όλ' αυτά; Πρώτον, ότι η ανακήρυξη της ΑΟΖ από ένα παράκτιο κράτος δεν γίνεται με τον αυτοματισμό που προβλέπεται για την επέκταση των χωρικών υδάτων. Και είναι λογικό αυτό, γιατί στην τελευταία περίπτωση πρόκειται για 12 μίλια, ενώ στην ΑΟΖ πρόκειται για 200· οπότε, αν έχουμε δύο παράκτια κράτη με αντικριστές ακτές (όπως η περίπτωση της Ελλάδας με την Τουρκία) και το εύρος της θάλασσας ανάμεσά τους (στην περίπτωσή μας του Αιγαίου) δεν υπερβαίνει τα 400 μίλια, οπότε θα έπαιρναν από 200 η καθεμιά και ούτε γάτα ούτε ζημιά, τότε οι δύο χώρες πρέπει να κάνουν μια διευθέτηση μεταξύ τους, γιατί προκύπτει «σύγκρουση συμφερόντων», αφού και οι δύο να πάρουν από 200 μίλια ΑΟΖ δε γίνεται.

Δεύτερον, πώς γίνεται αυτή η διευθέτηση; Η Σύμβαση λέει «με βάση την αρχή της ευθυδικίας». Τι σημαίνει ευθυδικία; Απευθείας συζητήσεις και διαπραγματεύσεις! Κάτι δηλαδή που αποφεύγει η ελληνική πλευρά σαν το διάολο το λιβάνι! Και μάλιστα τονίζει η Σύμβαση ότι πρέπει να ληφθούν υπόψη τα συμφέροντα των μερών, καθώς και η διεθνής κοινότητα στο σύνολό της.

Πρακτικά τι γίνεται λοιπόν; Όπως εξηγήει στο Newsit (βλ. σχετικά την ιστοσελίδα [<https://www.newsit.gr/ellada/ti-einai-i-aoz-pos-tha-tin-oriothetisoyme-gia-na-ekmetalleytoyme-petrelaio-kai-fysiko-aerio/1890488/>]) ο διεθνολόγος και στρατηγικός αναλυτής Θάνος Ντόκος: «Η Ελλάδα, αλλά και οποιαδήποτε χώρα, για να οριοθετήσει την ΑΟΖ θα πρέπει καταρχήν να τη διακηρύξει, αλλά η διαφορά με την υφαλοκρηπίδα είναι ότι η υφαλοκρηπίδα υπάρχει σαν νόμιμο δικαίωμα ενός κράτους είτε κανείς την οριοθετήσει είτε όχι, ενώ στην ΑΟΖ χρειάζεται η διακήρυξή της. Βεβαίως αυτό ισχύει για τις περιπτώσεις που δεν εμπλέκονται άλλα κράτη. Στην περίπτωση της χώρας μας προς τον νότο, γιατί εκεί είναι η δυσκολία που υπάρχει, είναι πολύ λιγότερα τα προβλήματα προς την Ιταλία, αν και εκεί είχαμε προβλήματα με την Αλβανία, αλλά προς τον νότο υπάρχουν άλλες 4 χώρες, με αποτέλεσμα τα δικαιώματα των ΑΟΖ τους να εμπλέκονται, δηλαδή η Τουρκία, η Αίγυπτος, η Λιβύη και η Κύπρος. Άρα, για να μπορέσουμε να έχουμε μια αποκλειστική οικονομική ζώνη που να έχει νομική αξία, θα πρέπει όλες οι εμπλεκόμενες πλευρές να συμφωνήσουν για τα όρια και, εάν δεν μπορούν να συμφωνήσουν μέσω πολυμερών ή διμερών διαπραγματεύσεων, όπως στην προκειμένη περίπτωση, τότε η επιλογή είναι προσφυγή στο Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης· η κάθε πλευρά, εφόσον συμφωνηθεί από κοινού

προσφυγή, υποβάλλει το φάκελό της με τα επιχειρήματα νομικά και πολιτικά και το δικαστήριο παίρνει την απόφαση για το ποια είναι τα όρια της ΑΟΖ της κάθε χώρας».

Βέβαια, ο διεθνολόγος αναφέρει τα προβλήματα ανακήρυξης ελληνικής ΑΟΖ μόνο προς τα νότια και προς τα δυτικά. Ας αναλογιστεί κανείς πόσο μεγαλύτερο είναι το πρόβλημα με την οριοθέτηση ΑΟΖ ανάμεσα σε Ελλάδα και Τουρκία, που οι αποστάσεις είναι πολύ μικρότερες.

Με λίγα λόγια, δεν υπάρχει ΑΟΖ χωρίς δημόσια διακήρυξή της και χωρίς διαπραγματεύσεις με τα παρακείμενα και τα αντικείμενα παράκτια κράτη. Εδώ δεν πρόκειται για τις ΗΠΑ, π.χ., που έχουν μπροστά τους έναν Ειρηνικό κι έναν Ατλαντικό Ωκεανό με χιλιάδες μίλια έκταση. Εδώ πρόκειται για περιορισμένης έκτασης θάλασσες που τα συμφέροντα μιας πλευράς συγκρούονται με αυτά μιας άλλης και γι αυτό χρειάζονται διαπραγματεύσεις, διαιτησίες κλπ.

Συμπέρασμα: από τη στιγμή που δεν έχει διακηρυχθεί ελληνική ΑΟΖ και δεν έχουν γίνει σχετικές διαπραγματεύσεις με τις παρακείμενες και τις αντικείμενες χώρες για την ακριβή οριοθέτησή της, δεν υπάρχει ελληνική ΑΟΖ αλλά μόνο ένα δικαίωμα να υπάρξει ΑΟΖ κάτω από συγκεκριμένες διαδικασίες. Τόσο απλό είναι...

Πιο καθαρά δε γίνεται

Εκεί όμως που τα πράγματα ξεκαθαρίζονται ολότελα είναι με το άρθρο 74 της Σύμβασης:

«Άρθρο 74: Οριοθέτηση της αποκλειστικής οικονομικής ζώνης μεταξύ κρατών με έναντι ή προσκείμενες ακτές

1. Η οριοθέτηση της αποκλειστικής οικονομικής ζώνης μεταξύ κρατών με έναντι ή προσκείμενες ακτές πραγματοποιείται κατόπιν συμφωνίας με βάση το διεθνές δίκαιο όπως ορίζεται στο άρθρο 38 του καταστατικού του διεθνούς δικαστηρίου, με σκοπό την επίτευξη δίκαιης λύσης.

2. Αν δεν επιτευχθεί συμφωνία μέσα σε εύλογο χρονικό διάστημα, τα ενδιαφερόμενα κράτη προσφεύγουν στις διαδικασίες που προβλέπονται στο μέρος XV.

3. Εκκρεμώσεως της συμφωνίας που προβλέπεται στην παράγραφο 1, τα ενδιαφερόμενα κράτη, σε πνεύμα κατανόησης και συνεργασίας, καταβάλλουν κάθε προσπάθεια για την επίτευξη προσωρινών διευθετήσεων πρακτικού χαρακτήρα και, κατά τη διάρκεια αυτής της μεταβατικής περιόδου, για να μην θέσουν σε κίνδυνο ή παρεμποδίσουν την επίτευξη οριστικής συμφωνίας. Οι διευθετήσεις αυτές δεν επηρεάζουν την τελική οριοθέτηση».

Η Ελλάδα και η Τουρκία είναι κατεχοχόν τέτοιες χώρες, αφού έχουν και προσκείμενες (περίπτωση Θράκης) και έναντι (περίπτωση Αιγαίου) ακτές. Αυτό το άρθρο λέει καθαρά ότι πρέπει να προηγηθεί συμφωνία μεταξύ των κρατών αυτών για την οριοθέτηση της ΑΟΖ τους.

Κι αν δεν συμφωνήσουν τα ενδιαφερόμενα κράτη, τότε τι γίνεται; Κι εδώ το άρθρο 74 μας λέει καθαρά ότι πρέπει να προσφύγουν στις διαδικασίες που προβλέπονται στο μέρος XV της

ΔΙΑΚΟΜΜΑΤΙΚΗ ΒΙΑ ΣΤΟΥΣ ΕΘΝΙΚΑ ΜΑΚΕΔΟΝΕΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ ΜΕ ΕΡΓΑΛΕΙΟ ΤΟΥΣ ΝΑΖΙ

Το να έχει κανείς σήμερα στην Ελλάδα μειονοτική εθνική συνείδηση αποτελεί μια ιδιαίτερα επικίνδυνη υπόθεση. Θεμελιώδη δικαιώματα, όπως είναι το δικαίωμα ελεύθερης έκφρασης και ασφάλειας του προσώπου, δεν θεωρούνται εξασφαλισμένα για αυτούς τους ανθρώπους. Η τούρκικη και, ακόμα περισσότερο, η μακεδονική εθνική μειονότητα στη χώρα μας αντιμετωπίζουν ένα συνεχές καθεστώς ανεξέλεγκτης βίας και τρομοκρατίας που την καλύπτουν με τη στάση τους όλα τα κοινοβουλευτικά κόμματα, αλλά και σύσσωμος ο μαζικός έντυπος και ηλεκτρονικός τύπος.

Τις τελευταίες δεκαετίες έχουν συμβεί με την ανοχή των αρχών, των κοινοβουλευτικών κομμάτων και του μαζικού τύπου ουκ ολίγα περιστατικά τρομοκρατίας της μακεδονικής μειονότητας.

Για παράδειγμα το 1995 τα γραφεία του μειονοτικού κόμματος «Ουράνιο Τόξο» στη Φλώρινα πυρπολήθηκαν, μέλη του κόμματος προπηλακίστηκαν και κλάπηκε εξοπλισμός, ενώ λίγες μέρες αργότερα η εισαγγελία Φλώρινας άσκησε δικαστική δίωξη σε τέσσερα στελέχη του κόμματος για «πρόκληση σε διέγερση πολιτών σε αμοιβαία διχόνοια». Πρόκειται για μια υπόθεση που οδήγησε στην καταδίκη της χώρας από το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων το 2005. Άλλα περιστατικά ήταν η καταστροφή του εκλογικού περιήτερου του κοινού εκλογικού συνδυασμού της ΟΑΚΚΕ με το Ουράνιο Τόξο στις βουλευτικές εκλογές του '96, η εισβολή 30 ροπαλοφόρων της ναζιστικής ΧΑ σε αίθουσα της ΕΣΗΕΑ στην οποία έδινε συνέντευξη τύπου το Ουράνιο Τόξο για την έκδοση ενός ελληνο-μακεδονικού λεξικού το 2009, η περικύκλωση και ο μερικός αποκλεισμός της πρόσβασης του κοινού μέσω της τρομοκρατίας του από χρυσαιγίτες και φασίστες της αίθουσας στην οποία έγινε το συνέδριο του Ουράνιου Τόξου στη Θεσσαλονίκη το 2004. Πριν από δύο χρόνια, στις 12/12/2016, έγινε εισβολή από τους ήδη τότε υπόδικους χρυσαιγίτες σε συζήτηση στα γραφεία της

ΕΣΗΕΑ για τις εθνικές μειονότητες στην Ελλάδα με πλήρη ασυλία για τους τραμπούκους που την έκαναν (<http://oakke.gr/afises/2013-02-16-20-47-58/item/759>). Ο μαζικός έντυπος και ηλεκτρονικός τύπος έκρυσαν από την κοινή γνώμη την αντιμειονοτική βία των ναζιστών σε όλες αυτές τις περιπτώσεις, και οι ελληνικές αρχές όχι μόνο δεν τιμώρησαν αλλά δεν έκαναν την παραμικρή έρευνα ή δίωξη ενάντια στους ναζιτραμπούκους, ενώ με εξαίρεση την ΟΑΚΚΕ κανένα πολιτικό κόμμα δεν καταδίκασε ποτέ αυτή τη βία.

Τελευταίο τέτοιο περιστατικό, που ωστόσο δεν είναι ασυνήθιστο στο νομό Φλώρινας, όπου βρίσκεται η πολιτική έδρα του Ουράνιου Τόξου, ήταν η προσπάθεια παρεμπόδισης και κυρίως τρομοκράτησης χοροεσπερίδας που διοργάνωσαν από κοινού με το νεοσύστατο πολιτιστικό σωματείο «Στέγη Μακεδονικού Πολιτισμού» και το Ουράνιο Τόξο από ναζιστές της ΧΑ και συνεργούς τους στον Αγ. Παντελεήμονα νομού Φλώρινας στις 20/10. Παρά την επιστολή που έστειλε το Ουράνιο Τόξο στην αστυνομική διεύθυνση Φλώρινας ζητώντας την προστασία της εκδήλωσης, η αστυνομία άφησε τα πούλμαν των ναζί να περάσουν και να αποκλείσουν το ξενοδοχείο που τη φιλοξενούσε, ενώ στη συνέχεια έκλεισε το δρόμο σε όσους συμμετείχαν. Η εισαγγελία δεν κινήθηκε ενάντια στους επιτιθέμενους ναζί, που ανάμεσά τους βρισκόταν και ο υπόδικος βουλευτής τους Λαγός.

Αντίθετα, η ναζιστική συμμορία κατέθεσε μηνυτήρια αναφορά στην εισαγγελία του Άρειου Πάγου ενάντια στους μειονοτικούς φορείς. Το Ουράνιο Τόξο με ανακοίνωσή του που δημοσιεύουμε παρακάτω καταδικάζει τη στάση των αρχών που στηρίζουν την τρομοκρατία της ΧΑ αντί να την καταστέλλουν, και καλεί την εισαγγελία να επέμβει και τα κόμματα του λεγόμενου «δημοκρατικού τόξου» να καταδικάσουν επιτέλους αυτές τις ρατσιστικές ενέργειες.

Αλλά όταν πρόκειται για τα στοιχειώδη δημοκρατικά δικαιώματα των εθνικών μειονοτήτων, το «δημοκρατικό τόξο» αποδεικνύεται εντελώς ανύπαρκτο και εντελώς ταυτιζόμενο με τους ναζιστές. Έχουμε δηλαδή την ταύτιση όλου του επίσημου πολιτικού κόσμου στην άρνηση του να περπατήσουν στη γη όπου γεννήθηκαν και έζησαν οι εθνικά μακεδόνες πολιτικοί πρόσφυγες που απλά επιμένουν ότι είναι εθνικά μακεδόνες, αφού πρώτα το ελληνικό κράτος τους αφείρεσε κάθε ιδιοκτησία. Και μετά έχουμε την αφαίρεση του δικαιώματος της ελεύθερης έκφρασης αλλά και του ακόμα πιο σημαντικού δικαιώματος της ασφάλειας του προσώπου για τους εθνικά μακεδόνες που γεννήθηκαν και ζουν τώρα στη χώρα και ξέρουν και τολμάνε να λένε ότι είναι εθνικά μακεδόνες. Τη στέρηση των δικαιωμάτων τους την αποδεικνύουν τα παραπάνω γεγονότα της τρομοκρατίας των μελών και φίλων του Ουράνιου Τόξου. Ειδικά σε ότι αφορά στην ελεύθερη έκφραση τους αυτή έχει καταπατηθεί παταγωδώς και ωμά από κόμματα και ΜΜΕ από την ώρα που το ελληνικό κράτος και τα κανάλια δεν επιτρέπουν στο Ουράνιο Τόξο να μιλάει ούτε για να πει δυο λόγια στη μακεδονική γλώσσα στις εκλογές στα τηλεοπτικά του 5λεπτα χώρια από τα περιστατικά που

προαναφέραμε.

Αναδημοσιεύουμε πιο κάτω το δελτίο τύπου του «Ουράνιου Τόξου» της 25/10/2018:

<<ΣΤΟ ΙΔΙΟ ΕΡΓΟ ΘΕΑΤΕΣ

Το Σάββατο 20 Οκτωβρίου, πριν την χοροεσπερίδα που διοργάνωσαν από κοινού η Στέγη Μακεδονικού Πολιτισμού και η ΕΕΣ-Ουράνιο Τόξο, γίναμε ξανά θεατές ενός έργου, το οποίο οι εθνικά Μακεδόνες της Ελλάδας το έχουν δει κατ'επανάληψη τα τελευταία χρόνια.

Τι ακριβώς είδαμε;

- Τις γνωστές απειλές των θρασύδειλων νεοναζιστών της Χρυσής Αυγής περί ματαίωσης της εκδήλωσης

- Την καθιερωμένη επιστολή μας προς την Αστυνομική Διεύθυνση Φλώρινας, μέσω της οποίας ζητούσαμε προστασία της εκδήλωσης και εφιστούσαμε την προσοχή για προβοκάτσια από μέρους των φασιστών.

Τι συνέβη;

- Συγκέντρωση φασιστών από όλη την Ελλάδα με σκοπό να εμποδίσουν την προσέλευση του κοινού.

- Ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις να αποκλείουν την πρόσβαση προς το χώρο της εκδήλωσης, αφού όμως είχαν επιτρέψει στα λεωφορεία της Χρυσής Αυγής να περάσουν. Το αποτέλεσμα ήταν να μπλοκαριστεί διπλά η πρόσβαση όσων είχαν σχεδιάσει να παρευρεθούν, κάτι που ασφαλώς δεν θα είχε συμβεί αν οι αστυνομικές αρχές είχαν ακούσει τις παραινέσεις μας και είχαν μπλοκάρει τους φασίστες πολύ πριν φτάσουν στο χώρο της εκδήλωσης. Είναι κάτι άλλωστε που αποτελεί πάγια τακτική της αστυνομίας σε ανάλογες εκδηλώσεις και είναι τουλάχιστον περίεργο που αυτή τη φορά ακολουθήθηκε άλλη τακτική.

Τελικώς βέβαια οι θρασύδειλοι

νεοναζί αποχώρησαν «επιτυχώς» να καθυστερήσουν ελαφρώς την εκδήλωση, η οποία και διεξήχθη κανονικά και με απόλυτη επιτυχία, χάρις στην υπομονή και επιμονή των Μακεδόνων που έχουν διαχρονικά αποδείξει ότι δεν πτοούνται από κανενός είδους απειλές και μπλόκα.

Εμείς όμως αναρωτιόμαστε:

- Για πόσο ακόμα μια συντεταγμένη πολιτεία θα ανέχεται και εμμέσως θα υποβοηθά τις ενέργειες μίσους μιας φασιστικής εγκληματικής οργάνωσης και δεν θα τις καταστέλλει αμείλικτα;
- Ως τότε οι αρμόδιες εισαγγελικές αρχές θα κλείνουν αυτιά και μάτια σε κατάφορες παραβάσεις νόμων; Περιμένουν άραγε συμπλοκές με θύματα για να επέμβουν;
- Τι ακριβώς περιμένουν τα πολιτικά κόμματα του λεγόμενου «δημοκρατικού τόξου» για να καταδικάσουν αυτές τις ρατσιστικές και μισαλλόδοξες συμπεριφορές; Μήπως τελικά στην Ελλάδα του 2018 ο εγκληματικός φασισμός της Χρυσής Αυγής εξακολουθεί να είναι λιγότερο απεχθής από τις εθνικές και γλωσσικές μειονότητες που ταυτίζονται περίπου με το «απόλυτο κακό»;

Υπενθυμίζουμε ότι στις 11 Νοεμβρίου διεξάγεται το Τακτικό Συνέδριο της ΕΕΣ-Ουράνιο Τόξο. Ελπίζουμε ότι μετά τα όσα έγιναν το περασμένο Σάββατο, οι αστυνομικές αρχές θα επιτρέψουν στους συνέδρους και στους προσκεκλημένους από την Ελλάδα και το εξωτερικό να φτάσουν στο χώρο του συνεδρίου αξιοπρεπώς και όχι από τους παρακείμενους αγρούς. Σε διαφορετική περίπτωση και με δεδομένο ότι οι Μακεδόνες θα είναι και πάλι εκεί, αναλαμβάνουν πλήρως την ευθύνη για ότι δυσάρεστο τυχόν συμβεί.

Το Γραφείο Τύπου της ΕΕΣ-Ουράνιο Τόξο>>

Η αποκαλυπτική περίπτωση του περιφερειάρχη Γαλιατσάτου ή οι ΕΠΕΝΔΥΣΕΙΣ ΔΥΟ ΤΑΧΥΤΗΤΩΝ

Έχει αποκτήσει τη φήμη φανατικού διώκτη των παραγωγικών επενδύσεων. Έχει ταχθεί με πάθος ενάντια στην έρευνα για την εξόρυξη υδρογονανθράκων στο Ιόνιο για την οποία ενδιαφέρονται κοινοπραξίες με τη συμμετοχή των ΕΛΠΕ, της γαλλικής Total, της αμερικανικής ExxonMobil και της ισπανικής REPSOL· έχει προσφύγει στο ΣτΕ για να μπλοκάρει τουριστικές επενδύσεις στην Κέρκυρα από τον αμερικανικό όμιλο NCH Capital· αντιδρά σε τουριστικές και πολιτιστικές επενδύσεις σε Κέρκυρα, Ζάκυνθο και Οξιά ύψους 2 δις από τον εμίρη του Κατάρ σε σύμπλευση με

το δασαρχείο, την εφορία, την εκκλησία, την πολεοδομία, τον ΟΑΕΔ· διοργάνωσε δημοψήφισμα για να ακυρώσει την πώληση περιφερειακών αεροδρομίων στη γερμανική Fraport. Πρόκειται για τον περιφερειάρχη Ιονίων Νήσων Θεόδωρο Γαλιατσάτο, παλιό έμπειρο κνίτη από τη δεκαετία του '70 που μεταπήδησε στην ΚΠΕ του ΣΥΝ-ΣΥΡΙΖΑ το '92. Μέσω αυτού του στελέχους ο ΣΥΡΙΖΑ πήρε την περιφέρεια στα 2014.

Για να στηρίξει λοιπόν την αντίθεσή του με όλα αυτά τα έργα ο κυβερνητικός αυτός περιφερειάρχης επικαλείται διάφορα περιβαλλοντικά,

οικονομικά, γραφειοκρατικά κ.ά. επιχειρήματα. Για παράδειγμα, επικαλέστηκε μεταξύ άλλων σχετικά με τις έρευνες για υδρογονάνθρακες, που συγκεντρώνουν το ενδιαφέρον ξένων μονοπωλίων όχι σε συνθήκες μιας λαϊκής επανάστασης – η οποία είναι προϋπόθεση της οικονομικής ανεξαρτησίας της χώρας – αλλά εξάρτησης από το ρωσικό πετρέλαιο και αέριο (70% και 60-65% των εισαγωγών αντίστοιχα), την έλλειψη ενός δημόσιου φορέα που να εφαρμόζει μια εθνική πολιτική επωφελή για τους πολίτες του τόπου. Στην περίπτωση του ξενοδοχείου της NCH

Capital στην Κέρκυρα αντέτεινε ότι δεν έχει εκδοθεί πράξη χαρακτηρισμού από το δασάρχη ή ότι οδηγεί σε βέβαιη βλάβη του οικοσυστήματος (βίδρα, αποδημητικά πτηνά κ.ά.). Στη δε περίπτωση των τουριστικών εγκαταστάσεων της Ζακύνθου στήριξε την αγωγή της τοπικής μητρόπολης που διεκδικεί τμήμα της έκτασης. Όσον αφορά την ιδιωτικοποίηση των περιφερειακών αεροδρομίων, τη χαρακτήρισε επιζήμια για την οικονομία και καταχρηστική για το δημόσιο συμφέρον (τα αεροδρόμια αγοράστηκαν τελικά από τη γερμανική Fraport που όχι τυχαία έχει αναπτύξει στενούς δεσμούς με το ρωσικό

κράτος). Το αποτέλεσμα αυτών των κινήσεων είναι συνήθως η μεγάλη καθυστέρηση ή ακύρωση σημαντικών έργων που θα ενίσχυαν την τσακισμένη παραγωγική βάση της ελληνικής οικονομίας και θα έδιναν μίαν ανάσα στα δεινά του λαού μας. Όμως στην περίπτωση του ρώσου ολιγάρχη Ντ. Ριμπολόβλεφ, ο οποίος ετοιμάζεται να επενδύσει σε δίκτυα υψηλής τεχνολογίας και στον τουρισμό πολυτελείας στο ιδιόκτητο καταπράσινο νησί του (Σκορπιός), τα πράγματα είναι τελείως διαφορετικά. Η ανάθεση των αρχιτεκτονικών σχεδίων για

ΠΡΩΤΟΦΑΝΕΣ ΣΑΜΠΟΤΑΖ ΣΤΗΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ: ΚΑΤΑΡΓΟΥΝ ΛΑΤΙΝΙΚΑ, ΓΕΩΜΕΤΡΙΑ, ΜΕΙΩΝΟΥΝ ΠΑΡΑΠΕΡΑ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ ΚΑΙ ΒΙΟΛΟΓΙΑ

Το πιο μεγάλο γεγονός εκβαρβαρισμού και πολιτικού σαμποτάζ στην εκπαίδευση διαπράττεται από την αρχή του χρόνου μπροστά στα μάτια μας. Καταργήθηκαν τα λατινικά στις πανελλήνιες εξετάσεις, ο δεύτερος μεγάλος πυλώνας της κλασσικής παιδείας στον πλανήτη δίπλα στα αρχαία ελληνικά. Στην ουσία χτυπήθηκε η γλωσσική βάση των περισσότερων δυτικών γλωσσών και της σύγχρονης επιστημονικής ορολογίας. Στη συνέχεια αποφασίστηκε ότι στη Β Λυκείου δεν θα εξετάζεται κανείς στη Γεωμετρία Γενικής Παιδείας ενώ στην Άλγεβρα θα εξετάζονται μόνο οι μαθητές της θεωρητικής κατεύθυνσης και στα Μαθηματικά προσανατολισμού μόνο οι μαθητές της θετικής κατεύθυνσης. Αντίστοιχα στην Α Λυκείου θα εξετάζεται μόνο Φυσική, Χημεία και όχι η Βιολογία η οποία θα επιστρέφει στη Β Λυκείου.

Η κατάργηση της εξέτασης ενός μαθήματος σημαίνει στην πράξη την κατάργησή του, ειδικά στο ελληνικό σχολείο, όπου πάντα η εξέταση σέρνει πίσω της και τη διδασκαλία και τη μέλετη.

Τα προηγούμενα χρόνια οι σαμποταριστικές κυβερνήσεις είχαν ξεκινήσει μείωση των ωρών διδασκαλίας των θετικών επιστημών παντού. Τώρα ο ΣΥΡΙΖΑ, ο βασιλιάς του σαμποτάζ αρχίζει να καταργεί και τα μαθηματικά στο γενικό λύκειο αλλά και τη βιολογία. Οι μαθηματικοί, οι φυσικομαθηματικοί και οι βιολόγοι εξεγέρθηκαν ενάντια σε αυτό το έγκλημα. Ειδικά οι φυσικοί χημικοί, γεωλόγοι και βιολόγοι βγάλαν μια οργισμένη και σωστή κοινή ανακοίνωση της οποίας δημοσιεύουμε τα βασικότερα σημεία που έχουν ως εξής:

Με μία αιφνιδιαστική κίνηση, χωρίς διάλογο και ανταλλαγή απόψεων, και κατόπιν της σχετικής εισήγησης του ΙΕΠ (Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής, που είναι ένα γνωμοδοτικό όργανο του Υπουργείου Παιδείας), δημοσιεύθηκε η απόφαση σχετικά με τον τρόπο αξιολόγησης των μαθητών στην Α', Β' και Γ' Λυκείου.

Μετά την καταστροφική πολιτική της κατάργησης των εξετάσεων στα περισσότερα μαθήματα του Γυμνασίου, έρχεται η σειρά του Λυκείου. Προφανώς, εμπνευστές της πρότασης από την ηγεσία του ΙΕΠ, μετά τις 'επιτυχείς' προτάσεις τους, που μετέτρεψαν το Γυμνάσιο σε μια άχρηστη εκπαιδευτική βαθμίδα και ένα τρίχρονο parking παιδιών, έβαλαν στο στόχαστρο το Λύκειο, του οποίου την διάλυση με περισσή ενάργεια απεργάζονται. Είναι φανερό ότι καταβάλλεται κάθε δυνατή προσπάθεια, ώστε η μέση εκπαίδευση να παράγει ανειδίκευτους εργάτες με πτυχία δήθεν επαγγελματικής επάρκειας μόνο. Η οπισθοδρόμηση είναι πρωτοφανής. Η χώρα βρίσκεται εδώ και σχεδόν μία δεκαετία σε μια άνευ προηγουμένου οικονομική κρίση, από όπου μπορεί να διαφύγει μόνο αν επενδύσει στη γνώση και την καινοτομία. Όσο συμφωνήσουν στη διάλυση του Λυκείου θα είναι υπόλογοι στις επόμενες γενιές, γιατί θέτουν σε κίνδυνο το μέλλον της Ελλάδας...

..Με ποιο επιχείρημα άραγε μπαίνουν στο περιθώριο της εκπαιδευτικής διαδικασίας και της εκπαιδευτικής αξιολόγησης τα μαθήματα των θετικών επιστημών; Υπάρχουν σήμερα μαθητές που δεν

πράγονται εξαιτίας των θετικών μαθημάτων; Πού συζητήθηκαν όλα αυτά και ποιοι σχετικοί επιστήμονες συμμετείχαν και τα υποστήριξαν; Είναι για την Ελλάδα του 21ου αιώνα διαφορετικά τα κριτήρια για μια αποτελεσματική εκπαίδευση από ότι για τις άλλες χώρες για τις οποίες τόσο η UNESCO, όσο και η Ευρωπαϊκή Ένωση συνιστούν αύξηση της διδασκαλίας των Φυσικών Επιστημών, ώστε να υπάρξει βιώσιμη και αειφόρα ανάπτυξη;

...Πολύ φοβόμαστε ότι "κλειστές ομάδες" δήθεν προοδευτικών παιδαγωγών, που ελάχιστη σχέση έχουν με την πραγματικότητα της σημερινής εκπαίδευσης, κάνουν κυριολεκτικά "ό,τι τους κατέβει", με γνώμονα ό,τι δυσκόλευε τους ίδιους όταν ήταν μαθητές και αυτό είναι το καλό σενάριο. Το κακό είναι να πρόκειται για μια εσκεμμένη και προγραμματισμένη επίθεση στο εκπαιδευτικό σύστημα, ώστε να πάψει να εξομαλύνει τις ανισότητες και να μετατρέψει την πλειοψηφία του μη προνομιούχου μαθητικού πληθυσμού, σε εγκλωβισμένο και χειραγωγήσιμο εργατικό δυναμικό χαμηλής εξειδίκευσης... Η πρόταση δεν αντέχει σε καμία απολύτως κριτική. Μετά την επίθεση στις Φυσικές Επιστήμες, που συνεχίζεται με μανία και δε φαίνεται να κα ταλαγιάζει με τίποτα, ήρθε και η σειρά των υπολοίπων επιστημών, με μοναδική εξαίρεση την Κοινωνιολογία του Προέδρου του ΙΕΠ... Οι Επιστημονικές Ενώσεις των Φυσικών Επιστημών θα αντισταθούν με κάθε τρόπο και με κάθε μέσο στις εμμονές, όπως αυτές διατυπώνονται μέσω αυτής της πρότασης με στόχο να αποτρέψουν την αποδόμηση του μορφωτικού και κοινωνικά εξισοροποιητικού

χαρακτήρα του εκπαιδευτικού συστήματος.

Ασφαλώς δεν πρόκειται για εμμονές κάποιων συμβούλων του υπουργείου ή υπουργών. Πρόκειται για ένα νέο πολύ μεγάλο βήμα, ίσως το πιο μεγάλο ως τώρα, στο πρόγραμμα αποικιοποίησης της χώρας από τον φασιστικό πολεμικό άξονα Ρωσίας-Κίνας, το οποίο έχει στο κέντρο του εδώ και τέσσερις δεκαετίες την καταστροφή της ντοπιας βιομηχανίας, και γενικότερα της σύγχρονης παραγωγής καθώς και της τεχνολογικής έρευνας και της τεχνικής εκπαίδευσης. Αυτό το σύστημα δεν θέλει ούτε καν ειδικευμένους εργάτες όπως πιστεύουν οι διαμαρτυρόμενοι επιστήμονες. Θέλουν να κατασκευάσουν έναν πληθυσμό εντελώς αμόρφωτων δουλοπάροικων με συμπλέγματα κατωτερότητας για την όλο και πιο κατώτερη θέση τους στο σύγχρονο κόσμο που θα ακολουθούν τα νέα αφεντικά της χώρας στις πολεμικές τους περιπέτειες για την παγκόσμια κυριαρχία.

Πιστεύουμε ακράδαντα ότι ο λαός μας και οι επιστήμονες ειδικά αυτοί των θετικών επιστημών θα αντισταθούν σε αυτόν τον υποβιβασμό και εξανδραποδισμό.

Απλά τόσο αυτοί σαν δάσκαλοι, αλλά ακόμα περισσότερο οι μαθητές και οι γονείς πρέπει να ξέρουν από που να ξεκινήσουν. Πρέπει να ξεκινήσουν από το πολύ βρώμικο κόμμα, το ψευτοΚΚΕ που για να στηρίξει αυτό το πελώριο και στρατηγικό για το μέλλον της χώρας έγκλημα της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ (που είναι απλά το εισοδικό απόσπασμα του ψευτοΚΚΕ μέσα στο κράτος) και κυρίως για να αποπροσανατολίσει τα σχολεία από αυτό, κατέβασε στις 29 του Οκτώβρη μια διαδήλωση με

αρκετούς μαθητές μέσα από το κομματικό καπέλλο του που λέγεται Συντονιστικό των μαθητών της Αθήνας. Αυτή η διαδήλωση δεν είχε ούτε ένα αίτημα, ούτε ένα σύνθημα ενάντια στην κατάργηση ή στην παρά πέρα μείωση των θετικών μαθημάτων. Είχε όπως πάντα εκείνα τα συνθήματα ενάντια στην εντατικοποίηση του διαβάσματος, την παπαγαλία, τις πολλές εξετάσεις και τη βαθμοθηρία, που αφορούν περισσότερο τους καλούς και κάπως εύπορους μαθητές που πάνε για ανωτερες σπουδές και καθόλου τη μεγάλη μαζα των φτωχών μαθητών που τσακίζονται από το αληθινά μεγαλύτερο πρόβλημα του σχολείου της παρακμής που είναι η λειτουργική του διάλυση και η πλήρης αποσύνδεσή του τόσο από το πείραμα όσο από την παραγωγή και τη σύγχρονη τεχνολογία. Είναι χαρακτηριστική η εξής φράση της κνίκης προκήρυξης του Συντονιστικού που τα βάζει με τα σχέδια του υπουργείου Παιδείας γιατί: «στόχος του σχολείου δεν θα είναι να μας δίνει τα εφόδια που χρειαζόμαστε για να γίνουμε ολοκληρωμένοι άνθρωποι άσχετα από το επάγγελμα που θα κάνουμε». Η φράση «άσχετα από το επάγγελμα που θα κάνουμε» σημαίνει ένα πράγμα που οι σοσιαλφασίστες δεν τολμάνε να το πουν ανοιχτά αλλά το κάνουν όπως μπορούν: σχολείο των ανθρωπιστικών σπουδών και της κούφιας ηθικολογίας, αποκομμένο από την παραγωγή, δηλαδή από τις θετικές επιστήμες, το πείραμα και την τεχνολογία. Αυτό είναι το ελεεινό δωδεκάχρονο σχολείο τους, το σχολείο της άγνοιας, της κούφιας θεωρητικολογίας και του παρασιτισμού. Πρόκειται για το σχολείο που θέλουν οι νέοι αποικιοκράτες για το λαό μας.

την ανάπτυξη του Σκορπιού έγινε στο διεθνή οίκο Denniston το καλοκαίρι του '15. Δυο χρόνια αργότερα το έργο είχε κιόλας εγκριθεί από τη διυπουργική επιτροπή στρατηγικών επενδύσεων χωρίς φασαρία. Δεν υπήρξε εδώ κάποιο κίνημα κατά της επένδυσης, ούτε ήρθε το υπουργείο ή το δασαρχείο να την μπλοκάρει παρόλο που οι προς κατασκευή εγκαταστάσεις βρίσκονται εντός περιοχής NATURA. Άξια προσοχής είναι εδώ η διάθεση συνεργασίας που, παρόλη τη σαμποταριστική του φήμη, έχει γενικά επιδείξει ο κυβερνητικός μας περιφερειάρχης με τον επίδοξο επενδυτή. Αυτό επισφραγίστηκε στις 13/9, όταν ο εκπρόσωπος του ρώσου ολιγάρχη Σεργκέι Τσερνίσιν

επισκέφτηκε το γραφείο της Περιφέρειας Ιονίων Νήσων (ΠΙΝ) για να ενημερώσει το Γαλιτσάτο σχετικά με την πορεία του έργου. Όπως διαβάζουμε στην Καθημερινή της 13/9: «Ο κ. Τσερνίσιν, ενημέρωσε τον κ. Γαλιτσάτο για την άμεση επενδυτική αξιοποίηση του Σκορπιού, ύψους 184 εκατ. ευρώ, σε έκταση περίπου 10.000 τ.μ., που ξεκινά τον Οκτώβριο και τον ευχαρίστησε θερμά για την υποστήριξη της ΠΙΝ, ως προς την «προσπέλαση» της γραφειοκρατίας και τη θετική προσέγγιση του επενδυτικού σχεδίου» (<http://www.kathimerini.gr/984629/article/epikairothta/ellada/orimpolovlef-ependyei-184-ekat-eyrw-ston-skorpio>). Στη μεταξύ

τους συζήτηση, συνεχίζει το δημοσίευμα, αναπτύχθηκε κοινό ενδιαφέρον για την προστασία του περιβάλλοντος με τον περιφερειάρχη να καταλήγει στο συμπέρασμα ότι «μπορεί να υπάρξει συνεργασία, με στόχο την προστασία του περιβάλλοντος» και τον εκπρόσωπο του ολιγάρχη να ζητά συνεργασία με την περιφέρεια σε σχετικές δράσεις σε Λευκάδα και Μεγανήσι. «Είναι επωφελής αξιοποίηση για όλη την περιοχή και θα αναβαθμίσει τη Λευκάδα και ευρύτερα το Ιόνιο. Οτι γίνεται πρέπει να γίνεται με σεβασμό προς το περιβάλλον. Και μπορούμε να συμβαδίσουμε σε αυτό» είπε ο Γαλιτσάτος. Στην περίπτωση των πολυτελών κατοικιών του ρώσου

ολιγάρχη στο Σκορπιό όχι μόνο δε συναντήσαμε κάποια συντονισμένη αντίδραση από κρατικούς φορείς με επίκληση περιβαλλοντικών, δημοσίου συμφέροντος ή γραφειοκρατικών αλλά έγιναν ενέργειες ώστε τα τελευταία να παραμεριστούν. Δύο πράγματα μπορεί να συμβαίνουν: ή οι ανατολικοί ολιγάρχες έχουν περισσότερο κοινωνική, περιβαλλοντική κτλ. συνείδηση από τους ντόπιους και δυτικούς καπιταλιστές ή διαθέτουν περισσότερους δεσμούς με ανθρώπους σαν τον περιφερειάρχη Ιονίων Νήσων. Αν κρίνουμε από την αντισυνταγματική παραχώρηση με νόμο στον Ριμπολόβλεφ χωρικών υδάτων, που σημαίνει

απαγόρευση της θαλάσσιας διέλευσης σε όλους τους υπόλοιπους πράγμα που φανερώνει μια αποικιοκρατικού τύπου επέλαση, τότε μόνο το δεύτερο ενδεχόμενο είναι δυνατό. Φυσικά οι αποικιακού, υποτελούς τύπου αυτές συμπάθειες δεν είναι τυχαίες αλλά αποτελούν στρατηγική επιλογή του πολιτικού διακομματικού καθεστώτος της χώρας που έχει στο τιμόνι της διακυβέρνησης το ΣΥΡΙΖΑ. Όπως διαπίστωνα και η Βραδυνή της 15/12/17 σε σχετικό άρθρο της: «Ορισμένοι κακεντρεχείς έσπευσαν να σχολιάσουν ότι υπάρχει μία γενικότερη θετική γραμμή στην κυβέρνηση για τις ρωσικής προέλευσης επενδύσεις».

Η ΠΟΙΝΙΚΗ ΔΙΩΞΗ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΥ ΧΩΡΙΣ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ ΤΗΣ ΚΑΘΕΣΤΩΤΙΚΗΣ ΦΥΣΗΣ ΤΟΥ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΔΥΝΑΜΩΜΑ ΤΟΥ

Εισαγωγή στην αναδημοσίευση ενός παλιότερου κειμένου της Νέας Ανατολής για τη δίκη της "17N" και τον Κουφοντίνα

Αναδημοσιεύουμε σήμερα ένα σημαντικό άρθρο της Νέας Ανατολής που είχε γραφτεί την 1/9/2003 (φ. 388) με το οποίο η ΟΑΚΚΕ ξεσκεπάσε το αντιδραστικό περιεχόμενο της γραμμής με την οποία ο ήρωας του «επαναστατικού» σοσιαλφασισμού Κουφοντίνας υπεράσπιζε τις δολοφονίες της «17N».

Δεκαπέντε χρόνια μετά αυτό το κείμενο διατηρεί όλη του την αξία όχι μόνο σαν ένα κείμενο ενάντια στην 17 «Νοέμβρη», αλλά σαν ένα κείμενο ενάντια στο μόλις τότε σχηματιζόμενο μαζικό «κόμμα της 17N»*. Ονομάζαμε έτσι όλα τα κινήματα βίας των «εκπροσώπων του λαού» χωρίς το λαό και ενάντια στο λαό, που ήδη υπήρχαν και βρήκαν στον Κουφοντίνα τον ήρωα τους και τα οποία μοιραία θα επικρατούσαν - ιδιαίτερα μέσα στον εξαρχειώτικο ψευτοαναρχισμό και σε τμήματα της εξωκοινοβουλευτικής ψευτοαριστεράς- ύστερα από την πολιτική νίκη που έδωσε στους δολοφόνους σύσσωμο το διακομματικό πολιτικό σύστημα κορυφής, καθώς στη δίκη της «17N» απέτρεψε οποιαδήποτε πάλη ενάντια στη βαθιά αντιλαϊκή, φασιστική και φιλο-ιμπεριαλιστική πολιτική της στο όνομα του ότι οι φονιάδες ήταν απλά ποινικοί κατηγορούμενοι και η δίκη τους μια καθαρή ποινική δίκη. Η αιτία γι αυτή τη στάση του αστικού πολιτικού κόσμου ήταν, όπως γράφουμε και στο παρακάτω άρθρο, ότι στην περίπτωση που τα θύματα και οι συνήγοροί τους τολμούσαν να αγγίξουν το πολιτικό περιεχόμενο των επιχειρημάτων των δολοφόνων θα έπεφταν πάνω στην πολιτική γραμμή του ψευτοΚΚΕ, του ΣΥΡΙΖΑ, των παπανδρεο-λαλιωτικών του ΠΑΣΟΚ και των καραμανλικών (του ανηψιού) της ΝΔ, δηλαδή πάνω στην κυρίαρχη, στην ουσία ρωσόδουλη καθεστωτική γραμμή.

Σήμερα έχει αποδειχθεί ότι τα πολιτικά φιλο17νοεμβρίτικα βίαια κινήματα των «εκπροσώπων του λαού» χωρίς το λαό, είναι μηχανισμοί κρατικής βίας με πιο χαρακτηριστικό αυτό του Ρουβίκωνα, που διεκπεραιώνει ως και καιρία διπλωματικά καθήκοντα της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ εισβάλλοντας, ακόμα και σπάζοντας πρεσβείες άλλων χωρών ή επιτιθέμενο στο ίδιο το ΥΠΕΞ (όπου προανήγγειλε και την πτώση Κοτζιά). Τέτοια κινήματα βίας «εκπροσώπων του λαού» χωρίς το λαό είναι και τα πιο περιστασιακά, που οργανώνονται από τα ρωσόδουλα κόμματα (ΣΥΡΙΖΑ-ΛΑΕ) χωρίς να έχουν πίσω τους πραγματικά κάποια αντίστοιχα μαζικά κινήματα (πχ δακτυλοληπτών) και κάποιες οργανωμένες λαϊκές πρωτοβουλίες με δημοκρατικές διαδικασίες λήψης αποφάσεων. Αυτά τα τελευταία κινήματα επιτελούν κρατικές και τα τελευταία χρόνια συγκαλυμμένες κυβερνητικές αποστολές χτυπώντας ανενόχλητα συγκεκριμένα τμήματα του κεφάλαιου που θέλει να ελέγξει το πολιτικό καθεστώς. Τέτοιο ήταν το κίνημα «δεν πληρώνω» που στην πράξη χτυπούσε συγκεκριμένους κατασκευαστικούς ομίλους και γι αυτό συγκεκρι-

μένους αυτοκινητοδρόμους (δες <http://oakke.gr/na465/diodia465.htm>), στους οποίους δεν ανήκαν (και γι αυτό καθόλου η ελάχιστη ενοχλήθηκαν) οι βασικοί αυτοκινητόδρομοι του Μπόμπολα. Τέτοιο είναι και το φιλοκυβερνητικό στην ουσία του κίνημα κατά των πλειστηριασμών υπό την ηγεσία της ΛΑΕ, που σε κρίσιμες στιγμές έγινε σε συνεργασία με το ψευτοΚΚΕ, και έχει σαν ανομολόγητο στόχο τους να επιταχύνει τη νέα χρεωκοπία-ανακεφαλαιοποίηση και τον οριστικό έλεγχο των τραπεζών από το ανατολικό πολιτικό μπλοκ και γι αυτό στράφηκε αποκλειστικά ενάντια στους τραπεζικούς πλειστηριασμούς - και μάλιστα χαρακτηριστικά ενάντια και σε αυτούς των πλούσιων ιδιοκτητών - και όχι ενάντια στις πολλαπλάσιες κατασχέσεις από το κράτος των σπιτιών και κυρίως των τραπεζικών λογαριασμών των φτωχομεσαίων στρωμάτων. Είμαστε σίγουροι ότι όταν οι τράπεζες βρεθούν στα «κατάλληλα» τελικά χέρια, τότε τα εκπλειστηριασμένα σπίτια των φτωχών θα πουληθούν χωρίς εμπόδια στους νέους καθεστωτικούς μαυραγορίτες, ντόπιους και αποικιοκράτες, για μια μπουκιά ψωμί. Τίποτα δεν προοιδαίνει καλύτερα για αυτήν την εξέλιξη από το πόσο απότομα και πόσο απόλυτα εξέπνευσε κάθε κίνημα ενάντια στα διόδια και τις νέες αυξήσεις τους μόλις οι νέοι αυτοκινητόδρομοι ήρθαν στα χέρια των φιλο-συριζαίων κρατικοολιγαρχών.

Όλα αυτά τα κινήματα προσπαθούν να βρουν τη λαϊκή τους νομιμοποίηση και το δημοκρατικό άλλοθι τους ακριβώς τη στιγμή της ποινικής τους δίωξης από το κράτος, ένα κράτος του οποίου αποτελούν τον πιο σκληρό και ανερχόμενο πυρήνα. Στην πραγματικότητα η όποια ποινική τους δίωξη ικανοποιούσε κιόλας από την εποχή της «17N» και ικανοποιεί ακόμα μόνο μια ανάγκη του κρατικού μηχανισμού που τους διώκει: Να καθησυχάσει τα ξένα κράτη καθώς και τους αντίπαλους ιμπεριαλιστικούς μηχανισμούς μέσα στα οποία το ελληνικό κράτος πραγματοποιεί εισοδισμό για λογαριασμό των νεοχιτλερικών αφεντικών του. Αυτός είναι ο αποκλειστικός λόγος για τον οποίο διώκεται ξαφνικά δικαστικά, αλλά υποστηρίζεται διακομματικά ως τάχα πολιτικά διωκόμενος, ο δουλκότερος όλων των ρωσόδουλων πραξικοπηματίας Λαφαζάνης καθώς είναι απαραίτητο στην κυβέρνηση Τσίπρα να αποδείξει στους δανειστές ότι θέλει στ αλήθεια να προχωρήσουν οι πλειστηριασμοί προκειμένου να αποσπάσει από το Ευρωγκρούπ τις προεκλογικές ελαφρύνσεις που θέλει.

Ανάλογης φύσης είναι και ο λόγος για τον οποίο το σύμβολο-ήρωας όλης αυτής της κρατικής-παρακρατικής βίας, ο Κουφοντίνας αποφυλακίζεται σήμερα μόνο σε δόσεις και με κλιμακωτά βελτιούμενες συνθήκες κράτησης και όχι απότομα, δηλαδή μόνο σε όσο βαθμό σταθεροποιείται η εξουσία της ρωσόφιλης κλίκας Τραμπ στις ΗΠΑ και βέβαια όσο ανεβαίνουν και όσο σταθεροποιούνται στις κυβερνήσεις- αν και όχι ακό-

μα στην εξουσία- ο ένας μετά τον άλλο οι δεξιοί ή «αριστεροί» ομοϊδεάτες του στην Ευρώπη. Μιλάμε για «αριστερούς» ομοϊδεάτες του Τραμπ αναφερόμενοι ακριβώς στους σοσιαλφασίστες όλου του κόσμου, που όσο και να εμφανίζονται αντίθετοι του Τραμπ σε επιμέρους σημεία της πολιτικής του, ταυτίζονται μαζί του στην κεντρική του γραμμή που είναι η υποστήριξη της πούτινικής Ρωσίας και ο δικός της φασιστικός τύπος αντιευρωπαϊσμός.

Επειδή στην Ελλάδα ειδικά ο σοσιαλφασισμός κατέχει ήδη σαν κυβέρνηση το μεγαλύτερο κομμάτι της κρατικής εξουσίας, ενώ του υπολείπεται ο πλήρης έλεγχος της δικαστικής εξουσίας και των τηλεοπτικών καναλιών, οι διάφοροι Ρουβίκωνες, τα πιο σπασμαζώδικα κομμάτια του εξαρχειώτικου αναρχισμού, τα κινήματα της ΛΑΕ, και ο Κουφοντίνας είναι ήδη αναπόσπαστα και μάλιστα σημαντικά κομμάτια αυτής της εξουσίας, η οποία δεν μπορεί να ασκηθεί αποτελεσματικά δίχως να έχει στο πλάι της και μια «μη επίσημη» κρατική βία. Όσο η πολιτική γραμμή αυτών των αποσπασμάτων δεν αποκαλύπτεται ότι είναι η κυρίαρχη κρατική-κυβερνητική και συχνά η εθνική γραμμή και δεν αποκαλύπτεται σαν βαθιά αντιλαϊκή, κάθε ποινική τους δίωξη και κάθε κρατική καταστολή τους αποτελεί μόνο υποκριτική κάλυψη του καθεστώτος που υπηρετούν. Μόνο σαν ελεύθεροι και αθώοι αυτοί οι τραμπούκοι αποκαλύπτουν προς τα έξω και ιδίως στο λαό το βίαιο χαρακτήρα και την πολιτική ενοχή του πολιτικού καθεστώτος που πιστά υπηρετούν, πράγμα που μπορεί να αφυπνίσει το λαό ως προς την αληθινή φύση αυτού του καθεστώτος.

Άλλωστε κάτι ανάλογο συμβαίνει και με τους ναζήδες δολοφόνους και κανίβαλους ρατσιστές της ΧΑ. Αυτοί όντας ελεύθεροι και μέσα στη Βουλή και μάλιστα τιμώμενα πρόσωπα που βγάζουν διαγγέλματα κτηνωδίας στον ελληνικό λαό στις εθνικές παρελάσεις αποκαλύπτουν όσο τίποτα άλλο στους έλληνες δημοκράτες και σε όλη την οικουμένη την κρυφοφασιστική φύση όλου του επίσημου πολιτικού καθεστώτος. Μάλιστα αποδεικνύουν περίτρανα ότι αυτό το καθεστώς είναι ενιαίο και όχι διασπασμένο σε τάχα διεθνιστές σαν αυτούς του ΣΥΡΙΖΑ και τάχα πατριώτες σαν αυτούς της ΝΔ στο βαθμό που και οι μόν και οι δε συντάσσονται με τους ναζήδες της ΧΑ, καλύπτοντας με τη φριχτή σιωπή τους τη βία που αυτοί ασκούν ατιμώρητα κάθε τόσο και μάλιστα άσκησαν και πριν λίγες μέρες σε βάρος ενός «ακατονόμαστου» κομματιού του λαού, των εθνικά μακεδόνων (δες άρθρο μας και καταγγελία σε αυτό το φύλλο της Νέας Ανατολής). Η διαφορά μεταξύ των ναζήδων ωστόσο και των σοσιαλφασιστών δολοφόνων είναι η εξής: ότι οι ναζήδες έχουν αποκαλυφθεί στις πλατιές μάζες από τον τελευταίο μεγάλο πόλεμο σαν άνθρωποι της κτηνωδέστερης πολιτικής και κοινωνικής αντίδρασης, οπότε η φυλάκισή τους ή γενικότερα η θέση τους

εκτός νόμου μπορεί να στηρίζεται κύρια σε εκείνη την πολιτική εμπειρία των μαζών χωρίς να είναι τόσο απαραίτητη η αποκάλυψη της τωρινής πολιτικής και ιδεολογικής γραμμής τους. Αντίθετα η οποιαδήποτε ποινική δίωξη των σοσιαλφασιστών που δεν συνοδεύεται από την αποκάλυψη του καθεστωτικού, κρατικο-κυβερνητικού και μάλιστα αστικού-ιμπεριαλιστικού χαρακτήρα της γραμμής τους, αλλά αντίθετα συνοδεύεται από την έμμεση ή και ανοιχτή υποστήριξη αυτής της γραμμής, οδηγεί στο πολιτικό τους δυνάμωμα, δηλαδή στο δυνάμωμα της βίας τους.

Επιπλέον συμβαίνει ο σοσιαλφασισμός να εμφανίζεται σαν ο δήθεν αντίποδας του φασισμού, δηλαδή σαν το δήθεν άλλο άκρο του. Όμως το ότι αποτελούν το ίδιο δεξιά άκρο του πολιτικού φάσματος αποδεικνύεται από τα αυξανόμενα και κοινά λυσσασμένα χτυπήματα τους στον αστικό δημοκρατισμό, που κύρια εξαιτίας τους και δευτερευόντως εξαιτίας του χαρακτήρα της υπόλοιπης αστικής τάξης, ξεγυρνάει. Δεν θα αργήσουν και τα κοινά χτυπήματα σε εδάφη που ως τώρα ήταν της αποκλειστικής δικαιοδοσίας των κλασικών φασιστών. Μετά από τη θερμή αναφορά των φιλο-17N «Πυρήνων της Φωτιάς» στον αρχιναζιστή σε προκήρυξή τους (<http://oakke.gr/esoteriki-politiki/item/98->) πριν μερικά χρόνια ήρθε και η απροσδόκητη για όσους δεν ξέρουν την αντισημιτική εθνικιστική ιδεολογία της «17N» αναφορά του πολιτικού δραστήριου γιου του Κουφοντίνα για το πρόβλημα που αποτελούν οι γειτονιές με τους μετανάστες! (<https://thecaller.gr/callers-choice/oktoras-koufontinas-iperaspizetaosous-den-theloun-metanastes-gia-geitones/>).

Ήδη η περυσινή επιβολή του «νόμου και της τάξης» από τα φιλο17νοεμβρίτικα εξαρχειώτικα και «αριστερά» εξωκοινοβουλευτικά ρεύματα στην κατά τα άλλα τυχοδιωκτική, παιδαριώδη και αντισοσιαλφασιστική στις διακηρύξεις της κατάληψη που κάνανε στο Πολυτεχνείο κάποια άλλα ρεύματα του αναρχισμού, σε συνδυασμό με το προβοκατόρικα, κρατικά υπερδιογκωμένο τελευταία εγκληματικό λούμπεν του κέντρου της Αθήνας, μας δημιουργεί την ανησυχία ότι ετοιμάζεται από το καθεστώς ένα επικίνδυνο δυνάμωμα των κινήματων «νόμου και τάξης» φασιστικού ή και εθνομπολσεβίκικου τύπου, ιδιαίτερα ένα δυνάμωμα της «ΧΑ».

* Θα συστήναμε στους αναγνώστες μας να διαβάσουν ένα επίσης πολύ σημαντικό κείμενο που γράφτηκε την εποχή της «εξάρθρωσης» της 17N στο φ. 384, 13 Νοέμβρη 2002, που είχε σαν τίτλο την επιβεβαιωμένη πια από τη διακυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ διαπίστωση: «οι εκτελεστές στη φυλακή, η πολιτικής της «17N» στην εξουσία»-

Αναδημοσίευση από το φ. 388 της Νέας Ανατολής, 1/9/2013

Η ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΚΟΥΦΟΝΤΙΝΑ ΠΛΑΤΦΟΡΜΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΚΑΘΕΣΤΩΤΟΣ

Το κόμμα των φίλων της «17N» όπως έχουμε ξαναγράψει, γεννήθηκε μόλις ολοκληρώθηκαν οι συλλήψεις του πακέτου των φονιάδων που παραδόθηκε στις ΗΠΑ, δηλαδή μόλις παραδόθηκε ο Κουφοντίνας και έκλεισε πίσω του την πόρτα. Τότε άρχισαν οι διαδηλώσεις συμπαραστάσης στους “πολιτικούς” κρατούμενους και τότε το σοσιαλφασιστικό καθεστώς άρχισε τις πολύμορφες επιθέσεις του στους δημοσιογράφους, στους δικηγόρους και στις εφημερίδες που κατήγγειλαν τη «17N». Η απολογία του Κουφοντίνια στο δικαστήριο θα είναι από δω και μπρος το μανιφέστο αυτού του κόμματος. Ο άνθρωπος αυτός του παρακράτους και μαζικός δολοφόνος σαν απολογία του διάβασε ένα κείμενο που πάνω του θα πρέπει να έχει σκύψει με μεγάλη προσοχή το σοσιαλφασιστικό επιτελείο που καθοδηγεί τη «17N».

Μια πλατφόρμα για τους ευνουχισμένους μικροαστούς και το λούμπεν προλεταριάτο

Ο Κουφοντίνας είπε αυτό που ήθελε να ακούσει κατ' αρχήν όλη αυτή η πολιτικά δραστήρια ριζοσπαστικοποιημένη μικροαστική και λούμπεν-προλεταριακή μάζα που επανδρώνει τη σοσιαλφασιστική βία “χαμηλής έντασης”, και η οποία ξεκινάει από τον εξαρχειώτικο αναρχισμό των σπασισμάτων και περνώντας από το «Δίκτυο» και τη Γένοβα φτάνει ως τα μ-λ. Πρόκειται για όλο αυτό το δίχως αρχές συρφετό που αυτοπροσδιορίζεται σαν επαναστατικός χώρος ή ακόμα περισσότερο σαν επαναστατική αριστερά. Ακόμα περισσότερο όμως είπε αυτά που ήθελε να ακούσει ένα μέρος από την πλατιά μικροαστική μάζα και δευτερευόντως ένα τμήμα από την λούμπεν-προλεταριακή ή δίχως συνείδηση προλεταριακή μάζα που δεν κατεβαίνει ποτέ στον δρόμο, που δεν σπάει, που δεν κλείνει δρόμους, πύλες εργοστασίων και καταπέλτες πλοίων και που δεν συμμετέχει στις τελετές της Γένοβας. Μιλάμε για ένα πλήθος που πάντα υποστήριζε τη «17N» γιατί αυτή συγκέντρωνε πάνω της δύο ακαταμάχητα στοιχεία:

Πρώτο, διέθετε την πολιτική πλατφόρμα της συντριπτικής πλειοψηφίας του έθνους, την πλατφόρμα της πλειοψηφίας του καθεστώτος, δηλαδή τον αντιαμερικανισμό και τον αντιδραστικό αντικαπιταλισμό αφού ποτέ της δεν είπε τίποτα παραπάνω ενάντια στους Αμερικανούς και τον καπιταλισμό από ότι είπαν ο Α. Παπανδρέου, ο Σημίτης, η Παπαρήγα και ο Κωνσταντόπουλος.

Δεύτερο, εξασκούσε την πιο ακραία μορφή βίας ενάντια στους δύο παραπάνω επίσημους κύριους εχθρούς του έθνους και του λαού.

Ο ευνουχισμένος μικροαστός, με κεντρικό του πρόσωπο εκείνο του δημόσιου υπάλληλου παράσιτου, δεν θέλει ποτέ να ταυτιστεί με τους μικροσπασισματίες των Εξαρχείων και δεν τον εμπνέουν καθόλου τα γκαζάκια που αυτοί εκσφενδονίζουν συχνά ενάντια και στους μικρομεσαίους. Ούτε καλύπτεται από μια «επαναστατική» εξωκοινοβουλευτική αριστερά που διαισθάνεται ότι είναι το θορυβώδες σκυλί του Περισσού το οποίο ποτέ δεν θα ξεπεράσει το αφεντικό του στη βία στους δρόμους και στα υπουργεία. Αυτός ο κοινωνικός τύπος θέλει να ταυτιστεί με κάτι ανώτερο από όλους αυτούς, κάτι που τον βγάζει από την καθημερινή του μικρότητα, ρουτίνα και υποταγή, και το οποίο ταυτόχρονα τον απαλλάσσει εντελώς από την υποχρέωση να κάνει πράξη την πολιτική του απέχθεια στους επίσημους εχθρούς «του λαού και του έθνους».

Η βία της «17N» είναι ακριβώς αυτό που χρειάζεται αυτός ο κοινωνικός και πολιτικός τύπος. Γιατί όχι μόνο είναι η πιο ακραία βία που διατίθεται στην πολιτική σκηνή, αλλά είναι και η μόνη στην οποία αυτός έχει το άλλοθι ότι δεν συμμετέχει επειδή δεν του επιτρέπεται η πρόσβαση. Γιατί η «17N» δεν είναι παλιές “Ερυθρές Ταξιαρχίες”, δηλαδή ένα μαζικό κόμμα βίας που ζητάει και επιδιώκει να οργανώσει τους συμπαθούντες του. Ένα τέτοιο κόμμα θα έβαζε ηθικά διλήμματα στον μικροαστό μας και τελικά, εφόσον αυτός αρνιόταν να οργανωθεί θα τον συνέτριβε σαν κατά φαντασία επαναστάτη. Η «17N» αντίθετα σαν παρακρατική, κλειστή οργάνωση έχει το μοναδικό πλεονέκτημα σε σχέση με τη βία τύπου παλιών Ερυθρών Ταξιαρχιών ότι δεν επιδιώκει να είναι μαζική. Μάλιστα καλεί τους συμπαθούντες της να μην την ακολουθήσουν γιατί τάχα αυτοί δεν ξέρουν ποιους και πότε να χτυπήσουν. Σε προκήρυξη-απάντηση στον δημοσιογράφο της *Ελευθεροτυπίας* Βότση με ημερομηνία 12.3.1988, αναφέρει συγκεκριμένα σχετικά με τη δράση της: <<Αυτές οι ενέργειες δεν μπορούν να γίνουν από το αυθόρμητο μαζικό κίνημα παρότι αυτό χρησιμοποιεί διάφορες μορφές βίας, όπως δεν μπορούσε να φτάσει στις εκτελέσεις

των βασανιστών, παρότι αυτές έβγαιναν από τις αλληπάλληλες κινητοποιήσεις και τα συνθήματα (Φόλα στο σκύλο της ΕΣΑ, Δώστε τη χούντα στο λαό κ.λπ.) και τις επιδοκίμασε με ενθουσιασμό όταν έγιναν. Γιατί αυτές βρίσκονται ένα βήμα πιο ψηλά, όχι μόνο υλικά-επιχειρησιακά-οργανωτικά, αλλά κυρίως πολιτικο-ιδεολογικά. Πρέπει να επιλεγούν πολιτικά από τα πριν, λαβαίνοντας υπόψη μια σειρά από άλλους πολιτικούς παράγοντες όπως οι άμεσες υλικές συνέπειες, ο γενικότερος πολιτικός αντίκτυπος των παραπάνω συνεπειών, η πολιτική συγκυρία, και αυτό δεν μπορεί παρά να είναι αποτέλεσμα οργανωμένης -με την ευρύτερη παραπάνω έννοια- και συνειδητής δουλειάς, δηλαδή να αφορά τις οργανώσεις λαϊκής βίας... Βλέπουμε λοιπόν ότι εμείς όχι μόνο δεν λέμε ότι επιδιώκουμε να μας μιμηθεί ο κόσμος, αλλά αντίθετα λέμε ότι τέτοιες ενέργειες δεν μπορεί να τις κάνει ο λαός μόνος του, παρότι το θέλει. Για να πραγματοποιηθούν χρειάζονται οργανώσεις που θα τις αναλάβουν, και αυτό ακριβώς έγινε: 17N, Ιούνης 78, Αντικρατική Πάλη, 1η Μάη>>. (Από το βιβλίο των εκδόσεων Κάκτος που έχει συγκεντρωμένες τις προκηρύξεις της 17N. Οι υπογραμμισμένες με μαύρα γράμματα δικές μας).

Ο πλατύς οπαδός της «17N» είναι ένας ήσυχος στη συνείδησή του «επαναστάτης δι' αντιπροσώπου». Αυτόν θέλει να εκπροσωπήσει πολιτικά και ύστερα να αξιοποιήσει σαν συμπαθούντα του κόμματος των φίλων της «17N» ο Κουφοντίνας.

Αυτή η «επανάσταση δι' αντιπροσώπου» ειδικά στον ελληνικό μικροαστό δεν είναι καθόλου άγνωστη. Αυτός περιμένει πάντα από μια ανώτερη δύναμη έξω από αυτόν και τους ομοίους του να τον σώσει από το μεγάλο δυτικού τύπου ντόπιο και διεθνές κεφάλαιο που τα θεωρεί την κύρια αιτία των προβλημάτων του. Και αυτή η δύναμη είναι το κράτος, το οποίο σαν κράτος αποκλειστικά εναντίον του φιλελεύθερου αστού δεν μπορεί παρά να είναι η πιο φασιστική πτέρυγα του κράτους.

Παρ' όλο που ο μικροαστός μας ξέρει και βλέπει διαρκώς μπροστά του να είναι το ίδιο το σημερινό κράτος που τον καταπιέζει πιο πολύ από το κεφάλαιο σαν τέτοιο, ο μέσος οπαδός της «17N» πιστεύει ότι αυτό το κράτος ανήκει σήμερα στους βιομήχανους και στους Αμερικανούς, ακριβώς όπως τον διαβεβαιώνουν η Παπαρήγα και τα «μ-λ».

Έτσι τελικά έχει τη μοίρα που του αξίζει. Οι “επαναστάτες” αντιπρόσωποί του της «17N» είναι και αυτοί απλά μια κρατική υπηρεσία, ή καλύτερα μια υπηρεσία του βαθύτερου κράτους που σε όλες τις εποχές είναι το παρακράτος.

Με αυτό που φάνηκε αρχικά σαν καταρακτώδης και ολοκληρωτική σύλληψη και εξάρθρωση της «17N» ο μικροαστός μας έχασε το ηθικό του, όπως το έχασαν και τα μέλη της ΔΕΚΟ «17N», οι παρακατιανοί υπάλληλοι που πιάστηκαν πρώτοι και ξέρασαν και τη μάνα τους. Βλέποντας την καταβαράθρωση των ειδύλων του ο ριζοσπάστης μικροαστός μας έπεσε σε βαθιά μελαγχολία, πράγμα καταστροφικό για το σύνολο του σοσιαλφασισμού που κινδύνευε να χάσει την πιο λυσασμένη του πτέρυγα. Γι αυτό έπρεπε να εμφανιστεί τελικά ένας «ήρωας» να σώσει την ιδεολογία της «17N», δηλαδή το σοσιαλφασισμό σαν τέτοιο.

Μόλις εμφανίστηκε ο Κουφοντίνας και είπε “*εγώ είμαι η 17N και ζήτω η 17N*”, και κυρίως μόλις φτιάχτηκε το μαζικό κόμμα των φίλων της «17N» και το καθεστώς έβγαλε την Κούρτοβικ στη NET δίπλα στον εθνικό συνταγματολόγο Τσάτσο για να καταγγείλουν τον «κιτρινισμό» του Τύπου που δεν ήταν τίποτα άλλο από την δραστήρια πολιτική καταγγελία της «17N», τότε άρχισε το αντίθετο, το πραγματικό πογκρόμ, και τότε ο μικροαστός μας ευνοούχος αναθάρρησε και απόκτησε όχι απλά τον παλιό του όγκο, αλλά έναν πολυλαπλάσιο. Γιατί μπορεί ο εκπρόσωπός του ο Κουφοντίνας να ήταν στη φυλακή, αλλά ο μικροαστός μας διαισθάνθηκε αμέσως, ευαίσθητος καθώς είναι στην παραμικρή αλλαγή του πολιτικού κλίματος, ότι η πολιτική του και κυρίως το κόμμα του, μαζικό πια όσο ποτέ άλλοτε, ήταν στην εξουσία.

Σε αυτή τη μάζα, λοιπόν, το πολιτικό καθεστώς μέσω του αρχιδολοφόνου απευθύνει διάγγελμα για το οποίο προηγούμενα έχει εξασφαλίσει τη μέγιστη δημοσιότητα. Όλα τα κανάλια αναγγέλλουν από μέρες πότε θα γίνει η απολογία Κουφοντίνια, ενώ η πλατειά εφημερίδα του καθεστώτος, η *Ελευθεροτυπία* που εξελίσσεται στο βασικό ΜΜΕ - εργαλείο του σοσιαλφασισμού, διαθέτει στην απολογία του 5 ολόκληρες σελίδες, εκεί που στην πολιτική αγωγή και στους μάρτυρες των θυμάτων δεν έδωσε ουσιαστικά ποτέ το λόγο. Μέσα σε αυτό το κλίμα οι πολιτικά δραστήριοι μικροαστοί του κόμματος, εκείνοι δηλαδή που είχαν κρυφτεί για όλο το κρίσιμο διάστημα όπου πραγματοποιούνταν οι

συλλήψεις και οι υπάλληλοι της «17N» κάρφωσαν ο ένας τον άλλον, μαζεύτηκαν στο δικαστήριο και αποθέωσαν τον πολιτικό ηγέτη τους, μόλις αυτός ολοκλήρωσε την ανάγνωση του διαγγέλματος.

Ας δούμε λοιπόν τι είναι στα βασικά του σημεία αυτό το κείμενο το οποίο η πολύ μεγαλοαστική *Ελευθεροτυπία* έχει στείλει κάτω από το προσέφαλο του κάθε ανήμπορου μικροαστού που ονειρεύεται την εκδίκησή του ενάντια στον μεγαλοαστό που δεν μπορεί να είναι.

Η δικαιολόγηση της ποσότητας της δολοφονικής βίας με τα επιχειρήματα του νόμιμου σοσιαλφασισμού

Σε γενικές γραμμές είναι ένα φλύαρο κείμενο γεμάτο από τα στερεότυπα του κνιτισμού που όμως είναι καλά διατυπωμένο για να χτυπάει στο συναίσθημα.

Σε αυτό το κείμενο το κόμμα της «17N» μιλάει στο ρυθμό και στο πνεύμα της εποχής με εκείνον τον αδιάτακτο οππορτουניσμό που χαρακτηρίζει την πολιτική αντίδραση, ιδιαίτερα τους ναζιστές.

Ο κεντρικός στόχος του κειμένου είναι να υπερασπίσει τη δολοφονική βία μέσα στο λαό, στο πιο πλατύ επίπεδο που έχει δοκιμάσει ως τώρα να το κάνει. Είναι φυσικό. Όσο η «17N» ήταν κυρίως μια οργάνωση βίας δεν της ήταν τόσο απαραίτητη η πλατειά πολιτική στήριξη. Τώρα που έγινε πολιτικό κόμμα και μάλιστα ένα κόμμα εθνικό, πρέπει να υπερασπίσει τη βία του και να βρει συμπάθεια γι' αυτή μέσα σε όλο το λαό, μέσα σε όλο το έθνος, ακόμα και μέσα στη μεγαλοαστική τάξη.

Ακόμα περισσότερο πρέπει να υπερασπίσει αυτή τη βία από τη στιγμή που έστω και για λίγες μέρες, έστω και για λίγους μήνες τα θύματα αυτής της βίας, οι ξεθαρρεμένοι δημοκράτες, και όλοι όσοι από λάθος πίστεψαν ότι η «17N» εξαρθρώθηκε, τόλμησαν να την καταγγείλουν. Σε αυτό το ρεύμα καταγγελίας απάντησε το κείμενο που διάβασε ο Κουφοντίνας.

Η δικαιολόγηση της βίας γίνεται με την χρόνια δουλεμένη, και διεθνή πολιτική πλατφόρμα του σοσιαλφασισμού, που ο βασικός προπαγανδιστής της στη χώρα μας είναι το ψευτοΚΚΕ. Αυτή η πλατφόρμα γεμίζει όλες τις αφίσες και τις φυλλάδες του “χώρου”, όλες τις προκηρύξεις της «17N» και είναι πασίγνωστη. Αυτά μηρυκάζει ο Κουφοντίνας στο χαρτί του.

Το ίδιο το ψευτοΚΚΕ δεν σκοτώνει βέβαια, αλλά με τη λογική της πλατφόρμας του ο αμερικανός διπλωμάτης και ο στρατιωτικός, όπως και ο έλληνας μεγαλοαστός αξίζουν το θάνατο σαν τέτοιοι ή έστω δεν έχουν το δικαίωμα να διαμαρτύρονται, να ζητούν μέτρα κατά των δολοφόνων κλπ. Η διαφορά ανάμεσα στο ψευτοΚΚΕ και στη «17N» ή και σε κάθε άλλο φονιά είναι ότι το πολιτικό δικαίωμα στον φόνο, το έχει μόνο το «κόμμα», δηλαδή ο «λαός» που το «κόμμα» είναι το μυαλό του και ο εκπρόσωπός του. Σύμφωνα με το ψευτοΚΚΕ αν ο δολοφόνος δεν είναι κάποιος από τους εγκεκριμένους θύτες, τότε ο θύτης είναι στο βάθος το ίδιο το θύμα, δηλαδή η ίδια η Αμερική, και το ίδιο το κεφάλαιο οι οποίοι σκότωσαν επίτηδες έναν δικό τους για να ενοχοποιηθούν τους αντιιμπεριαλιστές, το «κόμμα», το λαό κλπ. Σε τελική ανάλυση έτσι δεν υπάρχει ούτε φόνος, ούτε θύτης, ούτε και θύμα από πολιτική άποψη, αφού όλα αυτά είναι μια εσωτερική σύγκρουση και μια προσποίηση του εχθρού.

Η δικαιολόγηση της δολοφονικής βίας και για τον Κουφοντίνια λοιπόν, όπως και για το ψευτοΚΚΕ, γίνεται ως εξής: Ο ιμπεριαλισμός, ιδιαίτερα το κέντρο του, “η αμερικάνικη αυτοκρατορία” είναι υπεύθυνη για εκατομμύρια θανάτους στους οποίους εκτός από τους θανάτους των πολεμικών αναμετρήσεων περιλαμβάνονται και οι θάνατοι από την πείνα και τις λεηλασίες των φτωχών λαών και των χωρών του τρίτου κόσμου. Ύστερα η ελληνική αστική τάξη είναι υπεύθυνη για όλα τα εργατικά ατυχήματα καθώς και για τους πνιγμένους της ακτοπλοΐας. Σε αυτούς πρέπει να προστεθούν οι μετανάστες που τους σκοτώνουν οι μεθοριακοί φρουροί, και τα κλεφτρόνια που τα σκοτώνουν οι μπάτσοι.

Το αίμα αυτό, ιδιαίτερα αυτό που προκαλούν οι ιμπεριαλιστές, φουσκώνεται από τους σοσιαλφασιστές σε ασύλληπτα μεγέθη. Ο Κουφοντίνας, προφανώς από κάποιο *Ριζοσπάστη*, ανακάλυψε το νούμερο των 500.000 νεκρών που θα υπάρξουν μόνο στο Ιράκ από καρκίνο λόγω των αμερικάνικων βομβαρδισμών.

Αφού λοιπόν η προπαγάνδα των καθεστωτικών σοσιαλφασιστών έχει μαζέψει όλο αυτό το αίμα και το έχει χρεώσει στους εχθρούς της, ο κάθε Κουφοντίνας δεν έχει παρά να

Η ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΚΟΥΦΟΝΤΙΝΑ ΠΛΑΤΦΟΡΜΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΚΑΘΕΣΤΩΤΟΣ

Συνέχεια από τη σελ. 7

το αθροίσει και ύστερα να το παραβάσει με τα ελάχιστα δικά του θύματα. Έτσι αναφωνεί μπροστά στο μαγεμένο ακροατήριο του:

“Μπορούν αυτές οι εκατοντάδες χιλιάδες νεκροί να μπουν στην ίδια ζυγαριά με τις λίγες εκατοντάδες νεκρούς αμερικανούς στρατιώτες από τη λαϊκή βία;... (σ.σ. στην οποία προφανώς συγκαταλέγεται και η βία της «17N»). Και παρακάτω: “Να αναφέρουμε τους χιλιάδες νεκρούς στα πλωτά φέρετρα, την εξόφθαλμη περιφρόνηση της ανθρωπίνης ζωής των εργαζομένων μπροστά στη βία του κεφάλαιου...”.

Ο σοσιαλφασισμός κλέβει στο ζύγι και από τις δύο πλευρές. Φουσκώνει ασύλληπτα τους νεκρούς που προκαλεί ο εχθρός του και μειώνει ασύλληπτα τους νεκρούς που προκαλεί ο ίδιος.

Από την άποψη των νεκρών της αστικής και ιμπεριαλιστικής βίας οι πολλοί νεκροί είναι του στρατοπέδου του Κουφοντίνα, του Δίκτυου, του ΣΥΝ, του ψευτοΚΚΕ των «μ-λ» και των υπόλοιπων. Είναι αμέτρητα πιο πολλοί από εκείνους του αμερικανικού ιμπεριαλισμού. Βέβαια όλοι αυτοί αρνούνται ότι ανήκουν στο ίδιο στρατόπεδο και μάλιστα στο φιλορώσικο. Αλλά προδίδονται από το ότι ποτέ δεν κατάγγειλαν, αν δεν υποστήριζαν, τις κτηνωδίες αυτού του παγκόσμιου στρατοπέδου που η σημαία του και η πολιτική του είναι ακριβώς ο αντιαμερικανισμός.

Ο Κουφοντίνας - Περισσός αναφέρει πάντα το Αφγανιστάν, τη Γιουγκοσλαβία, το Ιράκ για να δικαιολογήσει τα εγκλήματά του. Στο Αφγανιστάν το στρατόπεδο του Κουφοντίνα, δηλαδή το αντιαμερικανικό στρατόπεδο προκάλεσε εκατομμύρια νεκρούς τους οποίους ποτέ, ούτε τότε, ούτε τώρα κατήγγειλε η «17N» ή ο κάθε Κουφοντίνας. Πρόκειται για τους διαπιστωμένους νεκρούς της ρώσικης εισβολής και κατοχής της δεκαετίας 1980-90 που με τίποτα δεν μπορεί να συγκριθούν με τους πρόσφατους εκατοντάδες νεκρούς αμάχους των αμερικανικών βομβαρδισμών ή τους χιλιάδες νεκρούς του στρατού των Ταλιμπάν. Αλλά ακόμα και αυτοί οι τελευταίοι οφείλονται κύρια σε φρικαλέες μαζικές εκτελέσεις από τους ρωσόδουλους πολέμαρχους της «Βόρειας Συμμαχίας», κυρίως τον Ντοστόμ. Σε ότι αφορά τη Γιουγκοσλαβία εδώ έχουμε τη συνηθισμένη για τους σοσιαλφασίστες αντιστροφή θύτη, θύματος. Το αίμα των 400.000 νεκρών στη Γιουγκοσλαβία είναι σχεδόν στο σύνολό του αίμα αμάχων από την σερβική εθνοκάθαρση που Η «17N» και το υπόλοιπο στρατόπεδο της υποστήριξε είτε ανοιχτά, είτε (όπως το Δίκτυο) με το να καταγγέλλει τη «δυτική επέμβαση» που όταν έγινε στη Βοσνία και Κροατία ήταν υπέρ των θυμάτων και οπωσδήποτε δίκαιη. Δίκαιη ήταν η δυτική επέμβαση στο Κόσσοβο, αλλά και εκεί τους πολλούς νεκρούς, το πιο μεγάλο άδικο και την πιο μεγάλη κτηνωδία την επέδειξαν οι σέρβοι εθνοεκκαθαριστές που με τους 10.000 αμάχους Κοσσοβάρους που σφάζανε ξεπερνάνε κατά πολύ τους 2.000 σέρβους νεκρούς, στρατιωτικούς και αμάχους των αμερικανικών βομβαρδισμών. Τέλος, σε ότι αφορά το Ιράκ εδώ οι σοσιαλφασίστες αφαιρούν το ένα εκατομμύριο νεκρών που ο Σαντάμ προκάλεσε στο λαό του με τον άδικο πόλεμο κατά του Ιράν, τους νεκρούς στον εντελώς απρόκλητο κατακτητικό πόλεμο κατά του Κουβέιτ και τους δεκάδες χιλιάδες νεκρούς και τους εκατοντάδες χιλιάδες βασανισμένους της δικιάς του εσωτερικής δικτατορίας. Εννοείται βέβαια ότι στο Ιράκ ξεχνάνε την αποφασιστική και καίρια συνεισφορά του δικού τους ΟΗΕ στην αμερικανική επίθεση.

Αυτός ο συσχετισμός αίματος αφορά μόνο τα μέτωπα πολέμου που διαλέγει ο σοσιαλφασισμός για να κάνει την προπαγάνδα του. Όμως το πολύ αίμα και η απόλυτη κτηνωδία εκδηλώνονται αλλού μέσα στην απόλυτη ένοχη σιωπή από όλα τα ενεργούμενα της κάθε Γένοβας. Μιλάμε για τους δεκάδες χιλιάδες νεκρούς, τους βασανισμένους μέχρι ακρωτηριασμού αμάχους και μαχητές της μικρής Τσετσενίας, που οι νέοι Τσάροι την αδειάσανε από τους μισούς κατοίκους της και συνεχίζουν να γενοκτονούν πάνω στο έδαφός της. Γι' αυτήν ο πράκτορας του Κρεμλίνου, ούτε λέξη στην απολογία του.

Αυτός ο συσχετισμός αίματος αντιστοιχεί στις δολοφονίες κατά Αμερικανών, φίλων της Αμερικής κλπ.

Σε ότι αφορά τη βία κατά ελλήνων αστών, αυτή δικαιολογείται με τα εργατικά ατυχήματα. Επειδή ο σοσιαλφασισμός δεν έχει στη διάθεσή του μια πολιτική δολοφονική βία της ελληνικής αστικής τάξης για να δικαιολογήσει τη δικιά του πολιτική δολοφονική βία πάνω στην ελληνική αστική τάξη, υποχρεώνεται να αναζητεί αυτή την δικαιολογία σε ένα άλλο επίπεδο και τη βρίσκει στα εκατοντάδες και χιλιάδες εργατικά ατυχήματα. Εδώ μεταθέτει τη βία από το επίπεδο της πολιτικής στο επίπεδο της κοινωνίας ή της οικονομίας. Αυτό το τέχνασμα της μετάθεσης ο σοσιαλφασισμός το χρησιμοποιεί στην πραγματικότητα και στην περίπτωση

των Αμερικανών, όπου επειδή αυτοί δεν έχουν διαπράξει καμιά δολοφονία στην Ελλάδα μετά το 1974, η «17N» τους εκδικείται για δολοφονίες που έχουν διαπράξει στον υπόλοιπο πλανήτη, χωρίς βέβαια να αναζητεί καμιά εξουσιοδότηση από τους αντίστοιχους λαούς.

Σε ότι αφορά στα εργατικά ατυχήματα και στα ατυχήματα γενικά η «Νέα Ανατολή» έχει απαντήσει διεξοδικά στην επιχειρηματολογία της «17N» και του νόμιμου σοσιαλφασισμού στο μεγάλο άρθρο με τίτλο «Οι Εκτελεστές Στη Φυλακή-Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΗΣ “17N” ΣΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ» που δημοσιεύτηκε στο φύλλο αρ. 384 (δημοσιεύεται στην ιστοσελίδα μας www.compulink.gr/oakke). Δημοσιεύουμε εδώ ξεχωριστά ένα χαρακτηριστικό απόσπασμα.

Το μόνο που αξίζει να προσέξουμε εδώ είναι ο κραυγαλέος τρόπος με τον οποίο ο Κουφοντίνας προσδιορίζει σαν αποκλειστικό υπεύθυνο των εργατικών ατυχημάτων το μεγάλο κεφάλαιο και μάλιστα αποκλειστικά το ιδιωτικό βιομηχανικό στο οποίο περιλαμβάνεται και το κεφάλαιο των θαλάσσιων μεταφορών. Δεν χρειάζεται να είναι κανείς στατιστικολόγος για να διαπιστώσει ότι η συντριπτική πλειοψηφία των εργατικών ατυχημάτων γίνεται αναγκαστικά και μοιραία στο είδος των παραγωγικών μονάδων που ποτέ δεν κατάγγειλε η «17N» και ο σοσιαλφασισμός, δηλαδή στις πιο μικρές και με τις πιο καθυστερημένες τεχνικές παραγωγής, ειδικά στην οικοδομή και στους μικροεργολάβους κάθε είδους που δουλεύουν συνήθως με την υποδουλωμένη ξένη εργατική δύναμη. Αυτή η εντελής ουσιαστική παράβλεψη δεν είναι τυχαία. Αυτό το κομμάτι της αστικής τάξης αποτελεί ένα από τα κοινωνικά στηρίγματα του σοσιαλφασισμού και που τα μέλη του στην οικοδομή είναι συχνά τέως ή και εν ενεργεία κνίτες του συνδικάτου των οικοδόμων. Στην απολογία του ο Κουφοντίνας μιλάει όλη την ώρα και ρίχνει το κύριο βάρος των καταγγελιών του και απειλών στο εργοστάσιο της Σωληνουργίας Κορίνθου για το φετινό ατύχημα με τους έξι νεκρούς. Λίγο μετά την απολογία του, μέσα σε μια μέρα και σε τέσσερα διαφορετικά εργατικά ατυχήματα έχαναν τη ζωή τους σε μικροεργολάβους 5 εργάτες δίχως κανείς να ασχοληθεί με αυτούς (*Ελευθεροτυπία*, 31 Ιούλη). Πουθενά αλλού όσο στα εργατικά ατυχήματα δεν φαίνεται τόσο καθαρά ότι το μίσος του σοσιαλφασισμού δεν κατευθύνεται ενάντια στους εκμεταλλευτές και την εκμετάλλευση, αλλά ενάντια στις ανεπτυγμένες παραγωγικές δυνάμεις, δηλαδή ενάντια στο μέλλον της εργατικής τάξης και όλης της κοινωνίας.

Έτσι λοιπόν, με τη μετάθεση, την επιλεκτικότητα, την αντιστροφή και την τερατώδη υπερδιόγκωση ο Κουφοντίνας απαντάει στην κατηγορία γιατί η «17N» δολοφονούσε την ώρα που ο εχθρός δεν δολοφονούσε, αλλά δεν δολοφονούσε ούτε ο λαός, ούτε η «αριστερά», ούτε η «επανάσταση». Ακόμα μάλιστα ούτε καν διαδήλωναν ενάντια στους εργοδότες τους οι εργάτες στα εργοστάσια όπου γίνονταν τα θανατηφόρα ατυχήματα.

Η δικαιολόγηση της νομιμότητας της 17νοεμβρικής δολοφονικής βίας. Η διαφορά της παρακρατικής ΔΕ-ΚΟ από το μικροαστικό πραξικοπηματισμό

Στο μεγαλύτερο κομμάτι της απολογίας του ο πράκτορας απαντάει για λογαριασμό όλου του σοσιαλφασιστικού καθεστώτος σε τρεις βασικές κατηγορίες που αφορούν όχι ειδικά την ποσότητα και το αιματηρό της 17νοεμβρικής βίας, αλλά τη νομιμότητα αυτής της βίας σαν τέτοιας γενικά: Απαντάει δηλαδή στην κατηγορία των αστών δημοκρατών ότι η πολιτική βία δεν είναι δημοκρατική σε περιόδους αστικής δημοκρατίας, στην κατηγορία των νόμιμων σοσιαλφασιστών ότι η βία της «17N» δεν είναι αποτελεσματική επειδή είναι ατομικού τύπου, και τέλος στην κατηγορία των πραγματικών επαναστατών, των δημοκρατών επαναστατών ότι δεν είναι απελευθερωτική μια βία στο όνομα των μαζών που οι μάζες δεν την εγκρίνουν.

Απέναντι στην πρώτη κατηγορία ο Κουφοντίνας απαντάει με ευκολία και με ακατάσχετη και πομπώδη φλυαρία όπως απαντάει και ο νόμιμος σοσιαλφασισμός χρησιμοποιώντας απόφια την επιχειρηματολογία του επαναστατικού μαρξισμού. Αυτή συνοψίζεται στο ότι η αστική δημοκρατία είναι μια μορφή της αστικής δικτατορίας, δηλαδή της διακυβέρνησης της αστικής τάξης για τη συνέχιση της βίας σε βάρος του λαού σε όλα τα επίπεδα: στο πολιτικό, στο επίπεδο των κατασταλτικών μηχανισμών και της δικαιοσύνης και κυρίως στο επίπεδο της οικονομικής εκμετάλλευσης. Αυτή η βία είναι πολύ πλατιά και ο Κουφοντίνας την τεντώνει πέρα από τη «βία των κατασταλτικών μηχανισμών, τη βία της φτώχειας και της ανεργίας» μέχρι τη βία της «απάθειας και της μοναξιάς». Όσο υπάρχει αυτή η βία, η «αντιβία του λαού» είναι νόμιμη και απαραίτητη. Ειδικά είναι απαραίτητη επειδή η αστική δικαιοσύνη δεν μπορεί και δεν θέλει να τιμωρήσει τα ταξικά εγκλήματα των αστών. Εντελώς ξεδιάντροπα

αυτός ο εκπρόσωπος μιας συμμορίας που κάθε κύπαρο των προκηρύξεών της διαπνέεται από τον εθνικοσοβινισμό παραθέτει τσιτάτα των μεγάλων διεθνιστών του επαναστατικού προλεταριάτου Μαρξ και Λένιν για να στηρίξει αυτή την γνωστή και πανίσχυρη διαπίστωση. Με αυτόν τον τρόπο επιδιώκει από τη μια να δώσει κάποια θεωρητική αυτοπεποίθηση στο μικροαστικό του κοινό, να καθησυχάσει τους ηθικούς φόβους του και τις αναστολές του, και από την άλλη να παραλύσει την αστική τάξη που πάντα νοιώθει ένοχη απέναντι σε όσους εκλαμβάνει σαν λαϊκούς επαναστάτες και μάλιστα μαρξιστές.

Είναι γεγονός ότι σε επίπεδο αρχής θα ήταν πολύ δύσκολο στη φιλελεύθερη αστική τάξη να απαντήσει σε αυτούς τους ισχυρισμούς. Δεν θα της ήταν όμως πολύ δύσκολο να απαντήσει σε πολιτικό επίπεδο αν είχε μια στάλα γνώση για την πολιτική φύση και τους στόχους της συμμορίας. Γιατί το χαρακτηριστικό με τη «17N» είναι ότι ενώ επικαλείται τη βία της αστικής τάξης δεν χτύπησε ποτέ το κέντρο των μηχανισμών βίας ή έστω το πολιτικό κέντρο του κράτους που συμπυκνώνει και διαχειρίζεται πολιτικά αυτή τη βία. Μάλιστα αυτό είναι ακόμα πιο περίεργο αφού σύμφωνα με τα λεγόμενα του «πράκτορα επί της απολογίας της «17N» ένα μέρος του αίματος που αυτή εκδικιόταν ήταν εκείνο των μεταναστών και των κλεφτρονιών, δηλαδή των θυμάτων της αστυνομίας. Το σημείο αυτό το έχει προσέξει ήδη το αναρχικό και το ερυθροταξιαρχικό ρεύμα του ριζοσπαστικού μικροαστισμού που έχει διαπιστώσει ότι η «17N» δεν πυροβόλησε ποτέ έλληνα στρατιωτικό και ποτέ αστυνομικό σαν τέτοιο. Σε αυτό άλλωστε απαντάει ο Κουφοντίνας λέγοντας: «Η «17N» χαρακτηρίστηκε από πολλούς οργανωτή του μέτρου. Παίρνοντας υπ' όψιν τη συγκυρία και το επίπεδο ανάπτυξης του κινήματος δεν κήρυξε ολοκληρωτικό πόλεμο σε όλα τα μέτωπα. Δεν ανέβασε το επίπεδο της δράσης σύμφωνα με τις εκάστοτε επιχειρησιακές της δυνατότητες... μέσα σε αυτή τη λογική δεν επεχείρησε να χτυπήσει στην καρδιά του κράτους δημιουργώντας υπερβολικές οξύνσεις, ανεξάρτητα από το ότι θεωρούσε τη θεωρητική σύλληψη περί κέντρου του κράτους μάλλον απλουστευτική».

Εδώ είναι το μυστικό της «17N». Εδώ προεξέχει η ουρά του μεταμφιεσμένου πιθήκου. Πραγματικά η «17N» δεν χτύπησε με τη βία τίποτα που δεν είχε χτυπήσει προηγούμενα με τα λόγια το «κίνημα», δηλαδή ο νόμιμος σοσιαλφασισμός, μιας και μετά το 80 δεν υπήρξε κανένα κίνημα, εννοούμε κίνημα που να κάνει πολιτικό θόρυβο, που να μην καθοδηγήθηκε πολιτικά από αυτόν. Από κει βγαίνει η ανάγκη για μεγάλη και ακριβή επιλεκτικότητα, δηλαδή για «μέτρο» στα χτυπήματα. Γι' αυτό ποτέ για παράδειγμα δεν χτυπήθηκε στόχος του μεγαλύτερου βιομηχανικού κεφάλαιου στην Ελλάδα που ήταν πάντα το κρατικό των ΔΕΚΟ. Μόνο το κρατικό τραπεζικό κεφάλαιο της Εθνικής χτυπήθηκε (Βρανόπουλος) όταν επεχείρησε να δεθεί με το ιδιωτικό βιομηχανικό για μεγάλα προγράμματα ανάπτυξης, όπως χτυπήθηκαν και κάποιοι δικαστές για να βγουν αρνητικές αποφάσεις για το ιδιωτικό βιομηχανικό κεφάλαιο (για να εμποδιστεί η ιδιωτικοποίηση της ΑΓΕΤ). Αλλά και ποτέ η «17N» δεν χτύπησε τόσο βαθιά μέσα στο κράτος που θα έφερνε σε δύσκολη θέση το νόμιμο σοσιαλφασισμό. Δεν ήταν δυνατό δηλαδή η «17N» να χτυπήσει τον πυρήνα της κρατικής βίας που περισσότερο από κάθε άλλη θέλει να σαγηνεύσει και να κατακτήσει ο σοσιαλφασισμός, δηλαδή το στρατό, την αστυνομία ή και την ΚΥΠ, την ώρα μάλιστα που η Παπαρρήγα ή ο Κωνσταντόπουλος κραύγαζαν εθνικιστικά και επισκέπτονταν τα στρατόπεδα για να τσουγκρίζουν αυγά με τους στρατηγούς. Ούτε ήταν επιτρεπτό να σκοτώσει πολύ ψηλά, δηλαδή πρωθυπουργούς σαν τον Μητσοτάκη ή τον Καραμανλή πράγμα που θα αφύπνιζε πολιτικά το λαό και την αστική τάξη, θα εξέθετε τους πολιτικούς αντιπάλους των τελευταίων και θα γεννούσε κινήματα αντίρροπα. Αντίθετα δολοφονίες στο περιθώριο των κομματικών ηγεσιών έχουν το πλεονέκτημα να τρομοκρατούν και να παραλύουν μόνο ορισμένες φράξιες της αστικής τάξης, δηλαδή να εκκαθαρίζουν δίχως να κινητοποιούν και να αφυπνίζουν. Τέλος δεν ήταν επιτρεπτό στη «17N» να σκοτώσει τόσους πολλούς βιομήχανους, ώστε να υποχρεώσει τη βιομηχανική αστική τάξη να μετριάσει τον εσωτερικό της οικονομικό ανταγωνισμό (ο οποίος έδινε στους πιο μικρούς κάποια κρυφή χαρά για το θάνατο των πιο μεγάλων ανταγωνιστών τους), και να την κάνει να ενωθεί με μαχητικά πίσω από τη δυτικοφιλή μέχρι την άνοδο του Καραμανλή ΝΔ. Αν αυτό συνέβαινε τότε η τάξη των θυμάτων θα κήρυσσε πραγματικό πόλεμο επιβίωσης ενάντια και στη «17N», αλλά και στον νόμιμο σοσιαλφασισμό που τη στηρίζει πολιτικά και ιδεολογικά. Αυτά όλα τα συνοψίζει ο Κουφοντίνας στη φράση: «ήθελε η «17N» η κάθε ενέργεια να προκαλεί το μεγαλύτερο δυνατό αντίκτυπο με την ελάχιστη δυνατή βία». Αυτή η ελάχιστη βία δεν έχει καθόλου να κάνει με οποιοδήποτε είδους ανθρωπισμό. Πουθενά δεν αναφέρθηκε η ζωή του αστού σαν ανθρωπίνη ζωή.

Η «17N» έκανε με λίγα λόγια το αντίθετο ακριβώς από κείνο που κάνει ο τσεγκεβαρίστικος και ερυθροταξιαρχίτικος μικροαστισμός που χτυπάει όσο γίνεται πιο ψηλά, όσο γίνεται πιο έντονα και όσο γίνεται πιο πλατιά και κατά προτίμηση στην «καρδιά του κράτους», ώστε να γεννάει τις πιο τρελές ελπίδες και τον ενθουσιασμό στην μάζα που εκπροσωπεί. Ακόμα και η κατασταλτική απάντηση από την αστική τάξη για αυτού του είδους τους ριζοσπάστες είναι θείο δώρο αφού από αυτήν περιμένουν τις νέες στρατολογίες.

Αλλά η «17N» του «μέτρου» δεν θέλει μαζικές στρατολογίες και το λέει. Γιατί οι μαζικές στρατολογίες σημαίνουν μαζικό κόμμα ή μαζικό στρατό, δηλαδή τελικά μετωπική σύγκρουση με ολόκληρα τμήματα του αστικού κράτους. Αντίθετα τα επιλεκτικά χτυπήματα «του μέτρου» έχουν μόνο ένα στόχο: την εκκαθάριση μέσα στην αστική τάξη και κυρίως την εκκαθάριση μέσα στο κράτος. Αυτή είναι η διαφορά της «17N», οργάνωσης ενός κομματιού της αστικής τάξης που είναι μέσα στο κράτος και που θέλει να καταλάβει ολόκληρο το κράτος για τον εαυτό του, από τα γκεβαρίστικα αντάρτικα και τις «Ερυθρές Ταξιαρχίες», δηλαδή οργανώσεις της ριζοσπαστικής μικροαστικής τάξης που βασικά βρίσκεται έξω από την αστική τάξη και το κράτος της και συγκρούεται εξωτερικά με αυτό το τελευταίο για να το καταλάβει ή εξ εφόδου, όπως κάθε πραξικοπηματίας ή να το γκρεμίσει σύμφωνα με την αναρχική εκδοχή της ένοπλης μικροαστικής αυταπάτης. Από πολιτική άποψη όλα αυτά τα αποσπάσματα ανήκουν στο μέτωπο της σοσιαλμπεριαλιστικής αντίδρασης γιατί την εξυπηρετούν και της προσφέρουν μια απέραντη δεξαμενή για τις στρατολογίες της, αλλά έχουν άλλη ταξική φύση από τους απευθείας πράκτορες της.

Σε ότι αφορά τώρα την κατηγορία ότι η βία της «17N» δεν είναι αποτελεσματική. Αυτή συνήθως την διατυπώνουν όσοι συμφωνούν με την πολιτική γραμμή της «17N» δηλαδή θεωρούν εχθρούς τους τα θύματα της, αλλά διαφωνούν με τους σκοπούς. Αυτή είναι η συνηθισμένη κριτική του «νόμιμου» σοσιαλφασισμού. Σε αυτούς τους κριτικούς που είναι σύμμαχοι της «17N» ο Κουφοντίνος απευθύνεται ανοιχτά σαν σε φίλους στην αρχή του κειμένου που διάβασε μιλώντας για «αυτούς που διαφώνησαν με τις επιλογές μας, αλλά που ήταν από την ίδια πλευρά με μας».

Σε αυτούς λοιπόν λέει: « Η «17N» στρεφόταν κατά στόχων-συμβόλων του ιμπεριαλισμού και του καπιταλισμού. Πράγματι κατάφερε να τους τρομοκρατήσει... και είναι σπερήφανη γι' αυτό». Ο Κ. αναφέρεται στα χρήματα και τα στελέχη που διέθεσαν και τις προφυλάξεις που πήραν οι αμερικανικές αρχές, ιδιαίτερα οι διπλωματικές στην Ελλάδα, αλλά δίνει πιο πολύ έμφαση στα αποτελέσματα του τρόμου που προκάλεσαν στο βιομηχανικό-εφοπλιστικό κεφάλαιο οι δολοφονίες: «... ύψωναν φρούρια, δημιουργούσαν στρατιές σωματοφυλάκων, ξόδευαν τεράστια ποσά για παράλληλες έρευνες για να βρουν τη «17N», για να θωρακίσουν τα αυτοκίνητά τους, να τα εξοπλίσουν με ηλεκτρονικά αντίμετρα». Πράγματι είναι έτσι. Κανένας νόμιμος κνίτης δεν προκάλεσε τόση ζημιά στη βιομηχανική αστική τάξη και βαθύτερα στη βιομηχανική ανάπτυξη, όση προκάλεσε ο 17νοεμβρίτης.

Αυτή η τρομοκρατία του συνόλου της βιομηχανικής αστικής τάξης, ειδικά της πιο σύγχρονης, είχε έναν όρο, να είναι ασύλληπτοι επί 30 χρόνια οι δολοφόνοι, πράγμα που μπορούσε να το εξασφαλίζει σε αυτούς μόνο η ψηλή κρατική κάλυψη. Όμως το αποτέλεσμα είναι αναντίρρητο, οι βιομηχανικές επενδύσεις στην Ελλάδα χτυπήθηκαν βαθιά από την ανασφάλεια που ένοιωσε για δεκαετίες το μεγάλο βιομηχανικό κεφάλαιο, αλλά και τα τεράστια έξοδα στα οποία υποβλήθηκε για την φυσική επιβίωση των φορέων του (όταν το αποτέλεσμα στην καταστροφή της βιομηχανίας δεν ήταν άμεσο όπως έγινε στα λιπάσματα και τα μεταλλεία στο Στρατώνι μετά τη δολοφονία Αθανασιάδη). Αυτό το αποτέλεσμα της δράσης του πάνω στην ίδια τη βιομηχανική ανάπτυξη δεν το ομολογεί ο πράκτορας στην απολογία του για να μην έρθει σε σύγκρουση με τους εθνικιστές που είναι η πλειοψηφία των οπαδών της «17N» και οι οποίοι γενικά δεν μισούν τη βιομηχανία. Αντίθετα με απύθμενο θράσος προβάλλει το γνωστό επιχείρημα όλου του σοσιαλφασισμού ότι για την αποβιομηχάνιση φταίει η βιομηχανική αστική τάξη που επειδή προέρχεται από δωσιλογούς και μαυραγορίτες (αυτό ισχύει μόνο για το μικρότερο τμήμα της) δεν θέλει να αναλάβει «κανένα κόστος, κανένα ρίσκο» και γι' αυτό δεν επενδύει. Λες και υπάρχει μέρος του κόσμου στο οποίο η βιομηχανική αστική τάξη δεν βγήκε κύρια μέσα από μια βάνουση πρωταρχική συσσώρευση, δηλαδή μέσα από τη ληστεία και τη βία πάνω στο δικό της λαό και πάνω στους άλλους λαούς. Ή λες και η αστική τάξη όταν επενδύει το κάνει για το λαό και όχι για τα κέρδη της ή ότι υπήρξε για την ελληνική βιομηχανική αστική τάξη κάποιος άλλος, καλύτερος δρόμος για να συσσωρευτεί έξω από αυτόν της παραγωγής και των επενδύσεων. Αυτό το παραμύθι περί «απρόθυμης να επενδύσει» ελληνικής βιομηχανικής αστικής τάξης, στο οποίο διέπρεψε ο Α. Παπανδρέου, δεν μπορεί να εξηγήσει τους μεγάλους ρυθμούς της ελληνικής βιομηχανικής ανά-

πτυξης από το 1960 μέχρι τα τέλη της δεκαετίας του 70, οπότε και ξεκίνησε το βιομηχανικό σαμποτάζ. Ακόμα περισσότερο βέβαια δεν μπορεί να εξηγήσει το γιατί ο Κουφοντίνος δεν πυροβόλησε τους αστούς που δεν επενδύανε, αλλά ακριβώς αντίθετα αυτούς που επενδύανε και μάλιστα στον πιο σύγχρονο και βαρύ τομέα της οικονομίας (π.χ. Αγγελόπουλος, Αθανασιάδης, Βαρδινογιάννης, Περατικός, Βρανόπουλος).

Αυτού του είδους λοιπόν την αποτελεσματικότητα σε βάρος των παραγωγικών δυνάμεων η «17N» δεν μπορεί να την ομολογήσει ανοιχτά μπροστά στο λαό. Έτσι προσπαθεί να αποδείξει την αποτελεσματικότητά της στο επίπεδο της επαναστατικής διαδικασίας και της επαναστατικής συνείδησης των μαζών στο επίπεδο λοιπόν που τελικά της κάνουν κριτική οι προοδευτικοί άνθρωποι. Μιλάμε για εκείνους που δεν καταλαβαίνουν ότι οι ίδιοι οι πολιτικοί και στρατιωτικοί στόχοι της «17N» είναι αρνητικοί, αλλά καταλαβαίνουν ότι δεν μπορεί κανείς να είναι τιμωρός στο όνομα των μαζών, χωρίς τις μάζες και ενάντια στις μάζες, δηλαδή να διεξάγει ένοπλο όταν ο λαός δεν θέλει τη βία ή αλλιώς σε εποχές που δεν είναι επαναστατικές. Απέναντι σε αυτούς λοιπόν το πολιτικό επιτελείο που καθοδηγεί τον Κουφοντίνος επικαλείται τον γκεβαρισμό και τους Τουπαμάρος και απαντάει σαν η «17N» να είναι μια μικροαστική οργάνωση της ένοπλης βίας λέγοντας: «Η ίδια η επαναστατική δράση ακόμα και το γεγονός ότι εξοπλιζόμαστε, ότι εφοδιαζόμαστε, το γεγονός ότι προβαίνουμε σε πράξεις που παραβιάζουν την αστική νομιμότητα, δημιουργεί μια συνείδηση, μια οργάνωση και επαναστατικές συνθήκες». Συντομεύοντας την παραπάνω φράση φτάνουμε στον πυρήνα της λογικής του γκεβαρισμού και του κάθε μικροαστικού πραξικοπηματισμού: «Η επαναστατική βία δημιουργεί επαναστατική συνείδηση και τελικά επαναστατικές συνθήκες». Αυτό από φιλοσοφική άποψη είναι καθαρός ιδεαλισμός αφού σημαίνει ότι η συνείδηση κάποιων πρωτοπόρων και η μειοψηφική πράξη που προκύπτει από αυτή τη συνείδηση προσδιορίζει τελικά και προκαλεί την πράξη των μαζών που είναι στην πραγματικότητα η επανάσταση. Από πολιτική άποψη όμως αυτός ο ιδεαλισμός μπορεί να σημαίνει κάτι που να αρχίζει από τον μικροαστικό τυχοδιωκτισμό και να φτάνει ως το ναζισμό. Ο μικροαστικός τυχοδιωκτισμός σημαίνει να χτυπάει κανείς πρόωρα τον ταξικό εχθρό, δηλαδή να τον χτυπάει πριν οι μάζες θελήσουν να ξεγερωθούν εναντίον του και αυτός να βρίσκει σε αυτό το χτύπημα το πολιτικό πρόσχημα για να επιτεθεί στην οποιαδήποτε πρωτοπορία και να τη συντρίψει. Συχνά η πολιτική αντίδραση διεισδύει στον μικροαστικό τυχοδιωκτισμό και τον χρησιμοποιεί σαν προβοκάτορα για να δώσει τέτοιου είδους χτυπήματα. Αυτού του είδους είναι η κριτική που κάνει το ψευτοΚΚΕ στη «17N», ακριβώς επειδή συμφωνεί μαζί της στους πολιτικούς εχθρούς-στόχους της. Την κατηγορεί δηλαδή ότι επιτιθέμενη με ακατάλληλο τρόπο και σε ακατάλληλη στιγμή στον Αμερικάνικο ιμπεριαλισμό και στο κεφάλαιο επιτρέπει σε αυτούς να καταστέλλουν τους μαζικούς ταξικούς αγώνες. Βεβαίως ο καθένας ξέρει ότι στην προκειμένη περίπτωση οι λεγόμενοι μαζικοί ταξικοί αγώνες που καθοδηγεί το ψευτοΚΚΕ είναι επίσης μικρά αποσπάσματα εργατοπατέρων ή ρεμαλιών που είναι απομονωμένα από τις μάζες και που η βασική τους δουλειά είναι να ασκούν έλεγχο και πολιτική βία σε μερικά τμήματα της αστικής τάξης, να κόβουν δρόμους και έτσι να ασκούν βία στους περαστικούς και στους ταξιδιώτες και βέβαια να ασκούν βία στους εργάτες μέσα στα συνδικάτα. Επίσης, και το κυριότερο, ο καθένας ξέρει ότι ποτέ η βία της «17N» δεν προκάλεσε τη βία αντίδραση του καθεστώτος ενάντια σε αυτούς τους «μαζικούς ταξικούς αγώνες» ή ενάντια στην «ταξική πρωτοπορία». Μάλιστα για 30 ολόκληρα χρόνια δεν προκάλεσε καν βία ενάντια στην ίδια τη «17N» αντίθετα με ότι έγινε στους ερυθροταξιαρχίτες και τους Μπάαντερ-Μάινχοφ! Η «17N» συνελήφθη μόνο όταν έφτασε η ώρα τα κόμματα που βρίσκονται πίσω από τους «μαζικούς ταξικούς αγώνες», το ψευτοΚΚΕ και ο ΣΥΝ να έρθουν στην εξουσία χάρη και στη βία της «17N», οπότε πλέον αυτή δεν τους ήταν απαραίτητη.

Στην περίπτωση της «17N» έχουμε να κάνουμε με τη ναζιστική εκδοχή του τσεγκεβαρίστικου πραξικοπηματισμού ή καλύτερα με την περίπτωση στην οποία ο μικροαστικός πραξικοπηματισμός χρησιμεύει σαν ιδεολογικό εργαλείο και περίβλημα του ναζισμού, δηλαδή σαν όργανο της πιο κτηνώδους βίας του ιμπεριαλιστικού μονοπώλιου πάνω στους εχθρούς του. Εδώ δηλαδή η βία των «επαναστατών» δεν ασκείται πάνω στον κύριο εχθρό του λαού, αλλά στον κύριο εχθρό του ναζιστικού μονοπώλιου, που παγκόσμια και για μια ολόκληρη περίοδο, όσο δηλαδή δεν προκύπτει ένα ισχυρό αντισοσιαλμπεριαλιστικό κίνημα των λαών, είναι η φιλελεύθερη, δυτική και δυτικόφιλη αστική τάξη. Αυτή η αντίστοιχη τάξη ήταν άλλωστε και ο κύριος εχθρός του χιτλερικού μονοπώλιου, τουλάχιστον μέχρι την εισβολή του στην ΕΣΣΔ. Αλλά αυτό δεν ισχύει μόνο για τη «17N», ισχύει και για τους μικροαστούς πραξικοπηματίες που όντας οικονομιστές και καθόλου δημοκράτες έχουν παγκόσμια υιοθετήσει την πολιτική πλατφόρμα του σοσιαλφασισμού.

Η επανάσταση την οποία επικαλείται το επιτελείο του Κουφοντίνος στο παραπάνω απόσπασμα δεν είναι η επανάσταση των μαζών, γιατί τότε θα έπρεπε να ομολογήσει ότι η «17N» απέτυχε. Γιατί η 30χρονη δράση της όχι μόνο δεν προκάλεσε καμιά επανάσταση ή εξέγερση των μαζών, αλλά συνδυάστηκε με τη μεγαλύτερη παθητικότητα τους που μάλιστα διαρκώς δυνάμωνε στο διάστημα αυτό. Αυτή άλλωστε είναι η διαφορά των πρακτόρων αυτών με τους μικροαστούς πραξικοπηματίες των «Ερυθρών Ταξιαρχιών» που όταν συνελήφθησαν και η οργάνωσή τους εξαρθώθηκε αναγκάστηκαν να παραδεχτούν, ακόμα και οι μη ανανήψαντες, ότι το σχέδιο τους να προκαλέσουν μια επανάσταση ή έστω μια μεγαλύτερη ριζοσπαστικοποίηση των ταξικών αγώνων με οποιοδήποτε πολιτικό περιεχόμενο, απέτυχε. Άλλωστε για ποια επανάσταση των μαζών να τολμήσει να μιλήσει η «17N» που διατυπώνει ανοιχτά την πρόσκληση στους οπαδούς της να μην επιχειρήσουν να αντιγράψουν τα χτυπήματά της σε άλλους στόχους και που όπως είπαμε παραπάνω μιλάει για δράση του «μέτρου»; Η επανάσταση της «17N» δεν είναι λοιπόν η μικροαστική πραξικοπηματική εξέγερση. Είναι στην ουσία της η «σοσιαλιστική ή αντιμπεριαλιστική επανάσταση» του κάθε ρωσοκίνητου πολιτικοστρατιωτικού αποσπάσματος της Αφρικής, της Λ. Αμερικής και της Ασίας, δηλαδή τα πραξικοπήματα και οι σοσιαλφασιστικές δικτατορίες του είδους Ταράκι, Μεγκίστου, Καμπίλα κλπ, δηλαδή εκείνου του είδους που ποτέ της δεν κατήγγειλε η «17N». Όπως όλοι αυτοί οι σοσιαλφασιστές έτσι και το πολιτικό επιτελείο της «17N» προσπαθεί να στηρίξει τη δράση του στη θέληση των μαζών και γενικά έχει τις μάζες σαν αναφορά του. Ισχυρίζεται λοιπόν ότι τα χτυπήματα της «17N» «μιλούσαν από μόνο τους στο λαό», ότι «ήταν δεμένα με τις πλατειές λαϊκές μάζες και τα προβλήματα τους. Το χτύπημα για παράδειγμα του ληστρικού φορολογικού συστήματος ή του ιατρικού κατεστημένου». Επίσης ότι ήταν «συμβολικά χτυπήματα για τα οποία επιλέγονταν στόχοι-σύμβολα της εξουσίας σε όλες τις εκφάνσεις της, οικονομική, κοινωνική, πολιτική». Έτσι είχαν πολιτικό αποτέλεσμα γιατί «εκλαμβάνονταν σαν δίκαιη κοινωνική άμυνα απέναντι σε δραστηριότητες που επέσυραν σοβαρή κοινωνική βλάβη...», κάθε ενέργειά της «17N» «έδινε μήνυμα αντίστασης, ότι απέναντι στην πανίσχυρη εξουσία υπάρχουν κάποιιοι που αντιστέκονται ακόμα και θα αντιστέκονται για πάντα. Τόνωνε έτσι το αίσθημα αξιοπρέπειας και περηφάνιας του λαού, ενώ προκαλούσε τριγμούς στην εξουσία και στους μηχανισμούς».

Και εδώ λοιπόν βρισκόμαστε μπροστά στη μειοψηφία-σωτήρα που στο όνομα του λαού ασκεί βία στους εκμεταλλευτές, όχι σε όλους και όχι για όλες τις «δραστηριότητες τους», αλλά μόνο σε αυτούς που ο σωτήρας «επιλέγει» και για όσες δραστηριότητες «επιλέγει». Μάζες που χρειάζονται σωτήρες οι οποίοι διαλέγουν και τιμωρούν τους εχθρούς των μαζών πριν από αυτές και χωρίς αυτές, είναι μάζες ευνούχοι. Τέτοιες μάζες και τέτοιοι λαοί αντίθετα από ότι ισχυρίζονται οι Κουφοντίνες δεν έχουν ίχνος «αξιοπρέπειας και περηφάνιας», δηλαδή είναι ακριβώς τέτοιοι όπως τους χρειάζονται οι σωτήρες δικτάτορες για να ασκήσουν την εξουσία τους και τη δικτατορία τους πάνω τους. Γιατί τελικά τέτοιες μάζες γίνονται ο αποδέκτης της βίας των «σωτήρων», αφού αυτοί οι τελευταίοι είναι τελικά οι χειρότεροι εκμεταλλευτές.

Οι 17νοεμβρίτες ισχυρίζονται βέβαια ότι οι ενέργειές τους είχαν ευεργετικό αποτέλεσμα πάνω στο κοινωνικό σύνολο επειδή: «είχαν χαρακτηρη παραδειγματικό και ταυτόχρονα προειδοποιητικό και προληπτικό, αφού αποσκοπούσαν να οδηγήσουν σε επανασχεδιασμό ή και αποχή ακόμα από πράξεις επιβλαβείς για το κοινωνικό σύνολο».

Οι «πλατειές λαϊκές μάζες» δεν είδαν βέβαια όλα αυτά τα χρόνια κανέναν «επανασχεδιασμό» και καμιά καλύτερευση του «ληστρικού φορολογικού συστήματος» ή βελτίωση του «ιατρικού κατεστημένου», καμιά «αποχή» της άρχουσας τάξης από «πράξεις επιβλαβείς για το κοινωνικό σύνολο» και καμιά καλύτερευση της «οικονομικής, πολιτικής και κοινωνικής» τους κατάστασης από το χτύπημα των υποτιθέμενων αντίστοιχων εξουσιαστών. Αντίθετα είδαν μια διαρκή χειροτέρευση της οικονομικής, πολιτικής και κοινωνικής τους κατάστασης.

Και αυτό είναι ολότελα φυσικό. Γιατί η «17N», όπως και ο νόμιμος σοσιαλφασισμός των ψευτοΚΚΕ, ΣΥΝ και της εξωκοινοβουλευτικής μικροαστικής ουράς τους, υποστήριξε πάντα τους χειρότερους και ισχυρότερους εξουσιαστές μέσα στο μπλοκ της πολιτικής, οικονομικής και κοινωνικής εξουσίας και χτύπησε αποκλειστικά τους αντιπάλους τους μέσα σε αυτό. Ποτέ η «17N» δεν χτύπησε με τα όπλα κάποια δύναμη που δεν είχαν χτυπήσει με τα λόγια ο Α. Παπανδρέου, ο Λαλιώτης, ο Σημίτης και αργότερα ο Καραμανλής. Έτσι μόνο οι Αμερικάνοι «επιλέχθηκαν» σαν οι μεγαλύτεροι πολιτικοί εχθροί όλων των κομμάτων και σύσσωμου του έθνους και έχασαν όλες τις σημαντικές στρατιωτικές τους βάσεις πλην της Σούδας. Μόνο αυτοί χτυπήθηκαν

Η ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΚΟΥΦΟΝΤΙΝΑ ΠΛΑΤΦΟΡΜΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΚΑΘΕΣΤΩΤΟΣ

Συνέχεια από τη σελ. 9

λοιπόν από τη «17N», αλλά ποτέ οι Ρώσοι που έχουν πια τη γενική συμπάθεια του έθνους σαν αντίβαρο στην «αυτοκρατορία» και που έτσι κατάφεραν να αποκτήσουν στρατιωτικές βάσεις και μάλιστα να διεισδύσουν στον ελληνικό στρατιωτικό μηχανισμό και να ελέγξουν με τα ραντάρ τους και τους στρατιωτικούς ειδικούς τους (χάρη στους S-300) όλη την ελληνική αεράμυνα.

Τα αντίστοιχα έγιναν με τη βιομηχανική και γενικότερα την ιδιωτική αστική τάξη που είναι δεμένη με τη διεθνή αγορά, οπότε και τη Δύση. Μόνο αυτοί είναι οι «διαπλεκόμενοι», τα «ισχυρά συμφέροντα», οι «κερδοσκόποι» και οι «μη επενδύοντες», όπως τους καταγγέλλουν ασταμάτητα οι Α. Παπανδρέου και Σημίτης, αλλά ποτέ το πιο ισχυρό, το πιο συγκεντρωμένο, το πιο διεφθαρμένο και το λιγότερο παραγωγικό κεφάλαιο, που είναι στην Ελλάδα το κρατικό, δηλαδή αυτό που ελέγχεται απόλυτα από την πολιτική εξουσία. Οι «σωτήρες» της «17N» χτύπησαν πάντα το πρώτο και ποτέ το δεύτερο. Όταν χτύπησαν κρατικούς υπαλλήλους στην οικονομία, στη Διοίκηση και στη Δικαιοσύνη ήταν βασικά για τις σχέσεις τους με το ιδιωτικό κεφάλαιο και όχι για τη διαφθορά, την αδιαφορία και τη φασιστικοποίηση της ίδιας της κρατικής μηχανής. Κυρίως όμως υπάρχει ένα ιδιωτικό κεφάλαιο που ευνοήθηκε κατάφωρα από την πολιτική εξουσία και που στήριξε την γιγάντωση του σε αυτήν τρώγοντας από τις σάρκες του δημόσιου πλούτου. Αυτό το κεφάλαιο των Κόκκαλη, Μπόμπολα, Αποστολόπουλου, κεφάλαιο που η αφετηρία της ύπαρξής του βρίσκεται στους διαδρόμους της ρώσικης διπλωματικής και ασφαλίτικης μηχανής, ποτέ δεν το άγγιξε η «17N».

Αυτή η παράλληλη κίνηση της «17N» με το καθεστώς φαίνεται πολύ καθαρά στο ζήτημα του αντιτουρκισμού. Όσο για 25 ολόκληρα χρόνια ο αντιτουρκισμός ήταν η επίσημη «εθνική» πολιτική και η σημαία κάτω από την οποία ο Α. Παπανδρέου συστειρώνει όλο το λαό και το στρατό, η «17N» ήταν η αιχμή του δόρατος αυτής της πολιτικής και σαν βία ενάντια στην επίσημη Τουρκία και σαν αντιτουρκικός σοβινισμός. Από την άνοδο του Γ. Παπανδρέου στο ΥΠΕΞ και τη νέα στρατηγική της «προσεγγίσης», δηλαδή της συμμαχίας με τους ισλαμοφασίστες η «17N» εξαφάνισε τους αντιτουρκικούς τόνους. Τώρα στην απολογία του Κουφοντίνα η λέξη Τουρκία δεν υπάρχει καν. Υπάρχει μόνο μια αναφορά στην παλιά ιστορία της προδοσίας της Κύπρου και τρεις λέξεις εντελώς ξεκάφωτα και ξαφνικά για κάποια «επερχόμενη τραγωδία στο Αιγαίο». Ο αντιτουρκισμός σαν εθνική στρατηγική και σαν «άμυνα στην υποτέλεια» δεν υπάρχει. Αν οι 17νοεμβρίτες ήταν πραγματικοί εθνικιστές κι όχι πράκτορες του σοσιαλιμπεριαλισμού δηλαδή παιδιά του Λαλιώτη, του Σημίτη και του Γ. Παπανδρέου θα μιλούσαν τώρα πιο πολύ ενάντια στην Τουρκία καταγγέλλοντας τους «εθνικούς μειοδότες» παρά πριν!

Οι φασίστες δολοφόνοι προσπαθούν να γίνουν συμπαθείς στο λαό και να εμφανιστούν σαν ήρωες

Πραγματικά δεν υπάρχει καλύτερο παράδειγμα από τη «17N» για το πώς οι ένοπλες μειοψηφίες που εμφανίζονται σε σωτήρες του λαού, έξω από αυτόν, ενάντια στις διαθέσεις του και χωρίς τη δικιά του συμμετοχή και τον έλεγχο, είναι στην εποχή του σοσιαλιμπεριαλισμού (ή γίνονται αν δεν είναι από την αρχή) οι χειρότεροι καταστροφείς και καταπιεστές του.

Είναι γεγονός ότι ακόμα η πλατιά μάζα δεν έχει αντιληφθεί αυτή την καταστροφή, ούτε και έχει συνειδητοποιήσει σε βάθος αυτή την καταπίεση. Οι συγγραφείς της απολογίας Κουφοντίνα ισχυρίζονται μάλιστα ότι η συμμορία αυτή έχει στο βάθος την υποστήριξη του λαού, και επικαλείται γι' αυτό το 20% που κάποιες στατιστικές λένε πως συμφωνεί με τη δράση της. Είναι γεγονός ότι η σοσιαλφασιστική ηγεμονία στην πολιτική εξουσία, στους μηχανισμούς προπαγάνδας καθώς και η επαναστατική ιστορία και οι επαναστατικές παραδόσεις που επικαλείται ο σοσιαλφασισμός, ένοπλος και νόμιμος, έχουν παίξει το ρόλο τους στο να μην εκδηλώνεται ακόμα μαζικά και να μη συνειδητοποιείται το μίσος σε αυτόν.

Όμως ο σοσιαλφασισμός, που με εξαίρεση την ΟΑΚΚΕ κανείς δεν χτυπάει σε αυτή τη χώρα, είναι γενικά και αυθόρμητα αντιπαθής στην πλειοψηφία του λαού. Είναι ενστικτώδης απωθητικός. Έτσι παρα το ότι η πολιτική αντίληψη που υποβάλουν εδώ και δεκαετίες το ψευτοΚΚΕ-ΣΥΝ η «17N» και όλοι οι εισοδιστές τους μέσα στο κράτος έχουν γίνει η κυρίαρχη εθνική πολιτική αντίληψη, ο λαός αφήνει αυτά τα κόμματα σε μεγάλη μειοψηφία. Το ίδιο ισχύει και για τη «17N». Η συμπάθεια σε αυτήν περιορίζεται στα χειρότερα στοιχεία από τα μεσοστρώματα που αναφέραμε στην αρχή του άρθρου μας, καθώς και στα πιο καθυστερημένα πολιτικά και κοινωνικά στρώματα του προλεταριάτου. Η με-

γάλη πλειοψηφία αυτού του λαού, και είναι προς τιμήν του, στάθηκε πάντα απέναντι στη «17N». Αυτό φάνηκε καθαρά στην πρώτη εποχή μετά τις συλλήψεις οπότε επιτράπηκαν οι μαζικές καταγγελίες των δολοφόνων από τα ΜΜΕ και βγήκε ένα αλλαϊκό ρεύμα καταγγελίας που το καθεστώς βιάστηκε αμέσως να καταπνίξει με τον τρόπο που προαναφέραμε.

Αυτή την αληθινή διάθεση του λαού απέναντι στους ψυχρούς φονιάδες μπορεί κανείς να την διαπιστώσει ακόμα και μέσα στην ίδια την απολογία του Κουφοντίνα. Μετά το κίνημα καταγγελίας της «17N» οι φονιάδες δεν μπορούν να απευθύνονται στις μάζες όπως και πριν βρίζοντας, σαρκάζοντας και ποδοπατώντας τα θύματά τους. Με έμμεσο πλην σαφή τρόπο η απολογία του Κουφοντίνα διαχωρίζεται και από τις προκλητικές της «17N» και ακόμα περισσότερο από τον αναρχοφασισμό που στη διαδήλωση των «φίλων» το Σεπτέμβρη του 2002 έφτυνε με τα συνθήματά του τους νεκρούς, προκαλώντας τη μεγαλύτερη απέχθεια του λαού και εκθέτοντας το Δίκτυο και τους υπόλοιπους διοργανωτές της πορείας, «εργολάβους» και συμμάχους του ΣΥΝ, που αν και σκέφτονταν το ίδιο φρόντιζαν να φυλάγονται. Λέει λοιπόν η απολογία που διάβασε στο δικαστήριο ο μαζικός δολοφόνος: «...ο επαναστάτης έχει να αντιμετωπίσει μια βαθιά και δυσβάσταχτη αντίφαση ανάμεσα στην αγάπη για τη ζωή και την αναγκαιότητα να δρα κατά ζωής...» και παρακάτω μιλάει για τον ακήρυχτο ταξικό πόλεμο που «αντιπαράτασσει άτομα, τα οποία δεν είναι αφηρημένα άτομα, έχουν όνομα, έχουν μια οικογένεια, έχουν ανθρώπους που τους αγαπάνε, που τους μεγάλωσαν, για τους οποίους είναι αναντικατάστατοι. Σε αυτές τις οικογένειες οφείλουμε σεβασμό και συμπόνια». Λίγο παρακάτω διαβάζει ένα απόσπασμα του Παλαμά και τελειώνει κλαίγοντας.

Τόσο τρυφερό λοιπόν το τέρας, ακριβώς όπως οι μαφιόζοι και όλοι οι υποκριτές φονιάδες της ιστορίας που κλαίνε στις κηδείες των θυμάτων τους. Βεβαίως η λύπη του Κουφοντίνα εκφράζεται προσεχτικά για τις οικογένειες και όχι για τα ίδια τα θύματα που προφανώς καλώς θανατώθηκαν, αφού όλη η απολογία αυτές τις δολοφονίες ήθελε να υπερασπίσει. Όμως αυτή όλη η παράσταση γύρω από την αξία της ζωής, ο ξαφνικός σεβασμός για τα μέλη μιας οικογένειας από αστούς, από τους οποίους κυρίως αποτελείται η οικογένεια των θυμάτων, όλη αυτή η έκρηξη συναισθηματισμού του πιο ψυχρού από τους δολοφόνους, όλα αυτά δείχνουν την ανάγκη της συμμορίας και των καθοδηγητών της να γίνουν συμπαθείς μπροστά στην πλατιά κοινή γνώμη. Δεν είναι καθόλου τυχαίο που το πολιτικό επιτελείο που καθοδηγεί τη διαδικασία της δίκης από την πλευρά της «17N» εξαφάνισε κυριολεκτικά από το προσκήνιο την πιο ειλικρινή προσωποποίηση της ιδεολογίας της, που ήταν η αποκρουστική Αλίσια Ρομέρο.

Αλλά αυτή η όσιμη μεταμόρφωση είναι κάτι το εξαιρετικά δύσκολο, όχι μόνο για την εγκληματική τους ιστορία, αλλά ακόμα περισσότερο για το άθλιο τους παρόν. Η απολογία προσπαθεί να εμφανίσει όλους τους υπαλλήλους της ΔΕΚΟ «17N» σαν επαναστάτες, λέγοντας για τον επαναστάτη ότι «έχει τη δραματική υποχρέωση να ξεπεράσει το ένστικτο της αυτοσυντήρησης σε μια στάση βιολογικά παράλογη, γιατί κινδυνεύει να χάσει τη ζωή του και την ελευθερία του». Αλλά από όλο αυτό το τσούρμιο ο μόνος που κράτησε τα προσχήματα ως προς το ένστικτο της αυτοσυντήρησης είναι ο Κουφοντίνας γιατί όλοι οι άλλοι, είτε κάρφωσαν με τον πιο ταχύτατο και αδιάτακτο τρόπο τους υποτιθέμενους συντρόφους τους με την άσκηση της λιγότερης δυνατής πίεσης η οποία μπορεί να ασκηθεί σε έναν αληθινό επαναστάτη, είτε κατήγγειλαν πολιτικά την οργάνωσή τους, είτε σαν τον Γιωτόπουλο συνεχίζουν να κάνουν τον άσχετο χάνοντας κάθε αξιοπιστία και παίζοντας έναν περιθωριακό πολιτικό ρόλο σε μια δίκη που κρίνει πάνω απ' όλα το ιδεολογικό και πολιτικό κύρος της συγκεκριμένης οργάνωσης. Και η τελευταία ριζοσπαστική μικροαστική γκρουππα θα είχε ασύγκριτα καλύτερες αναλογίες σθένους, αξιοπρέπειας και πολιτικής συνέπειας.

Γ' αυτό είχε τεράστια σημασία για τους καθοδηγητές της «17N» και του σοσιαλφασισμού γενικότερα να υπάρξει έστω και ένας 17νοεμβρίτης που δεν θα είχε την εμφάνιση του ρεμαλιού ή του τιποτένιου, κάποιος για τον οποίο η μικροαστική και λούμπεν πλέμπα θα είναι περήφανη και ο οποίος θα ξέπλενε και τους υπόλοιπους της ΔΕΚΟ. Σε αυτόν τον κόσμο προσφέρθηκε ο «ήρωας» Κουφοντίνας. Και στην υποστήριξή του ή την απόρριψή του Κουφοντίνα και όχι της «17N» γενικά θα κρίνονται τα στρατόπεδα μέσα στους κύκλους του «χώρου». Μόνο γι' αυτό το λόγο χρειάζονται και για τον ίδιο τον Κουφοντίνα μερικά λόγια.

Από την ώρα που έσκασε η βόμβα στα χέρια του Ξηρού και πυροδοτήθηκε η αλυσίδα των καρφωμάτων και των συλλήψεων δεν ήταν δυνατό να σωθεί ο υπ' αριθμόν

ένα δολοφόνος, ο βασικός πρακτικός οργανωτικός και οικονομικός υπεύθυνος, βασικός σύνδεσμος ανάμεσα στα μέλη για όλη τη συμμορία και σαν τέτοιος κοινός παρονομαστής όλων των ομολογιών. Δεν ήταν δυνατό να αποσπαστούν ομολογίες και σε αυτές να μην αναφέρεται κατά κόρον ο Κουφοντίνας και ο ρόλος του, όσο επιδέξιος και να ήταν ο οποιοσδήποτε Διώτης και ο οποιοσδήποτε Σύρος. Αλλά σε μια τέτοια περίπτωση ο Κουφοντίνας δεν επιτρεπόταν να μείνει ως το τέλος ασύλληπτος γιατί τότε στα μάτια των Αμερικανών και της Δύσης δεν θα υπήρχε ούτε κατά διάνοια εξάρθρωση της «17N». Άρα ο Κουφοντίνας έπρεπε οπωσδήποτε να συλληφθεί. Αλλά ήταν ο μόνος που ενώ έπρεπε να συλληφθεί δεν έπρεπε να μιλήσει για τους προϊσταμένους του, γιατί τότε θα είχαμε πραγματική εξάρθρωση της «17N». Αν όμως ο άνθρωπος αυτός, που σύμφωνα με τις μαρτυρίες κατέβαζε τα ονόματα των θυμάτων στο τραπέζι των «συλλογικών αποφάσεων», κάρφωνε τους προϊσταμένους του, τότε είχε μόνο να χάσει και τίποτα να κερδίσει. Γιατί σαν μαζικός και αναντίρρητος δολοφόνος καρφώνοντας τους από πάνω του, από τη μια δεν μπορούσε να ελαφρύνει ουσιαστικά την ποινική του θέση του, ενώ από την άλλη προδίδοντας τους, δηλαδή αποκαλύπτοντας τους βασικούς κρίκους μιας υπόθεσης με ασύλληπτο βάθος, ήξερε ότι οπωσδήποτε θα έχανε το κεφάλι του εκτός από κάθε είδους κύρος μέσα στον σοσιαλφασιστικό κόσμο. Και είναι φυσικό ο φασίστας αυτός να έχει αυτή τη συνειδηση, αφού είναι έτσι κι αλλιώς πολιτικό στέλεχος, χώρα από τις ειδοποιήσεις και τις εντολές που οπωσδήποτε θα πήρε από τους προϊσταμένους του. Αφού λοιπόν το στέλεχος αυτό δεν μπορούσε και δεν έπρεπε να μιλήσει, ήταν το καταλληλότερο και μάλιστα το μοναδικό αντικειμενικά διαθέσιμο για το ρόλο του ήρωα.

Γιατί τη στιγμή και τους όρους αυτού του αναγκαστικού «ηρωισμού» τους έκρινε και πάλι το παρακάτω. Ο Κουφοντίνας λοιπόν δεν παραδόθηκε «ηρωικά» στην ασφάλεια προτού προηγουμένα ξεράσουν όλοι οι «σύντροφοί του». Γιατί δεν έπρεπε με τις «ηρωικές» του δηλώσεις να σηκώσει το ηθικό των «συντρόφων του» και να εμποδίσει πρόωρα αυτό το ξερατό και τις συνακόλουθες συλλήψεις. Έδρασε ακριβώς με το χρονοδιάγραμμα με το οποίο έδρασε όλος ο σοσιαλφασιστικός «χώρος», όλα τα Δίκτυα, όλοι οι εξαρχώτες σπασματίες και όλοι οι εργολάβοι και υπερεργολάβοι του Λαλιώτη και του ΣΥΝ. Αποσύρθηκε και εξαφανίστηκε τις κρίσιμες ώρες των συλλήψεων και των ομολογιών για να πείσει από τον ουρανό ακριβώς την στιγμή που όλα είχαν τελειώσει. Τότε και μόνο τότε ο «ήρωας» μαζί με τους υπόλοιπους εργολάβους κήρυξε το νέο αντικαπιταλιστικό ανέκδοτο εμπνέοντας πολιτικά και ιδεολογικά το κόμμα των φίλων της «17N», ουσιαστικά την πολιτική βάση της «17N» της νέας εποχής. Τότε και μόνο ήρθε η ώρα να αγκαλιαστούν από τον «ήρωα» και να αναστηλωθούν τα ρεμάλια, να ανακληθούν οι απολογίες τους, και να διοριστούν νέοι δικηγόροι από το «χώρο». Είναι δυνατό να φανταστεί κανείς διαδηλώσεις υπέρ των «πολιτικών» κρατούμενων και ιδεολογική επιβίωση του δολοφονικού σοσιαλφασισμού και τελικά όλου του σοσιαλφασισμού με το να υπάρχουν μέσα στη φυλακή και να στέκονται στο δικαστήριο μόνο τύποι που θα κάνουν σπαρακτικές αυτοκριτικές στην φιλελεύθερη αστική τάξη, που θα ζητούν τον οίκο της και με τα χρόνια θα βγάζουν όλα τα άπλυτα στη φόρα και όλα τα παράνομα φλυαρώνοντας επί χρόνια σε δημοσιογράφους και άλλους περιέργους ;

Να γιατί ο Κουφοντίνας έπρεπε να εμφανιστεί και καθυστερημένα και «ηρωικά». Και να γιατί μετά τη σύλληψή του έπρεπε να σταματήσει κάθε έρευνα για το ποιος τον έκρυψε δύο ολόκληρους μήνες την ώρα που τον έψαχνε όλη η Ελλάδα. Να γιατί κανείς δεν έπρεπε να κάνει θόρυβο με «τρομολόγνα» ερωτήματα του τύπου, πώς ήταν εντελώς άσπρος ο άνθρωπος που έκανε ένα μήνα ηλιοθεραπεία στο Αγκίστρι. Να γιατί εξαφανίστηκαν κυριολεκτικά από την τηλεόραση εκείνοι οι ανώνυμοι μάρτυρες που τόλμησαν να πουν, νομίζοντας ότι ήρθε η ώρα της εξάρθρωσης, ότι ο Κουφοντίνας ήταν συνεργάτης της ΚΥΠ, μιας ΚΥΠ που εντελώς περιέργα και σκανδαλώδη έμεινε κυριολεκτικά έξω και από την έρευνα και από το ρεπορτάζ σχετικά με την «εξάρθρωση» της «17N». Πραγματικά όχι μόνο αυτοί οι μάρτυρες και όχι μόνο για τον Κουφοντίνα, αλλά κάθε μαρτυρία και κάθε μεγάλη κλίμακας δημοσιογραφική έρευνα γύρω από το ζήτημα της εξάρθρωσης πνίγηκε μόλις παραδόθηκε ο Κουφοντίνας και μόλις το καθεστώς έστησε από τα πάνω και από τα κάτω το φασιστικό κίνημα ενάντια στην «τρομολαγνεία».

Βέβαια αυτοί που οπωσδήποτε αναζητούν τους ήρωες τους μέσα στο φασισμό δεν θα κλονιστούν από τέτοιες παρατηρήσεις και θα αντιπνέουν ότι ο Κουφοντίνας παρόλα τα χρόνια φυλακής που έχει μπροστά του ποδοπατεί με τόλμη τους δικαστές και το καθεστώς και υποστηρίζει τη

“Ο εργάτης καταστρέφεται αν δεν τον απασχολεί το κεφάλαιο. Το κεφάλαιο καταστρέφεται όταν δεν εκμεταλλεύεται την εργατική δύναμη και για να την εκμεταλλεύεται πρέπει να την αγοράζει. Όσο πιο γρήγορα αυξάνει το κεφάλαιο που είναι προορισμένο για την παραγωγή, το παραγωγικό κεφάλαιο, όσο πιο ανθηρή είναι επομένως η βιομηχανία, όσο πιο πολύ πλουτίζει η αστική τάξη, όσο πιο καλά πάνε οι δουλειές, τόσο πιο πολλούς εργάτες χρειάζεται ο καπιταλιστής, τόσο πιο ακριβά πουλιέται ο εργάτης. Απαραίτητος όρος για μια υποφερτή κατάσταση του εργάτη είναι λοιπόν η όσο το δυνατόν πιο γρήγορη αύξηση του κεφαλαίου” (Μαρξ, Μισθωτή εργασία και κεφάλαιο).

Ο Μαρξ, βέβαια, δεν είναι ένας κήρυκας της καπιταλιστικής ανάπτυξης και γι αυτό αξεκαθαρίζει αμέσως παρακάτω ότι αυτή η αύξηση του κεφαλαίου είναι ταυτόχρονα και η ενίσχυση της σχετικής θέσης των κεφαλαιοκρατών απέναντι στους εργάτες, με αποτέλεσμα να αυξάνεται έτσι τελικά και ο βαθμός εκμετάλλευσης των εργατών. Όμως αυτή η αντίφαση δεν λύνεται υπέρ του εργατών με το να καταργήσουν την

ανάπτυξη του κεφαλαίου καταστρέφοντας τις παραγωγικές δυνάμεις, γιατί αυτό σημαίνει την φυσική και ταξική καταστροφή τους και γι αυτό ποτέ στην ιστορία η ταξικά συνειδητή εργατική τάξη δεν έχει κάνει κάτι τέτοιο. Αυτό το κάνει σε μια ή στην άλλη περίοδο, στη μια ή στην άλλη χώρα μόνο ένα αντίπαλο κεφάλαιο ή ένας αντίπαλος ιμπεριαλισμός που θέλει να υποδουλώσει μια χώρα εκτοπίζοντας τον ανταγωνιστή του. Αυτού του είδους την καταστροφή του παραγωγικού κεφαλαίου και την καταστροφή του εργάτη ζούμε σήμερα στη χώρα μας, αλλά η αληθινή απάντηση σε αυτήν την καταστροφή είναι το να μπει η εργατική τάξη επικεφαλής ενός δημοκρατικού και πατριωτικού μετώπου με όλες τις καταπιεσμένες και προοδευτικές τάξεις και τμήματα τάξεων για να σώσει τις παραγωγικές δυνάμεις και το λαό από την οικονομική υποδούλωση και τον πολιτικό και ιδεολογικό εξανδραποδισμό και μέσα από αυτή τη διαδικασία να πάρει τελικά τις παραγωγικές δυνάμεις και την πολιτική εξουσία στα χέρια της .

ΝΕΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΗΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ

Αντίθετα από τους ισχυρισμούς της σοσιαλφασιστικής κυβέρνησης Τσίπρα για τα πρωτογενή πλεονάσματα, που είναι φευτικά επί της ουσίας, , αυτή συνεχίζει να την καταστρέφει την οικονομία της χώρας μας, δηλαδή να γκρεμίζει και αυτό το λίγο που έχει πια μείνει όρθιο από την παραγωγή της . Το αποτέλεσμα αυτής της καταστροφής είναι η χώρα να χρειάζεται σε λιγότερο από ένα χρόνο νέα δανεικά για να μην καταρρεύσει, δανεικά που δεν θα μπορέσει πια να βρει και θα μπει στη διαδικασία μιας νέας χρεωκοπίας.

Η συνεχιζόμενη φυγή της εναπομένουσας βαριάς βιομηχανίας

Όπως έχουμε πολλές φορές γράψει το αποτέλεσμα του πολύχρονου βιομηχανικού σαμποτάζ είναι από τη μια η μεγάλη αποβιομηχάνιση της χώρας-που εκφράζεται με τη δραστική μείωση του ακαθάριστου σχηματισμού των πάγιων κεφαλαίων της- και από την άλλη η δραματική μείωση των επενδύσεων. Κανείς δεν θέλει να επενδύσει σε μια χώρα με πιθανότερο αποτέλεσμα να χάσει τα χρήματά του. Εδώ είναι χαρακτηριστικό παράδειγμα η αναβολή της επένδυσης της BlackRock στην περιοχή της ακαδημίας Πλάτωνος, ύψους 300 εκ. ευρώ. Σύμφωνα με τους υπεύθυνους της εταιρείας «η απόφαση για αναβολή της ελήφθη για μια σειρά από λόγους, αρχής γενομένης από το αρνητικό οικονομικό κλίμα που έχει διαμορφωθεί, τόσο στην Ελλάδα όσο και διεθνώς, και το οποίο αποκρυσταλλώνεται στην πρόσφατη πτώση των μετοχών των τραπεζών» (Καθημερινή, 27-10-2018). Και αυτό «παρότι απέμειναν λίγες ακόμα εβδομάδες για την έκδοση της οικοδομικής άδειας κι ενώ έχουν περάσει 11 χρόνια προσπαθειών» (στο ίδιο).

Αυτό το σαμποτάζ της παραγωγής, το οποίο είναι διακομματικό δηλαδή συμμετέχει σε αυτό, εκτός από το ψευτοΚΚΕ και τους ναζήδες και η ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ και το Ποτάμι, δημιουργεί ένα αρνητικό επενδυτικό κλίμα για τη χώρα, και από εκεί αύξηση στα επιτόκια δανεισμού της χώρας, πτώση της αξίας των τραπεζικών μετοχών, κίνδυνος για τραπεζική χρεωκοπία και στέρεμα των κεφαλαίων που μπορούν να δανειστούν οι βιομηχανικές επιχειρήσεις για να παραγγέλουν πρώτες ύλες και να μπορούν έτσι να παράγουν και να εξάγουν. Οι εξαγωγές είναι το κλειδί διότι εξ αιτίας της κρίσης που ξέσπασε ανοιχτά από το 2009 η εσωτερική αγορά έχει σχεδόν καταρρεύσει, οπότε οι επιχειρήσεις στράφηκαν στις εξαγωγές για την επιβίωσή τους. Για τις εξαγωγές αποτελεί καίριο στοιχείο το χαμηλό κόστος της παραγωγής, στο οποίο σημαντικό βάρος έχουν τα επιτόκια δανεισμού. Όμως ο κίνδυνος της χρεοκοπίας των ελληνικών τραπεζών σαν αποτέλεσμα αυτού του σαμποτάζ αυξάνει τα επιτόκια δανεισμού από αυτές προς τις επιχειρήσεις. Αυτό θα πει ότι το κόστος των προϊόντων είναι υψηλό και όλο και πιο δύσκολα μπορούν να αντιμετωπίσουν οι επιχειρήσεις τους ανταγωνιστές τους στο εξωτερικό. Έτσι

η επιβίωση, ιδιαίτερα της βιομηχανίας, που στηρίζεται κύρια στις εξαγωγές, είναι προβληματική.

«Το country risk, το ρίσκο που κουβαλά η Ελλάδα μετά την προσφυγή της στους μηχανισμούς στήριξης του ΔΝΤ και της ΕΕ παραμένει, με αποτέλεσμα οι ελληνικές πολυεθνικές να συνεχίζουν να αντιμετωπίζονται με άλλους όρους από τις κεφαλαιαγορές και τις ξένες τράπεζες. «Δεν είναι τυχαίο ότι πριν από μήνες κορυφαία ελληνική βιομηχανία συνήψε ομολογιακό δάνειο δεκάδων εκατομμυρίων ευρώ με επιτόκιο κοντά στο 2,5%, όταν ξένος ανταγωνιστής της δανείστηκε με μόλις 0,9%» περιγράφουν χαρακτηριστικά οι ίδιοι παράγοντες»(<https://www.in.gr/2018/10/21/economy>).

Έτσι τα τελευταία χρόνια έχουν εγκαταλείψει τη χώρα γιγαντιαίες επιχειρήσεις για τα οικονομικά μεγέθη της, όπως η 3Ε, η ΒΙΟΧΑΛΚΟ, η ΦΑΓΕ και πρόσφατα η ΤΙΤΑΝ μετακίνησε την έδρα της στις Βρυξέλες, αν και κράτησε τα εργοστάσιά της στην Ελλάδα . Στις περισσότερες πάντως περιπτώσεις η φυγή μιας βιομηχανίας συνοδεύεται από τον αρχό περιορισμό της παραγωγής, που σημαίνει στο τέλος κλείσιμο κάποιων ή όλων των μονάδων, απόλυση των εργαζομένων και καταστροφή των παγίων στοιχείων της (μηχανές, κτήρια, υποδομές κλπ.).

Αυτή η ανήκουστη καταστροφή της βιομηχανίας σημαίνει άμεσα μεν ότι καταστρέφεται η βιομηχανική εργατική τάξη και βαθίζεται στην εξαθλίωση όλος ο υπόλοιπος εργαζόμενος ο οποίος δουλεύει στις μικροβιοτεχνίες και τις υπηρεσίες, ενώ μακροπρόθεσμα καταστρέφεται μαζί με τη μόνη επαναστατική τάξη που μπορεί να αλλάξει την κοινωνία και η υλική βάση του σοσιαλισμού, που είναι ακριβώς η σύγχρονη βιομηχανία.

Το έγκλημα των σαμποταριστών είναι πραγματικά ανυπολόγιστο και αυτό θα το ζούμε όλο και πιο έντονα όσο δεν θα ανακόπτουμε σαν λαός τον καταστροφικό δρόμο τους.

Το σαμποτάζ των συγκοινωνιών της Αθήνας

Οι προϋπολογισμοί της ΣΤΑΣΥ (μετρό, ηλεκτρικός και τραμ) του 2013 και 2014 ήταν για πρώτη φορά τα τελευταία χρόνια θετικοί, σε αντίθεση με τους προηγούμενους ελλειμματικούς, τους οποίους επιδοτούσε το κράτος από τον κρατικό προϋπολογισμό. Αυτό το κατάφερε η τότε διοίκηση παρά το ότι το σαμποτάζ στη χώρα αλλά και στον εκσυγχρονισμό των συγκοινωνιών ποτέ δεν σταμάτησε και επί ΝΔ. Μετά την άνοδο ωστόσο των σαμποταριστών του ΣΥΡΙΖΑ στην κυβέρνηση και στις αρχές του Ιούλη του 2015, το Σωματείο Εργαζομένων Λειτουργίας Μετρό Αθηνών (ΣΕΛΜΑ) πραγματοποίησε μια κατάληψη στα γραφεία της ΣΤΑΣΥ με αίτημα όπως δήλωσε ο πρόεδρός του « να προχωρήσει τώρα η αλλαγή της

διοίκησης της εταιρείας καταγγέλλοντας «την κατάρρευση της Δημοκρατίας από τη μνημονιακή διοίκηση του χθες» (<https://www.naftemporiki.gr/2-7-2015>). Μετά από αυτό ο Συριζαίος Σπίρτζης άλλαξε τη διοίκηση της ΣΤΑΣΥ. Μια από τις πρώτες δουλειές της νέας διοίκησης είναι η αύξηση της τιμής του εισιτηρίου από 1,20 ευρώ σε 1,40 ευρώ. Ταυτόχρονα ένα εκτεταμένο κίνημα μη πληρωμής των εισιτηρίων ξεκινά. Λίγοι πια πληρώνουν εισιτήριο στις γραμμές του μετρό και του τραμ. Η απουσία και του πιο στοιχειώδους ελέγχου πληρωμής είναι ολοφάνερη, ενώ ταυτόχρονα στο όνομα της αυτοματοποίησης του συστήματος έκδοσης εισιτηρίων διαλύεται και ξηλώνεται όλο αυτό το σύστημα με αποτέλεσμα και ο λαός να ταλαιπωρείται αφάνταστα και εισιτήρια να μην κόβονται αφού γενικά ενθαρρύνεται η μεταφορά χωρίς πληρωμή.

Συγκεκριμένα με βασική αιτιολογία την μη συνήθεια του κόσμου στο νέο εισιτήριο, οι μπάρες που ελέγχουν το εισιτήριο παρέμειναν ανοιχτές για μήνες. Φυσικά ελάχιστοι πλήρωναν. Ακόμη και σήμερα με την κανονική τους λειτουργία η αποφυγή πληρωμής είναι ορατή σε κάθε χρήση αυτών των μέσων μεταφοράς. Φυσικά είναι μια απλή υπόθεση ο έλεγχος της πληρωμής, αλλά γιαυτό πρέπει να υπάρξει πολιτική απόφαση. Τέτοια φυσικά δεν υπάρχει και προφανώς εσκεμμένα, με συνέπεια οι ζημιές να πληθύνονται ξανά από τον κρατικό προϋπολογισμό, δηλαδή από όλους τους φορολογούμενους. Σαν να μην έφταναν όλα αυτά «καταγγελία για αδικαιολόγητες και μη νόμιμες δαπάνες των μελών του Δ.Σ. των Σταθερών Συγκοινωνιών (ΣΤΑΣΥ), καθώς και για πλαστό πτυχίο ενός εξ αυτών, ερευνάται έπαιτα από πληροφορίες που περιήλθαν ανωνύμως στη Γενική Επιθεώρηση Δημόσιας Διοίκησης» (<https://www.eleftherostypos.gr/15-5-2018>). Στην ίδια καταγγελία αναφέρεται ότι «τα μέλη του Δ.Σ. από τα μέσα του 2016 χρεώνουν την εταιρία με 3.000 ευρώ περίπου το μήνα για έξοδα κίνησης, ρουχισμού, αλκοολούχα ποτά και πούρα, ενώ όπως σημειώνεται πρόκειται για δαπάνες πέραν του σταθερού μισθού που λαμβάνουν... τα μέλη του Δ.Σ. προσκομίζουν αποδείξεις για βενζίνη που φθάνουν τα 300 ευρώ το μήνα». Αποτέλεσμα αυτών των καταγγελιών ήταν η διορισμένη από το ΣΥΡΙΖΑ, επιθεωρήτρια Δημόσιας Διοίκησης να ζητήσει από τη διοίκηση της ΣΤΑΣΥ τον περασμένο Απρίλη «συγκεκριμένα στοιχεία στο πλαίσιο διερεύνησης των καταγγελλομένων»(στο ίδιο).

Νομίζουμε πάντως ότι η πρόθεση της κυβέρνησης δεν είναι απλά να δυναμώσει τη διοικητική διαφθορά ή να διαλύσει τις συγκοινωνίες, αλλά να οδηγήσει στην πλήρη χρεωκοπία την ΣΤΑΣΥ, ιδιαίτερα το μετρό, για να την πουλήσει για ελάχιστα χρήματα στα νέα ανατολικά αφεντικά και τα συνεργαζόμενα με αυτά δυτικά, βασικά ιταλικά μονοπώλια. Αυτό άλλωστε κανανε οι σοσιαλφασίστες και στον ΟΣΕ, αυτό στη ΔΕΗ, αυτό, όσο μπορούσαν και στα λιμάνια.

Τα παγωμένα δις επενδύσεων

Σύμφωνα με έρευνα της Ευρωπαϊκής Στατιστικής Αρχής μεταξύ των κρατών μελών της ΕΕ το χαμηλότερο μερίδιο σε επενδύσεις- τόσο από τον δημόσιο όσο και από τον ιδιωτικό τομέα, καταγράφεται στην Ελλάδα, καθώς ανέρχεται στο 12,6%, ποσοστό ωστόσο που είναι αυξημένο από το 2016 (11,4%) αλλά πολύ πιο χαμηλά από τον μέσο ευρωπαϊκό όρο που βρίσκεται στο 20,1% του ΑΕΠ. Το 2017 σε σχέση με το 2007, στο οποίο οι επενδύσεις αντιστοιχούσαν στο 24% του ΑΕΠ, η Ελλάδα έχει μείωση του λόγου επενδύσεις προς ΑΕΠ κατά 11,4 ποσοστιαίες μονάδες (<http://www.iefimerida.gr/14-5-2018>).

Αυτά είναι τα άμεσα και χειροπιαστά αποτελέσματα του μακροχρόνιου παραγωγικού σαμποτάζ από το ρωσόδουλο μπλοκ που κυβερνά την χώρα τα τελευταία χρόνια.

Μερικά παραδείγματα της εμπόδισης των επενδύσεων είναι χαρακτηριστικά.

Η επένδυση 2 δις ευρώ στα μεταλλεία χρυσού της Χαλκιδικής, και παρά το ότι η διαιτησία την οποία πρότεινε η κυβέρνηση και αποδέχτηκε η EldorandoGold, δικάωσε την επενδύτρια εταιρεία, το κράτος των Συριζανέλ αρνείται να δώσει τις απαιτούμενες άδειες για την υλοποίηση της επένδυσης. Κανένα από τα κόμματα και ιδιαίτερα η ΝΔ δε μιλά γιαυτό το σκάνδαλο. Και επειδή οι Καναδοί επενδυτές δεν καταλαβαίνουν ανέλαβε ο κυβερνητικός Ρουβίκωνας να σπάσει την είσοδο της канаδικής πρεσβείας χωρίς βέβαια να συλληφθεί ώστε να καταλάβουν οι Καναδοί ότι είναι ανεπιθύμητοι στην Ελλάδα και μάλιστα για να βγάσουν χρυσό δίπλα στην Κιβωτό της Ορθοδοξίας που ερπυσσάται η Ρωσία και μάλιστα σε έδαφος του μοναστηριού του Αγίου Παντελεήμονα το οποίο συχνά επισκέπτεται ο Πούτιν.

«Την ίδια στιγμή, προβληματισμό προκαλεί στην επενδυτική κοινότητα το γεγονός ότι η Διυπουργική Επιτροπή Αποκρατικοποιήσεων έχει να συνεδριάσει από το Νοέμβριο του 2017. Ως αποτέλεσμα, στην...ουρά αναμονής βρίσκονται επενδυτικά σχέδια της τάξης των 3 δις. ευρώ. Σε αυτά συμπεριλαμβάνεται το παραθεριστικό χωριό με προϋπολογισμό 123 εκατ. ευρώ που σχεδιάζει η εταιρεία Sportsland στην περιοχή Ασωπίας στο νομό Βοιωτίας. Το σύνθετο εμπορικό κέντρο με προϋπολογισμό της τάξης των 100 εκατ. ευρώ που σχεδιάζει ο όμιλος Κωνσταντίνου σε έκταση 90 στρεμμάτων στα όρια των Δήμων Μεταμόρφωσης και Λυκόβρυσης-Πεύκης, όπως και τουριστικές επενδύσεις και έργα υλοποίησης φωτοβολταϊκών πάρκων» (<http://www.capital.gr/15-10-2018>).

ΕΠΙΒΕΒΑΙΩΝΕΤΑΙ Η ΦΥΣΗ ΤΟΥ ΟΨΙΜΟΥ «ΦΙΛΟΑΜΕΡΙΚΑΝΙΣΜΟΥ» ΤΟΥ ΣΥΡΙΖΑ

Είχαμε εκτιμήσει σε προηγούμενο άρθρο μας που δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα μας στις 27/9/2018 (<http://oakke.gr/esoteriki-politiki/item/1052->) ότι η όψιμη φιλοδυτική μεταμπίση της ελληνικής πολιτικής ηγεσίας εξυπηρετεί το σχέδιο απορρόφησης της γειτονικής Τουρκίας από το ρωσοκινεζικό πολεμικό άξονα.

Απαραίτητος όρος για την υλοποίησή του ήταν να θεωρήσει η αμερικανική υπερδύναμη την Ελλάδα σαν εναλλακτική της Τουρκίας βάση της στα Βαλκάνια και την ανατολική Μεσόγειο και έτσι να συνεχίσει η ρωσόφιλη προεδρία Τραμπ την πολιτική απομόνωσης της γειτονικής χώρας. Την παραπάνω εκτίμηση μας επιβεβαίωσε ο αρχηγός των αμερικανικών ενόπλων δυνάμεων Τζόζεφ Ντάνφορντ που είχε συνάντηση με τον έλληνα ομόλογό του Ευάγγελο Αποστολάκη στην Αθήνα στις 4/9. Ο Ντάνφορντ είπε συγκεκριμένα ότι «οι ΗΠΑ δεν αναζητούν μια νέα, μόνιμη βάση, αλλά έχουν συζητήσει επιπλέον επιλογές για να διαμετακομίσουν στρατιωτικές ή πρόσθετες πολυμερείς ασκήσεις» (<https://www.militarytimes.com/news/your-military/2018/09/04/us-greece-look-at-increasing-military-presence-amid-tension-with-turkey/>). Αν και ο ίδιος αρνήθηκε το ότι η αυξημένη χρήση των ελληνικών εγκαταστάσεων συνδέεται με τις αμερικανο-τουρκικές σχέσεις, ανέφερε ωστόσο «ότι οι ΗΠΑ αναμένουν πως η χρήση της αεροπορικής βάσης του Ιντσιρλίκ θα συνεχιστεί». Εδώ το δημοσίευμα αναφέρει ότι δικηγόροι που εργάζονται για την κυβέρνηση της Άγκυρας έχουν τελευταία επιχειρήσει να σταματήσουν τις αμερικανικές πτήσεις που αναχωρούν από εκεί καθώς υποστηρίζουν ότι αξιωματικοί της πολεμικής αεροπορίας των ΗΠΑ εμπλέκονται στο αποτυχημένο πραξικόπημα του 2016 στη χώρα τους. Να γιατί μαριονέτες του Κρεμλίνου όπως είναι π.χ. ο Τσίπρας ή ο πρώην ΥΠΕΞ Κοτζιάς έχουν μετατραπεί ξαφνικά σε υποστηρικτές της

ενίσχυσης της αμερικανικής στρατιωτικής παρουσίας στη χώρα μας. Έχουμε ξαναπεί άλλωστε ότι η υποστήριξη της ενίσχυσης της νότιας πτέρυγας του ΝΑΤΟ από τους ρωσόδουλους εξυπηρετεί τα στρατηγικά σχέδια της ρωσικής υπερδύναμης γιατί αποδυναμώνει πολιτικά κυρίως αλλά και στρατιωτικά τη βόρεια του πτέρυγα, δηλαδή λειτουργεί σε βάρος των χωρών εκείνων που κινδυνεύουν άμεσα από μια αιφνίδια ρωσική επίθεση. Κι αυτό γιατί το νότιο Νάτο, ειδικά οι βάσεις της Σούδας, λειτουργούν εδώ και 30 περίπου χρόνια αποκλειστικά υπέρ της βίαιης υπερεπεμβατικής και ταπεινωτικής πολιτικής των ΗΠΑ στο μουσουλμανικό τρίτο κόσμο, η οποία στέλνει σύσσωμο τον τελευταίο, σταδιακά αλλά σταθερά, στην αγκαλιά του χιτλερικού ρωσοκινεζικού άξονα και έτσι η Ευρώπη κινδυνεύει να χάσει το οξυγόνο της, δηλαδή την πρόσβαση της στις αγορές πετρελαίου του Κόλπου (βλ. <http://oakke.gr/afises/item/778>). Μάλιστα ειδικά στον πόλεμο της Συρίας οι αμερικανικές βάσεις λειτούργησαν για λογαριασμό της πολιτικοστρατιωτικής συμμαχίας των ΗΠΑ με τη Ρωσία εναντίον των προβοκατόρων κανιβαλών του ΙΣΙΣ, η οποία συμμαχία είχε ένα και μόνο πολιτικό στόχο, να εγκαταλειφθεί από τη Δύση η αντι-Ασσαντκή πατριωτική και δημοκρατική αντίσταση και να παραδοθεί αλύτωτη στη φρίκη των γενοκτονικών βομβαρδισμών της Μόσχας στο όνομα της αντι-ΙΣΙΣ δήθεν αντιπρομοκρατικής ενότητας.

Στην πράξη οι αμερικανικές βάσεις στην Ελλάδα παίζουν έναν αρνητικό ρόλο από

τη στιγμή που η μεταΕΣΣΔ Ρωσία φάνηκε πως εξαφανίστηκε στα 1990 ενώ ήταν ακριβώς εκείνη τη στιγμή που αυτή άρχισε να διεισδύει μέσα και στη Δύση και στον Τρίτο κόσμο και σταδιακά να παίζει ηγεμονικό ρόλο σε όλο το εύρος της πολιτικής αντίδρασης σε κάθε χώρα και όχι μόνο στην ψευτοαριστερά, όπως είχε καταφέρει στη μετασταλινική ΕΣΣΔ.

Αυτός ο αντιδραστικός ρόλος που παίζουν οι ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ παγκόσμια και ειδικά στο μουσουλμανικό τρίτο κόσμο είναι η αιτία για το ότι τόσο λίγο ακούει κανείς σήμερα στη χώρα μας το σύνθημα «έξω οι βάσεις του θανάτου» σαν σύνθημα πολιτικής τακτικής. Αυτό το σύνθημα ακούγεται πλέον αραιά και που μόνο από το πιο στρατηγικό πρακτορείο του ρωσικού σοσιαλμπερλιασμού στη χώρα μας, το ψευτοΚΚΕ, ακριβώς για να μην ξεχνιέται η μακράς ωρίμανσης ευρασιατική στρατηγική του αφεντικού του - που την πρωτόλεια «διεθνοτική» μπρεζνιεφική μορφή της ο Μάο τσε Τουνγκ είχε ξεσκεπάσει κι όλας από τη 10ετία του 1970 - σύμφωνα με την οποία η Ευρώπη πρέπει να «απελευθερωθεί» από τις ενωμένες δυνάμεις της Ευρασίας (που σημαίνει από το νεοχιτλερικό άξονα Ρωσίας-Κίνας) ώστε να απαλλαγεί τάχα από τα φιλελεύθερα δεσμά του κύριου εχθρού που έχει ορίσει γι αυτήν ο ρωσικός σοσιαλμπερλιασμός: του αμερικανικού ιμπεριαλισμού.

Μόνο στην περίπτωση που ένας τέτοιος κατακτητικός πόλεμος αρχίσει να διαγράφεται καθαρά στον ορίζοντα και οι ΗΠΑ αιθανόμενες την απειλή, όπως στον Β' παγκόσμιο, σταθούν στο πλευρό της Ευρώπης, δηλαδή δεν μείνουν ουδέτερες ή ακόμα χειρότερα δεν παραταχθούν με τους νεοχιτλερικούς, οι ρωσόδουλοι εφόσον κυριαρχούν στην Ελλάδα θα διώξουν

τις αμερικανικές βάσεις. Γι αυτό το ψευτοΚΚΕ θυμίζει πάντα το σύνθημα «έξω οι βάσεις», ιδιαίτερα την ώρα που το προωθούμενο του εισοδιστικό απόσπασμα μέσα στην κλασική αστική τάξη και την ΕΕ, ο ΣΥΡΙΖΑ, ανανεώνει, ωστόσο μόνο για ένα χρόνο, τη συμφωνία για τις βάσεις της Σούδας και διαλαλεί ότι θέλει να φιλοξενήσει αμερικανικά αεροπλάνα και ελικόπτερα στις ίδιες τις ελληνικές αεροπορικές βάσεις.

Στην πραγματικότητα αυτή τη στιγμή στην Ελλάδα και σε όλα τα Βαλκάνια, ενώ θα πρέπει διαρκώς να τονίζεται ότι ο κύριος εχθρός των λαών τους είναι ο ρωσικός σοσιαλμπερλιασμός, θα πρέπει ταυτόχρονα αυτοί να αντιπρόκεινται και στις ωμές πολιτικές επεμβάσεις στο εσωτερικό των χωρών τους από τους ιμπεριαλιστές τόσο των ΗΠΑ όσο και της Ευρώπης, ιδιαίτερα όταν αυτοί ασκούν πιέσεις για το πως θα πρέπει οι βαλκανικές χώρες να αντιμετωπίσουν τις επεμβάσεις της ρωσικής υπερδύναμης. Αυτές οι πιέσεις γίνονται εξωφρενικές όταν γίνονται για να υποχωρήσουν αυτές οι χώρες (δες Δημ. της Μακεδονίας) σε αξιώσεις τρίτων χωρών (δες Ελλάδα) οι οποίες αν γίνουν δεκτές τραυματίζουν βανάουσα την εθνική τους αξιοπρέπεια και ανεξαρτησία, που υποτίθεται η ένταξη στο ΝΑΤΟ ή στην ΕΕ θέλει να διαφυλάξει. Ακόμα βέβαια περισσότερο θα πρέπει να καταγγέλουν την πολιτική ανάμειξη και τις στρατιωτικές και πολιτικές επιχειρήσεις των ΗΠΑ ενάντια στο μουσουλμανικό τρίτο κόσμο. Όρος για την πολιτική και στρατιωτική άμυνα των χωρών όλου του κόσμου στον ευρασιατικό φασισμό είναι το να αφεθούν ελεύθερες να την οργανώσουν και να τη διεξάγουν με τον τρόπο που οι ίδιες, δηλαδή στο βάθος οι λαοί τους, έχουν αποφασίσει.

ΤΟ ΠΟΓΚΡΟΜ ΤΩΝ ΟΥΙΓΟΥΡΩΝ ΣΤΗ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΚΙΝΑ

Το τελευταίο διάστημα ένα κύμα αυθαιρέτων συλλήψεων και εγκλεισμών σε στρατόπεδα «αναμόρφωσης» σαρώνει την αυτόνομη περιοχή των Ουιγούρων του Σιντσιάνγκ στη ΒΔ Κίνα. Οι μουσουλμάνοι της περιοχής, που ανήκουν κυρίως στις εθνότητες των Ουιγούρων και Καζάκων, συλλαμβάνονται μαζικά και στέλνονται χωρίς να δικάστούν για βδομάδες, μήνες ή ακόμα και για χρόνια (υπάρχουν παλιότερες περιπτώσεις) σε κέντρα κράτησης μέσα στα οποία υπόκεινται σε βασανιστήρια, εξευτελισμούς και ανυπόφορα μαθήματα «αναμόρφωσης».

Διακηρυγμένος στόχος του κινεζικού σοσιαλφασιστικού καθεστώτος είναι η καταπολέμηση του «εξτρεμισμού» και της «τρομοκρατίας», όμως στην πραγματικότητα αυτό που συμβαίνει εκεί είναι η καταπάτηση των εθνικών, θρησκευτικών και άλλων μειονοτικών δικαιωμάτων των υπό διωγμό εθνοτήτων από τις αρχές. Οι κρατούμενοι μουσουλμάνοι π.χ. αναγκάζονται να καταναλώσουν αλκοόλ ή χοιρινό κρέας παρότι η θρησκεία τους το απαγορεύει ενώ οι τιμωρίες περιλαμβάνουν πολύωρο δέσιμο με χειροπέδες, εικονικούς πνιγμούς και πρόσδεση πάνω σε μεταλλικούς μηχανισμούς. Εκατοντάδες χιλιάδες υπολογίζονται τα θύματα της καταστολής (https://en.wikipedia.org/wiki/Xinjiang_reeducation_camps).

Οι πρώτες χωριστικές απόπειρες στο Σιντσιάνγκ σημειώθηκαν ήδη στα τέλη της δεκαετίας του '60 με την υποκίνηση του ρωσικού (τότε καλυμένου σαν σοβιετικού) σοσιαλμπερλιασμού. Όμως αυτές οι απόπειρες απέτυχαν γιατί η σοσιαλιστική Κίνα του Μάο τσε Τουνγκ, δίνοντας πάλι ενάντια στο μεγαλοκινεζικό σοβινισμό των Χαν, είχε αναγνωρίσει στους ουιγούρους όλα τα εθνικά τους δικαιώματα. Έτσι άλλωστε ο κινεζικός λαός όλων των εθνοτήτων που είχε πραγματικά την εξουσία στη χώρα του αντιστάθηκε αποφασιστικά στους επιθετιστές.

Όμως τη δεκαετία του '90 η Κίνα μετατράπηκε από σο-

σιαλιστική σε σοσιαλμπερλιαστική χώρα και τότε άρχισε να δυναμώνει η γραμμή αφομοίωσης των εθνικών μειονοτήτων από την κυρίαρχη εθνότητα των Χαν. Το 1996 εξαπολύθηκε η φασιστική εκστρατεία των κινεζικών αρχών τάχα ενάντια στο έγκλημα, η οποία δυνάμωσε την καταπίεση των εθνοτήτων του Σιντσιάνγκ από τους σοβινιστές Χαν. Έτσι μπήκαν οι βάσεις για να αναπτυχθούν σε βάθος χρόνου όχι μόνο οι αποσχιστικές τάσεις αλλά και η θρησκευτική ριζοσπαστικοποίηση των μουσουλμανικών πληθυσμών. Το 2014 ο κινεζός πρόεδρος, ο ναζι Πούτιν της Κίνας, Σι ανήγγειλε επίσημα την πολιτική αφομοίωσης των Ουιγούρων κ.ά. εθνοτήτων, πολιτική που περιλάμβανε μεταξύ άλλων την εκπαίδευση του πληθυσμού στην κινεζική γλώσσα, οικονομικά κίνητρα και μια κρατικά οργανωμένη εθνοτική ανάμιξη: «Να ενισχύσουμε την εθνική ταυτοποίηση κάθε εθνότητας με τη μεγάλη πατρίδα, την κινεζική εθνική υπόσταση και την κινεζική κουλτούρα» είπε σε μία συγκέντρωση. «Πρέπει να υπάρξουν περισσότερες εθνικές επαφές, ανταλλαγές και ανάμιξη» (Τάιμς της Νέας Υόρκης, 13/10). Την επόμενη χρονιά άρχισαν να λειτουργούν τα στρατόπεδα «αναμόρφωσης μέσω εκπαίδευσης» για τους μουσουλμάνους του Σιντσιάνγκ. Αυτά απέτυχαν στο διακηρυγμένο στόχο τους κι έτσι τον Αύγουστο του 2016 η κινεζική πολιτική ηγεσία διόρισε γραμματέα του «Κ»Κ στο Σιντσιάνγκ τον Τσεν Τσουανγκού, πρώην γραμματέα στο Θιβέτ και διάσημο για τη σκληρότητά του απέναντι στους τοπικούς πληθυσμούς. Αυτός πέρασε σκληρούς κανονισμούς που περιορίζουν τη θρησκευτική και πολιτιστική έκφραση των μειονοτικών εθνοτήτων, αύξησε την αστυνομική παρουσία στην περιοχή κι άρχισε να παρακολουθεί τον πληθυσμό με τη χρήση υψηλής τεχνολογίας (λογισμικό αναγνώρισης προσώπου). Το Μάρτη του 2017 η τοπική κυβέρνηση θέσπισε κανονισμούς «κατά της ριζοσπαστικοποίησης» που επέτρεψαν τη διεύρυνση του θεσμού των στρατοπέδων συγκέντρωσης.

Σε αντιδιαστολή με αυτή τη γραμμή φασιστικής καταπίεσης των μειονοτήτων κινήθηκε πάντα η λενινιστι-

κή-μαοϊκή γραμμή του σεβασμού των εθνομειονοτικών και θρησκευτικών δικαιωμάτων του λαού. Ο Μάο Τσε-τούνγκ έλεγε έξοχα στα 1956 ότι «Δίνουμε έμφαση στο χτύπημα του σοβινισμού των Χαν. Ο σοβινισμός των τοπικών εθνοτήτων πρέπει επίσης να χτυπηθεί, αλλά γενικά δε δίνουμε σ' αυτό μεγάλη έμφαση» (Πάνω στις δέκα σπουδαιότερες σχέσεις). Και πράγματι, το ΚΚ Κίνας πριν μετατραπεί σε φασιστικό ενδιαφερόταν βαθιά για την ισότητα των πολυάριθμων εθνοτήτων που απαρτίζουν την αχανή χώρα και είχαν καταπιεστεί βανάουσα από τον ιμπεριαλισμό, τη φεουδαρχία και το γραφειοκρατικό καπιταλισμό και βέβαια από τον σοβινισμό των Χαν, της πλειοψηφικής εθνότητας της Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας. Υπό τη λαϊκή εξουσία οι εθνότητες της Κίνας απέκτησαν πολιτικά δικαιώματα μέχρι και το επίπεδο της αυτοκυβέρνησης, ελευθερία έκφρασης στη μητρική τους γλώσσα, ελευθερία θρησκευτικής συνείδησης και τήρησης ή αναμόρφωσης των εθίμων και συνηθειών τους, πήραν τις τύχες τους στα χέρια τους και σε αδελφική συνεργασία με τις υπόλοιπες εθνότητες αναβάθμισαν τον τόπο τους παραγωγικά ανεβάζοντας ταυτόχρονα το βιοτικό και πολιτιστικό τους επίπεδο (βλ. "United and Equal – The Progress of China's Minority Nationalities" by Yin Ming, FLP, Peking 1977).

Αντίθετα, οι σημερινοί σοσιαλφασιστές του Πεκίνου καταπατούν το δικαίωμα στη θρησκευτική λατρεία, ενισχύουν την κινεζόφωνη εκπαίδευση σε βάρος των μειονοτικών γλωσσών στα σχολεία, καταργούν την ελευθερία άσκησης των μειονοτικών ηθών και εθίμων και αλλάζουν την εθνοτική σύνθεση του Σικγκιανγκ και κάθε άλλης Αυτόνομης Περιοχής κουβαλώντας όλο και περισσότερο Χαν πληθυσμό στις περιοχές αυτές. Οι τοπικές εθνότητες υπόκεινται σε πλήθος διακρίσεων ενώ το βιοτικό τους επίπεδο είναι συχνά χειρότερο εκείνου των Χαν συμπατριωτών τους.

Αυτή η στάση είναι κοινή σε κάθε ρεβιζιονιστή παντού στον κόσμο. Ειδικά ο ρεβιζιονισμός που φτάνει στο ση-

Η ΠΡΟΦΥΛΑΚΙΣΗ ΤΟΥ ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΦΑΣΙΣΤΙΚΟΥ ΤΥΠΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΙΩΞΗ

Δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ στις 25/10/2018

Μόνο κάποια συντριπτικά στοιχεία ενοχής που θα μπορούσαν να αναδειχθούν μέσα σε μια διεξοδική Μανακριτική έρευνα θα μπορούσαν να βάλουν σε αμφισβήτηση την εύλογη εκτίμηση κάθε σκεπτόμενου δημοκρατικού ανθρώπου ότι η ηγετική ομάδα των φιλοποιντικών, φασιστών, συκοφαντών και προβοκατόρων που ηγείται της κυβέρνησης Τσίπρα έχοντας εξασφαλίσει τη συμφωνία των υπόλοιπων κοινοβουλευτικών ηγεσιών, που είναι σήμερα όλες ρωσόφιλες, επιχειρεί την πολιτική και ποινική εξόντωση ενός από τους πιο τυπικούς εκπροσώπους της φιλοευρωπαϊκής τάξης του ΠΑΣΟΚ, όπως είναι ο Παπαντωνίου.

Το πιο χτυπητό στοιχείο που ενισχύει αυτή μας τη στάση είναι το ότι, ενώ εδώ και πολλά χρόνια οι επανειλημμένοι έλεγχοι από τους δικαστικούς μηχανισμούς των λογαριασμών του Παπαντωνίου δεν έχουν βρει ότι διακινήθηκαν μίζες, αυτό γίνεται τώρα και μόνο τώρα που η κυβέρνηση των ωμών παρεμβάσεων στη δικαιοσύνη, των πρωτοφανών εκβιασμών δικαστών και των διαρκών δικαστικών εκκαθαρίσεων με εκτελεστή των αποφάσεων της τον αδίστακτο Παπαγγελόπουλο, κατάφερε να διώξει την εισαγγελέα διαφθοράς Ράικου και να την αντικαταστήσει με την εκλεκτή του ΣΥΡΙΖΑ Τουλουπάκη, ενώ ειδικά η προφυλάκιση Παπαντωνίου η οποία είναι σκανδαλώδως παράνομη, προαναγγέλθηκε και εφαρμόστηκε σε πλήρη συμμόρφωση με την απαίτηση που πρόβαλε στη δικαστική εξουσία ο ανοιχτός πολιτικός εκπρόσωπος του συριζέικου σοσιαλ-φασιστικού παρακράτους Πολάκης.

Είναι χαρακτηριστικό ότι η σημερινή ανακρίτρια της υπόθεσης Ζαμανίκα οδήγησε τη Ράικου στο πειθαρχικό του Αρείου Πάγου κατηγορώντας την ότι δεν έδωσε όλα τα στοιχεία που είχε στη διάθεσή της για την υπόθεση Παπαντωνίου, μία κατηγορία για την οποία απαλλάχθηκε τελικά. Όμως τη βάζει ξανά σε εξέταση ο νέος υπουργός δικαιοσύνης Καλογήρου, από τις πρώτες του ενέργειες μετά την ανάληψη των καθηκόντων του! Η Ράικου ωστόσο παραιτήθηκε τελικά κυρίως κάτω από την κυβερνητική πίεση που της ασκήθηκε, όπως κατάγγειλε η ίδια, για να μην προχωρήσει σε βάθος την έρευνα και τις διώξεις κατά ενόχων γιατρών και διοικητικών στελεχών για την υπόθεση Novartis, και αντίθετα για να κινήσει διώξεις κατά υπουργικών στελεχών της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ για τους οποίους δεν υπήρχαν ενοχοποιητικά στοιχεία, αλλά μόνο κατασκευασμένοι από την κυβέρνηση κουκουλοφόροι δήθεν «προστατευόμενοι μαρτύρες» που μετά από μακρά περίοδο αμνησίας κατά τη διάρκεια της ανάκρισης θυμήθηκαν κάποια στιγμή πολλές τσάντες με χρήματα που κυκλοφορούσαν σε διάφορα υπουργικά γραφεία.

μείο να ασκήσει ανοιχτή τρομοκρατική δικτατορία στο λαό είναι πάντα σοβινιστικός, πάντα ξεκινάει να δείχνει το βρώμικο μούτρο του στο λαό του και σε όλη την ανθρωπότητα καταπατώντας τα δικαιώματα εκείνων των ανθρώπων που από τη φύση τους βρίσκονται σε θέση μειοψηφίας μέσα σε μια κοινωνία, εθνικής, θρησκευτικής, σεξουαλικής κλπ. Η στάση απέναντι σε αυτές τις μειοψηφίες είναι το πρώτο κριτήριο, αλλά όχι το μοναδικό, για να διαπιστώσει αν κάποιος είναι πραγματικός αριστερός ή είναι ρεβιζιονιστής και μάλιστα σοσιαλφασιστάς ρεβιζιονιστής (γιατί υπάρχουν και οι αστοφιλελεύθεροι ρεβιζιονιστές, όπως πχ ο Χου Γιαο Μπανγκ στην Κίνα πριν την άνοδο στην προεδρία του ΚΚ Κίνας του σοσιαλφασιστά ρεβιζιονιστή Τενγκ Σιάο Πιγκ). Καμιά φορά οι αστοφιλελεύθεροι ρεβιζιονιστές μπορεί να περάσουν αυτό το κριτήριο, αλλά οι σοσιαλφασιστές δεν το περνάνε ποτέ.

Έτσι με αυτό το κριτήριο, δηλαδή με αυτό το τεστ και μόνο μπορεί να καταλάβει κανείς αμέσως ότι όλοι οι γραμματείς του ψευτοΚΚΕ το οποίο ιδρύθηκε το 1958 (ο Ζαχαριάδης ήταν ο τελευταίος γραμματέας του ΚΚΕ), είναι ρεβιζιονιστές. Μάλιστα σύμφωνα με το ιδιαίτερο πάθος με το οποίο υπερασπίζονται στο πλευρό των σοβινιστών και των ναζί τη θέση ότι δεν υπάρχει ούτε τουρκική, ούτε μακεδονική εθνική μειονότητα για τα δικαιώματα της οποίας στάθηκαν στο απόσπασμα τόσοι ΚΚΕέδες, έλληνες και μακεδόνες, στον εμφύλιο, είναι σίγουρα σοσιαλφασιστές. Όπως οι κινέζοι σοσιαλφασιστές σήμερα ξεσκίζουν με τη στάση τους απέναντι στις εθνικές μειονότητες τις ιστορικές περγαμηνές του παλιού ΚΚ Κίνας, έτσι και οι έλληνες ομοϊδεάτες τους του Περισσού, λάτρεις του δόγματος της εθνικής ομογενοποίησης, ξεσκίζουν τις περγαμηνές του παλιού ΚΚΕ που πάλευε με συνέπεια για τα δικαιώματα των εθνικών μειονοτήτων της χώρας μας και καθοδηγούσε τον αγώνα τους σε ενότητα με τον υπόλοιπο λαό για εθνική ανεξαρτησία, ψωμί, ειρήνη και δημοκρατία.

Όχι τυχαία επίσης και αυτή η δικογραφία ξανακινείται τελευταία.

Είναι πολύ χαρακτηριστικό ότι και εδώ σαν νέο και δήθεν συντριπτικό στοιχείο της δικογραφίας, υπήρξε η κατάθεση ενός συγκατηγορούμενου του Παπαντωνίου. Αυτός στην απολογία του θυμήθηκε διάφορα φακελάκια με χρήματα που αντάλλαξε με τον Παπαντωνίου, κάνοντας καταθέσεις για λογαριασμό του, στα πλαίσια κάποιας συμφωνίας «διευκόλυνσης» που είχαν μεταξύ τους και για τα οποία πίστευε ακράδαντα ότι ήταν νόμιμα χρήματα, χωρίς όμως να έχει ρωτήσει ποτέ τον Παπαντωνίου για την προέλευση των χρημάτων!!! Ο συγκεκριμένος αφέθηκε ελεύθερος με περιοριστικούς όρους και εγγύηση, χωρίς καθόλου να κριθεί προφυλακιστέος!!!

Το αποδεδειγμένο βρώμικο στήσιμο των μαρτύρων της NOVARTIS από την κυβέρνηση που καταρρακώθηκε στη Βουλή δεν μπορεί παρά να θέτει αντικειμενικά εν αμφιβολία την αξιοπιστία και μιας τέτοιας κεντρικής μαρτυρίας στην υπόθεση Παπαντωνίου. Στην ουσία πρόκειται για την αναξιοπιστία ενός ολόκληρου πολιτικού καθεστώτος που έχει χρησιμοποιήσει την επιλεκτική τιμωρία υπαρκτών αλλά και αρκετές φορές ανύπαρκτων σκανδάλων για να συντρίψει ηθικά τους πολιτικούς του αντιπάλους επειδή δεν μπορεί να τους συντρίψει πολιτικά.

Αυτό το καθεστώς βρίσκει κατεξοχήν την έκφραση του στη σημερινή κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ, του κόμματος που είναι το κομματικό απόσπασμα του ψευτοΚΚΕ μέσα στη μεγαλοαστική τάξη, ενώ η καταστροφική και ρωσόδουλη γραμμή του βρίσκεται εδώ και 30 χρόνια και μέσα στις ηγεσίες των δύο πιο μεγάλων κυβερνητικών κομμάτων, στο ΠΑΣΟΚ και στη ΝΔ. Είναι οι πρωθυπουργοί του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ και πάνω απ όλους οι πολιτικοί στρατοί του ΣΥΡΙΖΑ, και του ψευτοΚΚΕ που έχουν βυθίσει τη χώρα στη φτώχεια και στην εξαθλίωση μέσα από ατελείωτες εκστρατείες τεσσάρων δεκαετιών σαμποταρίσματος κάθε παραγωγικής, ιδιαίτερα βιομηχανικής επένδυσης που συνδέεται με το ντόπιο κεφάλαιο ή τη Δύση, δηλαδή που δεν βρίσκεται στα χέρια της Ρωσίας, της Κίνας και κάποιων δυτικών φίλων τους, οι οποίες αγόρασαν τζάμπα με τη βοήθεια των κυβερνήσεων, κυρίως αυτής του ΣΥΡΙΖΑ, τις υποδομές της χώρας μέσα στην κρίση. Αυτό το σαμποτάζ, που συνεχίζεται σήμερα με μανία, οδήγησε τη χώρα στη χρεωκοπία και στην πείνα. Μάλιστα ο ΣΥΡΙΖΑ και το ψευτοΚΚΕ, καθώς και η ναζιστική ΧΑ, που είναι και τα τρία μασίφ ρωσόδουλα στην ηγεσία τους κόμματα, θέλουν να πείσουν το λαό ότι φταίει οι φιλοευρωπαϊοί πολιτικοί που κλέψανε τον κρατικό πλούτο για λογαριασμό των δυτικών προμηθευτών παίρνοντας μίζες και ποτέ τα ίδια τα **μόνιμα κρατικά στελέχη** που κάνανε τις εισηγήσεις για τις προμήθειες, και **ποτέ οι πολιτικά δημιουργημένοι κρατικοί ολιγάρχες** προμηθευτές τύπου Κόκκαλη, Μπόμπολα, Γερμανού, Μυτιληναίου, Κοπελούζου, Καλογρίτσα κλπ στους οποίους παραδίνονται σκανδαλώδεια για λεηλασία εδώ και δεκαετίες δισηκαταμμύρια από το δημόσιο πλούτο και οι οποίοι έχουν εξαιρετικές σχέσεις ιδιαίτερα με τον ΣΥΡΙΖΑ αλλά και με το ψευτοΚΚΕ.

Πάντως δεν υπάρχει σύγκριση ανάμεσα στον όγκο οποιουδήποτε κλεμμένου πλούτου μερικών δις ή έστω δεκάδων δις από οποιαδήποτε διεφθαρμένα πρόσωπα και προμηθευτές δυτικών ή ανατολικών όλα αυτά τα χρόνια, και στον όγκο της τεράστιας οικονομικής απώλειας εκατοντάδων δις που προέρχεται από το παραγωγικό σαμποτάζ.

Μιζαδόροι πολιτικοί ασφαλώς υπάρχουν, αλλά οι μεγαλύτεροι και απείρως πολυπληθέστεροι μιζαδόροι στη χώρα μας δεν είναι κυρίως οι πολιτικοί, αλλά τα μεγάλα και μικρά συνήθως μόνιμα στελέχη του κρατικού διοικη-

τικού μηχανισμού σε όλους τους τομείς που απολαμβάνουν μια διαρκή και πελώρια ασυλία τις τελευταίες δεκαετίες από όλες τις κυβερνήσεις και κυρίως από τα δύο ψευτοαριστερά φιλοκρατικο-υπαλληλικά κόμματα, το ΣΥΡΙΖΑ και το ψευτοΚΚΕ. Είναι συγκλονιστική η πολιτική ασυλία που έδωσαν ο ΣΥΡΙΖΑ και το ψευτοΚΚΕ στους διεφθαρμένους γιατρούς και διοικητικούς κρατικούς υπαλλήλους στην υπόθεση της Novartis ενώ υπήρχαν πλήθος στοιχείων εναντίον τους.

Αυτό οφείλεται στο ότι ο φασισμός-και η νέα του μορφή, ο σοσιαλφασισμός- θέλει να κρύβει τη διαφθορά στο κράτος και στους ιδιώτες που συναλλάσσονται με τα κράτος και να τη ρίχνει στους πολιτικούς, ακόμα και σε έντιμους πολιτικούς, για δύο λόγους. Ο ένας λόγος είναι γιατί το κράτος είναι το κατ'εξοχήν ταξικό όργανο της πιο σκληρής δικτατορίας των μονοπωλιστών-φασιστών οπότε αυτοί το θέλουν πιστό, αλλά για να τους είναι πιστό το θέλουν διεφθαρμένο μέχρι το μεδούλι. Ο δεύτερος λόγος είναι ότι ρίχνοντας τις ευθύνες για την πείνα του λαού στις κλεψιές των πολιτικών θέλουν να κάνουν τις μάζες να σιχαθούν την πολιτική γενικά και την αστική δημοκρατία ιδιαίτερα, ώστε τελικά αυτές οι μάζες πολιτικά και συνδικαλιστικά εντελώς ανοργάνωτες και διαλυμένες να ακολουθήσουν με πάθος τους σωτήρες φασίστες δικτάτορες. Γι αυτό ο φασισμός σε όλο τον κόσμο κολάει τη ρετινιά της διαφθοράς στους πολιτικούς του αντιπάλους καθώς μόνο έτσι μπορεί να τους φυλάκίζει και να τους εξοντώνει ηθικά. Στο βάθος θέλει να πείσει τις μάζες ότι μόνο με τη φυσική βία πάνω στους πολιτικούς και στην πολιτική δημοκρατία θα απελευθερωθούν. Γι αυτό η ελληνική πολιτική μετά το 1985 διεξάγεται συντριπτικά μέσω σκανδάλων.

Γι αυτό ο Πολάκης, δηλαδή ο αληθινός Τσίπρας, ζήτησε τη φυλάκιση του Παπαντωνίου και όχι απλά την παραπομπή του σε δίκη, όπως και έγινε. Γιατί κατά τα άλλα είναι προφανές ότι και μόνη η απαγόρευση εξόδου του Παπαντωνίου από τη χώρα θα μπορούσε να διασφαλίσει την παρουσία στη δίκη ενός ηγετικού πολιτικού στελέχους, που δεν είχε λόγους να εξευτελιστεί και μάλιστα ανοήτως κρυπτόμενο σε ξένες πρωτεύουσες με διεθνή εντάλματα σύλληψης εναντίον του. Επίσης είναι γελοίο ο ισχυρισμός των ανακριτών ότι υπάρχει κίνδυνος της τέλεσης νέων αδικημάτων σε μια υπόθεση η οποία διερευνάται για δεκαπέντε ολόκληρα χρόνια, χωρίς να έχει γίνει γνωστό ότι έχει τελεστεί κανένα νέο αδίκημα και ούτε θα μπορούσε αφού αντικειμενικά ο φυσικός χώρος της τέλεσης ενός τέτοιου αδικήματος, η υπουργική εξουσία, έχει για καιρό χαθεί για τον κατηγορούμενο.

Το πόσο βρώμικοι, ύπουλοι και υποκριτές είναι οι συριζαίοι και οι φίλοι τους συν-αποκεφαλιστές του Παπαντωνίου, ηγέτες των άλλων κόμματος, το αποκαλύπτει το γεγονός ότι οι ναζιστές δολοφόνοι της «Χρ. Αυγής» είναι όλοι ελεύθεροι ακόμα και οι αυτουργοί ενός φόνου που έγινε δημόσια, και οι οποίοι τώρα συμπαρατάσσονται με πάθος στη νέα κάθαρση. Επίσης το αποκαλύπτει το πόσο μώκο κάνουν όλοι τους, δηλαδή το πόσο καλύπτουν πολιτικά τα μαρτύρια, τους εξευτελισμούς και την εκμηδένιση της ανθρωπίνης ύπαρξης που συντελείται καθημερινά και σε πελώρια κλίμακα στο κολαστήριο για γυναϊκόπαιδα της Μόριας. Εννοείται βέβαια ότι το αποκαλύπτουν οι κάποιιοι που έχουν περάσει ασαλάκωτοι από ποινικές διώξεις για δεκάδες κρατικές προμήθειες, όπως ο Κόκκαλης, οι κάποιιοι που οι εταιρείες τους έχουν βρεθεί στο επίκεντρο ερευνών για λαθρεμπόριο όπως ο Μαρινάκης, ή που γλυτώνουν από πρόστιμα για λαθρεμπόριο των εταιριών τους καθώς και για κουμπουροφορία στα γήπεδα όπως ο Σαββίδης, ή οι κάποιιοι κινέζοι που ελέγχουν τον ΑΔΜΗΕ και θα χρεώσουν τώρα δα μπροστά στα μάτια μας 500 εκ. παραπάνω στο ελληνικό δημόσιο για να ελέγξει η Κίνα τον ηλεκτραγωγό Κρήτης- Αθήνας.

Είναι απλό το γιατί. Όλοι αυτοί οι κάποιιοι έχουν άριστες σχέσεις με την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, και αυτή η συνεργασία διασφαλίζεται καλύτερα όταν οι πολιτικοί τους αντίπαλοι μπαίνουν φυλακή.

ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ
www.oakke.gr, e-mail: info@oakke.gr

Η ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ ΚΟΤΖΙΑ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΡΩΣΙΚΗΣ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗΣ ΣΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ

Συνέχεια από τη σελ. 1

συνεχίζει να έχει και τη θέληση και κυρίως τη δύναμη να κυνηγάει και να δικάζει μπροστά στα μάτια τους μέχρι βίαιης αλλαγής των αποφάσεων του Αρείου Πάγου το μόνο φιλελεύθερο έντυπο, την "Athens Review of Books", που τόλμησε να ξεσκεπάσει την ηγετική μέσα στο ψευτοΚΚΕ μπρεζνιεφική και φιλοσταζική πορεία του. Ακόμα πιο εύκολα ξέχασαν ότι είναι αυτός ο όσιμος δυτικόφιλος που μόλις πριν λίγα χρόνια άνοιξε τις πόρτες στα ελληνικά Πανεπιστήμια, στον Αλεξάντερ Ντούγκιν, τον θεωρητικό του νεο-ευρασιασμού ή αλλιώς του ρώσικου νεοχιτλερισμού, και κυρίως είναι ο άνθρωπος που η πρώτη του πράξη στη θέση του ΥΠΕΞ ήταν να ματαιώσει με το ελληνικό βέτο την κλιμάκωση των ευρωπαϊκών κυρώσεων κατά της Ρωσίας για την εισβολή στην Κριμαία ενώ πρόσφατα ματαίωσε την καταγγελία της ΕΕ κατά της ηγεσίας της Κίνας για τη φασιστική καταπίεση του λαού της.

Η εξήγηση για το «παράδοξο» Κοτζιά δεν είναι απλή αλλά με τις εξελίξεις να κυλάνε γοργά και με εργαλείο την ανάλυση της ΟΑΚΚΕ για το βαλκανικό και παγκόσμιο παιχνίδι της Ρωσίας δεν είναι και πολύ δύσκολη.

Ο Κοτζιάς επιτέλεσε το βασικό προβοκατόρικό του ρόλο με το φιάσκο του δημοψηφίσματος και διαφυλάσσει τη «δυτική» του φυσιογνωμία

Το ζήτημα κλειδί είναι ότι ο Κοτζιάς με την ιδιότητα του εμπνευστή των Πρεσπών δεν φεύγει σαν νικητής αλλά φεύγει γιατί νικήθηκε πολιτικά και διπλωματικά η συμφωνία των Πρεσπών με την πελώρια ενεργητική αποχή του μακεδονικού λαού, ιδιαίτερα της μακεδονικής εθνότητας στο δημοψήφισμα της 30 Σεπτεμβρίου.

Μετά από αυτό το αποτέλεσμα η ψήφισή της συμφωνίας από τη Βουλή της Δημ. της Μακεδονίας ήταν μόνο τυπικά μια νίκη ενώ ουσιαστικά ήταν μια πελώρια ηθική και πολιτική ήττα για το κυβερνητικό κόμμα και γενικά για το ευρωπαϊκό φιλο δημοκρατικό ρεύμα της χώρας που ψηφίζοντας «να» στη συμφωνία κόντρα στις διαθέσεις της πλειοψηφίας του πληθυσμού κάτω από την καθοδήγηση του προβοκάτορα ρωσόφιλου και βουλγαρόφρονα Ζάεφ διέπραξε ένα κοινοβουλευτικό πραξικόπημα που ποτέ δεν θα ξεχαστεί ακόμα και αν είναι καθαρές φασιστικές συκοφαντίες των ρωσόφιλων οι κατηγορίες για πληρωμένη αποστασία των 8 βουλευτών. Σε διεθνές επίπεδο η πιο μεγάλη πολιτικο-διπλωματική ήττα είναι ωστόσο για την αμερικάνικη κατερχόμενη υπερδύναμη και για το ΝΑΤΟ καθώς και για την ΕΕ που αποφάσισαν παρά το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος να πιέσουν ακόμα περισσότερο τη Βουλή να ψηφίσει υπέρ της συμφωνίας. Έτσι ο θριαμβευτής αυτής της υπόθεσης της συνειδήσης του μακεδονικού λαού δεν είναι τόσο το διχασμένο ανάμεσα σε Δύση και Ανατολή και γι αυτό πολιτικά αμήχανο και διασπασμένο VMRO, αλλά η ρώσικη διπλωματία που είχε υποστηρίξει την αποχή στο δημοψήφισμα εμφανιζόμενη έτσι σαν υπερασπιστριά της εθνικής ανεξαρτησίας της χώρας κόντρα στον ανοιχτό και ξεδιάντροπο δυτικό επεμβατισμό. Μάλιστα η κατοπινή υπερψήφισή της συμφωνίας από το κοινοβούλιο θα κάνει τον δυτικό επεμβατισμό ακόμα πιο μισητό και θα δυναμώσει τις πιο αντικοινοβουλευτικές, φασιστικές και γι αυτό ρωσόφιλες τάσεις μέσα στο VMRO και γενικότερα στη χώρα. Από δω και μπρος όλη η μακρόσυρτη και γεμάτη προσκόμματα (πάνω από 3 μήνες) διαδικασία της διαμόρφωσης και επικύρωσης των συνταγματικών αλλαγών που θα οδηγήσει στην τελική ψηφοφορία των 2/3 θα είναι μια όλο και πιο κακοφορμισμένη πληγή στο σώμα της πολιτικής και εθνοτικά διασπασμένης χώρας καθώς θα αποδεικνύεται στο μακεδονικό λαό ότι όχι μόνο το όνομα της χώρας του θα πρέπει να αλλάξει με το ζόρι, αλλά ότι δεν αναγνωρίζεται ο εθνικός του μακεδονικός χαρακτήρας αλλά μόνο η μακεδονική του υπηκοότητα.

Αλλά αν είναι έτσι τότε γιατί χαίρονται ο Τσίπρας και ο Κοτζιάς και αισθάνονται νικητές; Μα γιατί η αποστολή τους δεν είναι να περάσει η συμφωνία αλλά ήταν από την αρχή να νικηθούν οι δυτικές θέσεις στη χώρα αυτή και να δυναμώσουν οι θέσεις της Ρωσίας ενώ οι ίδιοι, ιδίως ο Κοτζιάς θα συνεχίσουν να είναι οι ήρωες στα μάτια της Δύσης που με αυτοθυσία πέτυχαν όσο γινόταν έστω και τυπικά έστω και για λίγο να της αλλάξουν το όνομα. Με λίγα λόγια αυτοί οι δύο σε συνεργασία με τον ομόλογο τους επίσης ρωσόφιλο Ζάεφ δρᾶσαν σαν προβοκάτορες. Δράσανε μάλιστα σαν τέτοιοι όχι μόνο σε βάρος της Μακεδονίας αλλά και σε βάρος της Ελλάδας καθώς όχι μόνο ξυπνήσανε τον αρρωστημένο προγονόπληκτο μακεδονισμό του 1992, αλλά τον αναπτύξανε σε μια νέα

ποιότητα καθώς οι σοβινοφασίστες κάθε είδους συνδᾶσανε την υπεράσπιση του ονόματος με την υπεράσπιση της χώρας από την ΕΕ που εκτός από τη μνημονιακή πείνα τους επέβαλε τάχα τώρα σε συνεργασία με τις ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ την εθνική ταπείνωση να εκχωρήσουν στους «σκοπιανούς» τη μακεδονική ταυτότητα (που δεν την εκχώρησαν καν). Και όλα αυτά ακριβώς την ώρα που πρακτικά όλη η υδρόγειος ονομάζε πια τη γειτονική χώρα σκέτη Μακεδονία χωρίς κανείς στη χώρα μας να νοιάζεται. Έτσι ξύπνησαν το τέρας με αποτέλεσμα ακόμα και το δειλό ΦΥΡΟΜ ή ΠΓΔΜ να γίνει πια Σκόπια και στο στόμα των πιο τολμηρών συριζαίων.

Αυτή όλη την τακτική του κνίκου δίδυμου Τσίπρα-Κοτζιά την έχουμε αναλύσει διεξοδικά στην αρθρογραφία μας (<http://oakke.gr/global/2013-02-16-19-25-28/2013-02-16-19-25-54/item/908>, <http://oakke.gr/afises/2013-02-16-20-47-58/item/976>) γράφοντας ότι δεν είχε μόνο σαν στόχο να παραδώσει τη μικρή αλλά στρατηγικά κρίσιμη Δημοκρατία της Μακεδονίας στα χέρια του ρωσοκινεζικού άξονα αλλά κυρίως να εμφανίσει την πολιτικά ρωσο-κινεζοκρατούμενη Ελλάδα, σαν τον πιο αξιόπιστο εταίρο της Δύσης στην Ανατολική Μεσόγειο ώστε η τελευταία να εγκαταλείψει και μάλιστα να σπρώξει την πολιτικά απομονωμένη, αλλά στρατηγικά πολύ πιο πολύτιμη για τη Δύση ερνοτογανική Τουρκία μια ώρα αρχύτερα στα χέρια της Ρωσίας.

Στο σημείο αυτό μπορεί να εξηγηθεί και το γιατί ο Καμμένος, που εμφανίζεται σαν ο τέλειος κακός ο οποίος εκβιάζει τάχα τον ΣΥΡΙΖΑ με την πτώση της κυβέρνησης, είναι αυτός που παραμένει στην ισχυρή υπουργική θέση του μετά την πτώση του Κοτζιά και το χωρισμό του δήθεν φιλοδυτικού ντουέτου.

Η νικηφόρα αντι-Πρέσπες γραμμή του Καμμένου και το ρώσικης οσμής Πλαν Β

Είναι απλό. Ο Καμμένος είναι η κατ'εξοχήν αντι-Πρέσπες γραμμή στην κυβέρνηση η οποία, αν και μειοψηφική εκεί, είναι πλειοψηφική στη χώρα και κυρίως πανίσχυρη στο στρατό και στον ιδεολογικό αρχηγό του τελευταίου που είναι η εκκλησία. Αυτή η γραμμή είναι που βγαίνει νικήτρια στην πραγματικότητα και στο εσωτερικό και στο διεθνές επίπεδο από την πανωλεθρία του δημοψηφίσματος στη Δημ της Μακεδονίας και το σκανδαλώδη τρόπο με τον οποίο πέρασε στη συνέχεια η συμφωνία από τη μακεδονική Βουλή. Αλλά η γραμμή του Καμμένου δεν είναι μια σκέτα αντι-Πρέσπες γραμμή που ανοιχτά ταυτίζεται με τη γραμμή της Ρωσίας ενάντια στην ένταξη της Δημ. της Μακεδονίας στο ΝΑΤΟ. Εμφανίζεται σαν μια δυτική γραμμή εναλλακτική στις Πρέσπες μετά από μια πολύ πιθανή και τυπική απόρριψη της συμφωνίας των Πρεσπών, είτε από τη Δημ της Μακεδονίας είτε από την Ελλάδα. Λέμε και τυπική γιατί η ουσιαστική απόρριψη της συμφωνίας είναι αναπόφευκτη από την ώρα που δεν τη θέλουν για τους δικούς τους, στην ουσία αντίθετους λόγους, (δικαίους σε ότι αφορά τη Δημ. της Μακεδονίας και άδικους σε ότι αφορά την Ελλάδα), οι δύο λαοί.

Η γραμμή Καμμένου είναι αυτή που ονομάστηκε από τον ίδιο «Πλαν Β» και βρωμάει από μακριά στο πνεύμα της τουλάχιστον ότι είναι μια φιλορώσικη εναλλακτική στις Πρέσπες. Το προσόν της είναι ότι επί της ουσίας είναι μια γραμμή σχετικής ουδετερότητας ανάμεσα στις δυο υπερδυνάμεις αν και στη μορφή εμφανίζεται σαν να είναι υπό την ηγεμονία των ΗΠΑ. Όχι τυχαία το «Πλαν Β» το φανέρωσε ο Καμμένος και το πρότεινε για πρώτη φορά στο πρόσφατο ταξίδι του στις ΗΠΑ και συνίσταται στο να μην μπει η Δημ. της Μακεδονίας στο ΝΑΤΟ με το όνομα Βόρεια Μακεδονία αλλά να μπει με το όνομα ΦΥΡΟΜ σε ένα σύμφωνο βαλκανικής στρατιωτικής συνεργασίας που θα περιλαμβάνει επίσης την Ελλάδα, την Αλβανία, τη Βουλγαρία και αργότερα τη Σερβία και στο οποίο θα παίζουν έναν προς το παρόν αδιευκρίνιστο ρόλο στρατιωτικής στήριξης οι ΗΠΑ. Σαν πρότυπο αυτής της συνεργασίας ο Καμμένος πρόβαλε τη στρατιωτική συνεργασία της Ελλάδας με την Κύπρο, το Ισραήλ και την Αίγυπτο που τη σκάρωσε ο Κοτζιάς για την εξυπηρέτηση των ρώσικων συμφερόντων και με τη βοήθεια των διπλωματικών δικτύων της Ρωσίας και την κάλυψη των ΗΠΑ του Τραμπ. Και οι 4 αυτές χώρες είναι φιλοαμερικάνικες στη μορφή αλλά στην ουσία είναι μόνο μια από αυτές, το Ισραήλ το οποίο όμως έχει άριστες σχέσεις και με την πουτινική Ρωσία, ενώ οι άλλες τρεις έχουν σήμερα βασικά φιλορώσικες κυβερνήσεις. Στο 5μελές (μαζί με τη Σερβία) βαλκανικό σχήμα του Καμμένου η πιο φιλοαμερικάνικη χώρα είναι προς το παρόν η νατοϊκή Αλβανία (αν και αυτή έχει ήδη προσεγγίσει δραστήρια τη Σερβία,

δηλαδή τη Ρωσία για να τεμαχίσουν από κοινού το Κόσοβο), ενώ η ως χθες φιλοαμερικάνικη στις διαθέσεις της Δημ. της Μακεδονίας χάρη στην ελληνική και αλβανική πίεση αρχίζει να απομακρύνεται ψυχικά από τις ΗΠΑ και να κινείται προς τη Ρωσία.

Μια τέτοια 5μελής συμμαχία ακόμα και αν δεν έχει ανοιχτή έγκριση από τη Ρωσία (γι αυτό άλλωστε προτείνεται από τον Καμμένο η είσοδος της Σερβίας) θα αποτελέσει αυτόματα μια εναλλακτική στο ΝΑΤΟ και γι αυτό συμφέρει τη Ρωσία, όπως συμφέρει τη Ρωσία ένας αδύνατος και πολιτικά διασπασμένος ευρωπαϊκός στρατός σαν μια εναλλακτική στο ΝΑΤΟ.

Το Πλαν Β και ο Καμμένος δεν αποκλείεται να πεταχτούν στα σκουπίδια από τη Ρωσία επειδή ο Καμμένος είναι πολύ σταμπαρασμένος σαν ρωσόφιλος*, και γι αυτό είναι δύσκολο να λειτουργήσει σαν ένας πειστικός φιλικός της ενδιάμεσος με τις ΗΠΑ, πράγμα που αυτό το σχέδιο απαιτεί. Βέβαια βλέπουμε πως ο ίδιος για να σπάσει αυτό το εμπόδιο δείχνει διατεθειμένος να δώσει προσωρινές βάσεις στις ΗΠΑ ακόμα και στην πλατεία Συντάγματος... Το πνεύμα της βαλκανικής 5μερούς του Καμμένου πάντως είναι το «ειρηνικό» μίρασμα επιρροής η μάλλον η «συν-προστασία» διαφόρων χωρών από τις δύο υπερδυνάμεις. Σε τέτοιες περιπτώσεις η Ρωσία δουλεύει επιδέξια και διακριτικά από τα μέσα μέσω πρακτόρων με τους οποίους διασπάει και εξαγοράζει τους πάντες ενώ αφήνει τις ανοιχτά ηγεμονιστικές ΗΠΑ -και συχνά τις ενθαρρύνει, όπως κάνει τώρα με τους Τσίπρα, Κοτζιά και Ζάεφ- να επεμβαίνουν ανοιχτά, να δίνουν διαταγές, να γίνονται μισητές και να σπρώχνουν τις χώρες στον ανταγωνισμό τους. Αυτή την τακτική την προωθούν με ζήλο οι άνθρωποι της Ρωσίας σε όλες τις μεγάλες διεθνείς εστίες κρίσεων που συχνά οι ίδιοι προκαλούν, ιδιαίτερα σήμερα που στην προεδρία των ΗΠΑ σκαρφάλωσε ο πιο ξεδιάντροπος από αυτούς, ο Ντ. Τραμπ επικεφαλής όλης της μούργας του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και επεμβατισμού.

Ο Τραμπ παντού όπου μπορεί προωθεί την συνδιαχείριση εστιών κρίσεων με το ρωσοκινεζικό άξονα, πράγμα που προς το παρόν το κάνει σχεδόν ανοιχτά στην περίπτωση της Βόρειας Κορέας, και πολύ πιο καλυμμένα στη Μέση Ανατολή με το Ισραήλ, τη Σαουδική Αραβία, και την Αίγυπτο. Είναι χαρακτηριστικό ότι εκείνο στο οποίο εναντιώνεται πιο πολύ ο Τραμπ είναι στην κλασική γραμμή της αμερικάνικης αστικής τάξης για μια νατοϊκή άμυνα απέναντι στη Ρωσία και γι αυτό είναι πια σε ανοιχτή τροχιά σύγκρουσης με τον αντι-πουτινικό φιλονατοϊκό υπουργό άμυνας Μάτις, ο οποίος όχι τυχαία είναι και ο μεγάλος νικημένος στο μακεδονικό δημοψήφισμα καθώς εκτέθηκε ανοιχτά επεμβαίνοντας πολιτικά σε αυτό. Το πιο βασικό κατά τη γνώμη μας για τη ρώσικη διπλωματία είναι με την ευκαιρία της όλο και πιο παροξυνόμενης πληγής του μακεδονικού να αρχίζει να ζυμώνεται και μετά να προωθείται και μια τοπική βαλκανική πολιτική και ίσως αργότερα στρατιωτική συνεργασία τύπου Πλαν Β που θα αποτελέσει υπόδειγμα μιας υποτιθέμενης αμερικο-ρωσικής στην πραγματικότητα μιας Τραμπ-Πουτινικής συνεργασίας για όλη την Ευρώπη στο πνεύμα του νέου Μονάχου απέναντι στον νεοχιτλερικό άξονα.

Τα ταξίδια του Καμμένου και μετά του Τσίπρα στη Μόσχα δείχνουν τον ανερχόμενο πόλο διπλωματικών πρωτοβουλιών στα Βαλκάνια

Δεν είναι λοιπόν τυχαίο που η Ρωσία καλεί τον Καμμένο σε λίγες μέρες στη Μόσχα, ενώ ο Κοτζιάς των αντιρρωσικών απελάσεων δεν είναι πια υπουργός. Στην πραγματικότητα από δω και μπρος θα είναι το πνεύμα του Πλαν Β που θα παίζει στα Βαλκάνια με ή χωρίς Καμμένο ενώ ο ίδιος ο Τσίπρας θα συνεχίσει να παρουσιάζεται σαν η εγγύηση στα μάτια της Δύσης ότι η συμφωνία για τις Πρέσπες θα παλεύεται με συνέπεια και με βάσιμες ελπίδες επιτυχίας. Με αυτή την έννοια η συνεχιζόμενη εκδήλωση της σύγκρουσης ΣΥΡΙΖΑ-Καμμένου θα ενισχύει την τραγικά λαθεμένη πεποίθηση στη Δύση- και εννοούμε τόσο στη σοσιαλφιλελεύθερη Ευρώπη όσο και, κυρίως, στο αντι-τραμπικό και αντιρρωσικό Δημοκρατικό Κόμμα των ΗΠΑ ότι η συριζέικη στη συντριπτική πλειοψηφία της κυβέρνηση Τσίπρα είναι το τελευταίο αληθινό αποκούμπι τους σε μια Ελλάδα σοβινιστική και ρωσόφιλη. Την ώρα δηλαδή που ο Τσίπρας θα πηγαίνει στον Πούτιν -μετά από τον Καμμένο- στις αρχές του Δεκέμβρη για να επιβεβαιώσει την τάχα πολυδιάστατη πολιτική του, οι δυτικοί θα βλέπουν στο πρόσωπό του τον ευρωπαϊκό που απλά

Συνέχεια δίπλα

ΑΟΖ: ΚΙ ΟΜΩΣ ΦΩΝΑΖΕΙ Ο ΚΛΕΦΤΗΣ

Συνέχεια από τη σελ. 3

Σύμβασης.

Και τι λέει το μέρος XV της Σύμβασης; Διαβάζουμε τα εξής:

ΜΕΡΟΣ XV: ΕΠΙΛΥΣΗ ΔΙΑΦΟΡΩΝ – ΤΜΗΜΑ, 1 ΓΕΝΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

Άρθρο 279: Υποχρέωση επίλυσης διαφορών με ειρηνικά μέσα

«Τα κράτη μέρη θα επιλύουν οποιαδήποτε μεταξύ τους διαφορά σχετικά με την ερμηνεία ή εφαρμογή της παρούσας σύμβασης με ειρηνικά μέσα σύμφωνα με το άρθρο 2 παράγραφος 3 του χάρτη των Ηνωμένων Εθνών και, για το σκοπό αυτό, θα επιδιώκουν λύση με τα μέσα που αναφέρονται στο άρθρο 33 παράγραφος 1 του χάρτη».

Ποια μέσα αναφέρονται στο άρθρο 33, παράγραφος 1, του καταστατικού χάρτη του ΟΗΕ;

Διαβάζουμε σχετικά: «1. Σε κάθε διαφορά που η παράτασή της μπορεί να θέσει σε κίνδυνο τη διατήρηση της διεθνούς ειρήνης και ασφάλειας τα ενδιαφερόμενα μέρη θα προσπαθούν πρώτα από όλα να λύσουν τη διαφορά τους με διαπραγματεύσεις, έρευνα, μεσολάβηση, συνδιαλλαγή, διαιτησία, δικαστικό διακανονισμό, προσφυγή σε τοπικούς οργανισμούς ή συμφωνίες ή με άλλα ειρηνικά μέσα της εκλογής τους (βλέπε την ιστοσελίδα: https://www.unric.org/el/index.php?option=com_content&view=article&id=14)

Μήπως είναι αυτά που ζητάει εδώ και δεκαετίες η Τουρκία και αρνείται επίμονα η Ελλάδα, προβάλλοντας το έωλο επιχείρημα ότι δεν μπορούμε να πάμε σε διαπραγματεύσεις με μια Τουρκία σε

υπέρτερη θέση;

Αυτό που στην ουσία ισχύει είναι η ρώσικη θέση ότι τα προβλήματα του Αιγαίου και της Κύπρου πρέπει να παραμείνουν άλυτα στο διηνεκές, γιατί μόνο έτσι θα μπορεί η Ρωσία να παίζει το ρόλο του ενδιάμεσου και να κερδίζει και στις δύο χώρες βάζοντας τους πράκτορες της στη μια και στην άλλη χώρα να υποδαυλίζουν τις σοβινιστικές διαθέσεις των αρχουσών τάξεων. Μια μόνιμη λύση και των δύο αυτών προβλημάτων θα ήταν ο εφιάλης της Ρωσίας. Γι' αυτό βάζει κάθε φορά τους υποταχτικούς της, κυρίως στη δική μας χώρα, να σαμποτάρουν τις όποιες διαπραγματεύσεις θα μπορούσαν να οδηγήσουν σε αξιοπρεπείς και μόνιμες λύσεις συμφέρουσες και για την Ελλάδα και για την Τουρκία και για την Κύπρο.

Για να επανέλθουμε στο θέμα μας. Όχι μόνο ειδικά και συγκεκριμένα, αλλά και γενικά το γράμμα και το πνεύμα της Σύμβασης για το Δίκαιο της Θάλασσας κινείται σε πλαίσια καταλλαγής και συμφιλίωσης των κρατών με αντικρουόμενα συμφέροντα. Ας δούμε τι λέει σχετικά το άρθρο 280.

Άρθρο 280: Επίλυση διαφορών με ειρηνικά μέσα που επιλέγουν τα μέρη

«Καμιά διάταξη του παρόντος μέρους δεν θίγει το δικαίωμα οποιωνδήποτε κρατών μερών να συμφωνήσουν οποτεδήποτε να επιλύσουν μια μεταξύ τους διαφορά σχετικά με την ερμηνεία ή την εφαρμογή της παρούσας σύμβασης με οποιοδήποτε ειρηνικό μέσα της εκλογής τους».

Επίσης το 283.

Άρθρο 283: Υποχρέωση ανταλλαγής απόψεων

«1. Όταν μεταξύ κρατών μερών προκύψει διαφορά σχετικά με την ερμηνεία ή εφαρμογή της παρούσας σύμβασης, τα μέρη στη διαφορά θα προχωρήσουν αμελλητί σε ανταλλαγή απόψεων για την επίλυση της με διαπραγματεύσεις ή άλλα ειρηνικά μέσα».

Προσέξτε αυτό το «αμελλητί»· σημαίνει «χωρίς καθυστέρηση»...

Αλλά και για την υφαλοκρηπίδα η Σύμβαση προβλέπει ακριβώς τα ίδια.

Άρθρο 83: Οριοθέτηση της υφαλοκρηπίδας μεταξύ κρατών με έναντι ή προσκείμενες ακτές

«1. Η οριοθέτηση της υφαλοκρηπίδας μεταξύ κρατών με έναντι ή προσκείμενες ακτές πραγματοποιείται κατόπιν συμφωνίας με βάση το διεθνές δίκαιο, όπως αναφέρεται στο άρθρο 38 του καταστατικού του διεθνούς δικαστηρίου προκειμένου να επιτευχθεί μια δίκαιη λύση.

2. Αν η συμφωνία δεν μπορεί να επιτευχθεί μέσα σε εύλογο χρονικό πλαίσιο, τα ενδιαφερόμενα κράτη προσφεύγουν στις διαδικασίες που προβλέπονται στο μέρος XV.

3. Εκκρεμούσης συμφωνίας όπως προβλέπεται στην παράγραφο 1, τα ενδιαφερόμενα κράτη σε πνεύμα κατανόησης και συνεργασίας θα καταβάλουν κάθε προσπάθεια για να συνάψουν προσωρινές διευθετήσεις πρακτικής φύσης και, κατά τη διάρκεια αυτής της μεταβατικής περιόδου, να μην θέτουν σε κίνδυνο ή παρεμποδίζουν την επίτευξη τελικής συμφωνίας. Αυτές οι διευθετήσεις δεν επηρεάζουν την τελική

οριοθέτηση».

Το Αιγαίο είναι ανοιχτή ή ημίκλειστη θάλασσα;

Και κάτι τελευταίο. Επειδή μας έχουν πονέσει τ' αυτιά ν' ακούμε από εθνικιστές και σοσιαλφασίστες πως είναι έωλο το σχετικό τουρκικό επιχείρημα, ας δούμε συγκεκριμένα τι λέει η Σύμβαση γι' αυτό το ζήτημα.

ΜΕΡΟΣ ΙΧ: ΚΛΕΙΣΤΕΣ Η ΗΜΙΚΛΕΙΣΤΕΣ ΘΑΛΑΣΣΕΣ, Άρθρο 122: Ορισμός

«Για τους σκοπούς της παρούσας σύμβασης "κλειστή ή ημίκλειστη θάλασσα" σημαίνει κόλπο, λεκάνη ή θάλασσα που περιβάλλεται από δύο ή περισσότερα κράτη και που συνδέεται με άλλη θάλασσα ή με τον ωκεανό με στενό δίαυλο, ή που αποτελείται καθ' ολοκληρίαν ή κυρίως από τις χωρικές θάλασσες ή τις αποκλειστικές ζώνες δύο ή περισσότερων παράκτιων κρατών».

Όσο για το πώς πρέπει να συμπεριφέρονται μεταξύ τους τα συνορεύοντα κράτη, βλέπε το Άρθρο 123: Συνεργασία κρατών που συνορεύουν με κλειστές ή ημίκλειστες θάλασσες

«Τα κράτη που συνορεύουν με κλειστή ή ημίκλειστη θάλασσα πρέπει να συνεργάζονται μεταξύ τους στην άσκηση των δικαιωμάτων τους και την εκτέλεση των καθηκόντων τους σύμφωνα με την παρούσα σύμβαση».

Μετά απ' όλ' αυτά ελπίζουμε να έχουμε δώσει στον καλοπροαίρετο αναγνώστη να καταλάβει πώς έχουν τα σοβαρά αυτά ζητήματα. Λύσεις υπάρχουν και προβλέπονται από το Διεθνές Δίκαιο. Αρκεί να θέλει κανείς.

υποχρεώνεται από την ελληνική δεξιά, την εκκλησία και το στρατό να μην τα χαλάσει εντελώς με τον Πούτιν .

Όσο για τον Κοτζιά αυτός θα μπορεί να εμφανίζεται σαν σύμβουλος του Τσίπρα χωρίς να έχει τις ανατολικές δεσμεύσεις του αρχηγού του, οπότε θα μπορεί να εμφανίζεται σαν ένας συνεπής μέχρι αυτοθυσίας φιλοδυτικός και αντιρρώσος Έλληνας πατριώτης για να κάνει ραδιουργίες στο παρασκήνιο της διπλωματίας του ΣΥΡΙΖΑ ώσπου να χρησιμοποιηθεί σε μια νέα κρίσιμη αποστολή ρώσικης διείσδυσης στο κέντρο των δυτικών επιχειρήσεων. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι ο Κοτζιάς έχει εξασκηθεί σε αυτή τη δουλειά στο πλευρό του Γ. Παπανδρέου όταν ο τελευταίος δούλευε σαν δήθεν φιλοδυτικός δημοκράτης για την πτώση του εθνοσοβινιστή Μιλόσεβιτς στη δήθεν Άνοιξη της Σερβίας και για την άνοδο τελικά στην εξουσία των πιο φιλορώσικων πολιτικών δυνάμεων. Στην πραγματικότητα και αντίθετα από το σενάριο που επικρατεί στα ΜΜΕ, ήταν ο Κοτζιάς αυτός που έβαλε πρώτος πριν τη συνεδρίαση του υπουργικού συμβουλίου αλλά και κατά τη διάρκεια της το θέμα να επεκταθεί και στα άλλα υπουργεία, δηλ. βασικά στο ΥΠΕΘΑ, το καθεστώς ελέγχου των μυστικών κονδυλίων που ισχύει για το ΥΠΕΞ. Έτσι ξεκίνησε ο Καμμένος την αντεπίθεση του κατά του Κοτζιά σε αυτή τη συνεδρίαση (https://www.huffingtonpost.gr/entry/ta-mestika-kondelia-piso-aporen-paraitese-kotzia_gr_5bc72539e4b055bc947c378c). Ήταν σαν ο Κοτζιάς να επιζητούσε έναν καβγά και μια αφορμή για να παραιτηθεί.

Τέλος σε ότι αφορά το μέλλον και την εξέλιξη της διαδικασίας επικύρωσης της συμφωνίας των Πρεσπών, συνεχίζουμε να εκτιμάμε ότι δεν θα επικυρωθεί ολοκληρωμένα και από τις δύο χώρες, όχι γιατί είναι τερατώδης στη βασική αρχή της ότι μια χώρα μπορεί να υποχρεωθεί να αρνηθεί το όνομα και στο βάθος τον εθνικό χαρακτήρα του λαού της όταν αυτό το θελήσει μια άλλη χώρα, αλλά κυρίως γιατί κάτι τέτοιο δεν συμφέρει τακτικά το νέο ανερχόμενο δυνάστη των Βαλκανίων, που είναι η πουτινική Ρωσία. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η Ρωσία δεν έχει καμιά αντίθεση σε αυτήν καθ' εαυτήν τη συμφωνία. Παραθέτουμε την παρακάτω φράση του μόνιμου εκπροσώπου της ρώσικης ομοσπονδίας στην ΕΕ, του Βαλερί Τσιζόφ που

δημοσιεύεται σε άρθρο της Καθημερινής στις 18 Οκτώβρη:

«Εκείνο που θα ήθελα να τονίσω είναι ότι οι περαιτέρω εξελίξεις πρέπει να ρυθμίζονται σε διμερή βάση, χωρίς πιέσεις εξωτερικών παραγόντων. Διότι ενώ η συμφωνία αυτή καθ' αυτή ελπίζουμε να ενισχύσει τη σταθερότητα στα Βαλκάνια και τη συνεργασία των δύο χωρών, δεν πρέπει ωστόσο να θεωρηθεί ως αφορμή για ταχεία ένταξη της γειτονικής σας χώρας σε στρατιωτικό συνασπισμό». (<http://www.kathimerini.gr/990503/article/epikairothta/kosmos/vlantimir-tsizof-h-diene3h-elladas--rgdm-gia-to-onomatologiko-eprepe-na-exei-ly8ei-poly-pnwritera>).

Αυτό που λέει εδώ ο πιο αρμόδιος για τα ευρωπαϊκά ζητήματα ρώσος διπλωμάτης είναι ότι δεν θα ήταν κακό πράγμα να περάσει η συμφωνία των Πρεσπών αρκεί να μην έμπαινε η Δημοκρατία της Μακεδονίας στο ΝΑΤΟ. Μόνο μετά το δημοψήφισμα και την ψηφοφορία στο μακεδονικό κοινοβούλιο η ρώσικη πρεσβεία ανακοίνωσε ότι δεν αναγνωρίζει το όνομα Βόρεια Μακεδονία επειδή δεν έχει δημοκρατική νομιμοποίηση. Όμως ταυτόχρονα η Ρωσία έχει επίσημα και με σαφήνεια τονίσει ότι δεν έχει καμιά αντίρρηση, που σημαίνει πρακτικά ότι βλέπει θετικά, το να μπει η χώρα αυτή στην ΕΕ, πράγμα που εξηγείται από την αυξανόμενη πολιτική αποδιοργάνωση καθώς και κυρίως τη μεγάλη διάβρωση των κεντρικών ευρωπαϊκών θεσμών από τους ανθρώπους και τους φίλους της Ρωσίας. Μια διασπασμένη και εξουθενωμένη Δημ. της Μακεδονίας μέσα σε μια τέτοια ΕΕ θα προσφέρει πολύτιμους συμμάχους στις ραδιουργίες της Μόσχας που τρελαίνεται να διεισδύει στις χώρες και να τις καταστρέφει και τον πολιτικό λογαριασμό για τα εγκλήματα της να τα πληρώνει η ΕΕ. Αυτό ακριβώς ζούμε τα τελευταία χρόνια όπου την οικονομική καταστροφή της Ελλάδας λόγω του ανελέητου σαμποταρίσματος της παραγωγής από τις ρωσόδουλες πολιτικές δυνάμεις της τη χρεώνονται ακέραια οι ευρωπαίοι που τη δανείζουν με χασούρα για να εκτελέσουν επιλεκτικά και όπως οι ίδιοι σαμποταριστές κυβερνήτες της θέλουν τα ανόητα μνημόνια τους.

Έτσι δεν θα πρέπει να εκπλαγούμε αν δούμε στο μέλλον να υιοθετούνται οι πιο εκτρωματικές, στρεψόδικες και

πραξικοπηματικές εναλλακτικές μιας μη ολοκληρωμένης επικύρωσης της συμφωνίας των Πρεσπών στη βάση των οποίων θα μπορεί να μπει η γειτονική χώρα στην ΕΕ αλλά όχι στο ΝΑΤΟ, ενώ παράλληλα θα δουλεύονται τα διάφορα Πλαν Β. Άλλωστε το τελικό κλειδί για οποιαδήποτε εκτρωματική λύση θα το κρατάνε οι άφθονοι, έμπειροι και με γερά πατημένη εξουσία πράκτορες των συμφερόντων της σοσιαλιμπεριαλιστικής Ρωσίας στην Ελλάδα. Με αυτή την έννοια η ίδια η διαδικασία της επικύρωσης θα είναι ένα εργαλείο διαρκούς πολιτικού βασανισμού και ιδεολογικού ακρωτηριασμού των δύο λαών ώσπου αυτοί να συμμορφωθούν με τις προκρούστιες απαιτήσεις της μοσχοβίτικης διπλωματίας και των δυτικών πρακτόρων και φίλων της.

* Δες δημοσίευμα Βήματος της 30/3 (<https://www.tovima.gr/2018/03/30/politics/buzzfeed-anthrwpos-twn-rwsw-nstn-elliniki-kybernisi-o-panos-kammenos/>) το οποίο αναφέρεται διεξοδικά σε άρθρο της ιστοσελίδας Buzzfeed (<https://www.buzzfeednews.com/article/mitchprothero/how-a-putin-ally-met-key-trump-officials-and-worried#.psR3MjqMB>). Στο πιο πάνω δημοσίευμα αναφέρεται συγκεκριμένα ότι «το Buzzfeed επικαλείται αξιωματούχους ευρωπαϊκών υπηρεσιών ασφαλείας που υποστηρίζουν ότι ο Καμμένος βρίσκεται πολύ κοντά στον Ρώσο πρόεδρο Πούτιν – «μια σχέση που ξεπερνά τους παραδοσιακούς δεσμούς που καλλιεργούνται λόγω της ορθόδοξης εκκλησίας και η οποία ενισχύθηκε στα χρόνια της οικονομικής κρίσης». Ένας από αυτούς μάλιστα, ανέφερε ότι ο υπουργός Αμυνας «έχει τη στάμπα της ρωσικής διείσδυσης». Άλλοι Ευρωπαίοι αξιωματούχοι εμφανίζονται ιδιαίτερα ανήσυχτοι για τις σχέσεις του Ινστιτούτου Γεωπολιτικών Μελετών των Ανεξάρτητων Ελλήνων με το Ρωσικό Ινστιτούτο Στρατηγικών Σπουδών, το οποίο υπαγόταν στις ρωσικές μυστικές υπηρεσίες πριν περάσει υπό τον έλεγχο της ρωσικής προεδρίας».

Δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ
στις 22/10/2018

Μια σημείωση για την τετραμερή για τη Συρία: η «Ευρασία» του Πούτιν σε πλήρη ανάπτυξη

Ο Ερντογάν κάλεσε στην Κωνσταντινούπολη τους Πούτιν, Μακρόν, Μέρκελ σε ένα κονκλάβιο με αποκλειστικό θέμα το μέλλον της Συρίας.

Πραγματικός οικοδεσπότης βέβαια ήταν ο Πούτιν, ο οποίος, έχοντας πια τον στενό φασίστα φίλο (ή και χαφίε του) Τραμπ να διασπάει με κάθε πιθανό τρόπο την ενότητα ΗΠΑ – Ευρώπης, έχει την ευκαιρία να οργανώνει απερίσπαστος το μαύρο μέλλον του πλανήτη μαζί με τη φίλη του, σταζίπισσα Μέρκελ, έχοντας ως κομπάρσο τον υφεσιακό, μικρομεσαίο ιμπεριαλιστή Μακρόν.

Το λεγόμενο ντεκουπλάζ, δηλαδή το σπάσιμο της στρατηγικής συμπίεσης ΗΠΑ – ΕΟΚ(ΕΕ) ήταν ήδη από τη δεκαετία του 1970 ο στρατηγικός στόχος του ρώσικου σοσιαλϊμπεριαλισμού, όπως πρωτοπόρα είχε διαπιστώσει το ΚΚ Κίνας, για το οποίο μάλιστα μια διάλυση της ΕΟΚ, ακόμη και του ΝΑΤΟ από αυτή την πλευρά θεωρείτο μια εξαιρετικά αρνητική πιθανή εξέλιξη. Φαίνεται τώρα πόσους καρπούς δίνει στη Ρωσία η χειραγωγημένη από την ίδια (με την εκμετάλλευση των λαθών λόγω παρακμής και των πολιτικών εγκλημάτων του «φιλελεύθερου» δυτικού μονοπώλιου) νίκη Τραμπ, σε ό,τι αφορά την προετοιμασία των όρων για τον Γ' Παγκόσμιο Πόλεμο και την απόπειρα κατάκτησης της παγκόσμιας ηγεμονίας από τον ρωσοκινέζικο Άξονα.

Δεν είναι επίσης άσχετη με τις συγκεκριμένες κινήσεις η «γεωπολιτική» (όρος που είναι ιμπεριαλιστικής και αντιδραστικής έμπνευσης, αλλά χρησιμοποιείται καταχρηστικά και από προοδευτικούς αναλυτές) του ιδεολογικού μόντορα του Κρεμλίνου, Αλεξάντερ Ντούγκιν, περί μιας Ευρασίας η οποία, ενωμένη από

τη Λισαβόνα ως το Βλαδιβοστόκ, θα αντιμετωπίσει την αμερικανική «γκλομπλιστική» κυριαρχία, για την ακρίβεια θα την «εκθρονίσει», χτυπώντας και το «μακρύ φιλελεύθερο αγγλοσαξονικό της χέρι» στην Ευρώπη, τη Βρετανία. Η τελευταία αποκολλάται όλο και περισσότερο από την ευρωπαϊκή συλλογική ταυτότητα μέσω Βrexit, που κι αυτό το έσπρωξαν καίρια και το υποβοήθησαν οι Ρώσοι σοσιαλϊμπεριαλιστές. Μετά δε από την επικείμενη πολιτική κατάρρευση της πολιτικά αδύναμης Μεί, η Βρετανία απειλείται θανάσιμα από την πρωθυπουργία του τροτσκιστή, αντισιμπίτη και ανθρώπου της Ρωσίας Κόρμπιν, του Ευρωπαίου ψευτοαριστερού αντίστοιχου του Τραμπ. Με την τραμπική πολιτική υπονόμευσης από τα δεξιά, δηλαδή από «ευρασιατική» πλευρά, του ΝΑΤΟ και το τελικό χτύπημα που θα του δώσει ο Κόρμπιν, αποπλίζοντας πυρηνικά την ισχυρότερη ευρωπαϊκή αντιρωσική δύναμη, ο πόλεμος στην Ευρώπη θα είναι πιθανότατα ante portas ΓΚΙΟ.

Σημασία έχει όμως και γιατί η τετραμερής έγινε σε τουρκικό έδαφος. Η τακτική σκούπα – φαράσι του ρώσικου σοσιαλϊμπεριαλισμού απέναντι στην αρχικά τριτοκοσμική ανεξαρτησιακή εξουσία Ερντογάν δείχνει τώρα τους καρπούς της: όταν ο πρόεδρος της Τουρκίας κατέβασε το ρώσικο αεροπλάνο, στηρίζοντας μόνος στον πλανήτη την αντι-ασαντική και πιο βαθιά την αντιρωσική αντιϊμπεριαλιστική πάλη της συριακής αντιπολίτευσης, οι δυτικοί «φιλελεύθεροι» ή ακόμη περισσότερο οι φίλοι του Πούτιν στις δυτικές καγκελαρίες απομόνωσαν την Τουρκία, κατηγορώντας την έμμεσα ή άμεσα ότι με τις «απερισκεψίες» της θα βάλει φωτιά στις σχέσεις Δύσης – Ρωσίας.

Αργότερα οι Ευρωπαίοι στάθηκαν άθλια απέναντι

στο ρωσοκινούμενο- στο βάθος- φασιστικό γκιουλενικό πραξικόπημα κατά του Ερντογάν, δείχνοντάς με κάθε τρόπο πόσο ανοιχτά εύχονταν αυτό να είχε πετύχει, εντείνοντας έτσι την απομόνωσή του. Κι όταν αυτός, αποκαμωμένος, πήγε στη Μόσχα και προσκύνησε τον Πούτιν, τότε όλοι αυτοί οι χωρίς αρχές ή και υποταγμένοι στον Πούτιν μονοπωλιστές άνοιξαν την αγκαλιά τους και ξαναδέχθηκαν τον Ερντογάν ως σύμμαχο και εταίρο, με τον γνωστό, ξεσκολισμένα ρωσόδουλο πρόεδρο της Γερμανίας Στρίντμπεργκ να του επιφυλάσσει πρόσφατα στρατιωτικές τιμές κατά την επίσκεψή του στο Βερολίνο.

Στην τετραμερή δεν υπήρχε πουθενά εκπρόσωπος της «ανεξάρτητης», στην πραγματικότητα κατεχόμενης Συρίας, ούτε όμως και του – με ισχυρή παρουσία στο συριακό έδαφος, δίπλα στους Ρώσους – Ιράν. Ο Πούτιν έφτιαξε μια τετραμερή του τύπου «ϊμπεριαλισμοί της Ευρασίας συν Τουρκία», θέλοντας να δείξει ποιος κάνει πλέον κουμάντο στη «ζώνη των θεωλλών» του πλανήτη. Στην Αστάνα, το μέλλον της Συρίας κανόνιζαν – υποτίθεται από κοινού – η Ρωσία, η Τουρκία και το Ιράν. Με αυτήν ο Πούτιν σκότωσε τη Γενεύη του ΟΗΕ, όπου η συριακή αντιπολίτευση απολάμβανε κάποιας στήριξης από τον Τρίτο Κόσμο και τη Δύση. Τώρα ο φύρερ του ρώσικου νεοχιτλερικού ιμπεριαλισμού έρχεται ξανά από τα δεξιά, πετάει έξω τους φασίστες, αλλά γενικά ακόμα σχετικά ανεξάρτητους από τη συμμαχία τους Ρωσία τριτοκοσμικούς μουλάδες της Τεχεράνης και τίθεται επικεφαλής των «σοβαρών και μετριοπαθών» μεγάλων δυνάμεων που λύνουν τα «μεγάλα προβλήματα», ερήμην των λαών.

Δίνει έτσι στον Ερντογάν μια αίσθηση μεγαλείου και

ισόβαθμου παίκτη, πειθοντάς τον ακόμη περισσότερο για το πόσο «σοφή» ήταν η κίνησή του να στραφεί προς τη Μόσχα.

Ο Ερντογάν ως ανεξαρτησιακός και αντιρῶσος λόγω Συρίας και Κούρδων, άρα αντικειμενικά ως σύμμαχος της Δύσης ήταν (μετά το 2013) ένας αποσυνάγωγος, ένα δεύτερο, πιο δυτικό στη μορφή «Ιράν». Ως φιλορώσος όμως μετά το 2016, όπως ήταν και στην αρχή της διαδρομής του, είναι πια και πάλι σεβαστός διεθνής παράγοντας που κανονίζει και τη μοίρα τρίτων. «Αυτός είναι ο δρόμος που πρέπει να ακολουθήσει κάθε μικρή και μεσαία δύναμη, αν θέλει να βλέπει νίκες και να μην τρώει διεθνή χαστούκια», είναι το μήνυμα του Πούτιν.

Γι' αυτό άλλωστε η Ρωσία επέτρεψε στον Ερντογάν να διατηρεί τους θύλακες του Αφρίν και του Ιντλίμπ στη βόρεια Συρία υπό την προστασία του, ώστε να μην παίρνουν αέρα τα μυαλά του φασίστα Άσαντ και των Ιρανών μουλάδων ότι θα ανακαταλάβουν όλο το συριακό έδαφος. Η Μόσχα διατηρεί πάντα όσο μπορεί ενεργή κάθε σύγκρουση και κάθε διάσπαση και παίζει επάνω τους το ρόλο του μετριοπαθούς «κέντρου», του συμβιβαστή και μεσολαβητή που «μαγικά» επιτυγχάνει ισορροπίες, εκεί όπου η «γερασμένη και αλαζονική» Δύση πάντα αποτυγχάνει. Και φυσικά μαζεύει όλο τον καρπό, χρησιμοποιώντας τον ένα πόλο για να μη δυναμώσει υπέρμετρα ο άλλος. Ο Πούτιν βέβαια κάνει πάντα τον φίλο και στους δύο εκάστοτε πόλους, καταφέρνοντας μάλιστα κανείς να μην τον εγκαλεί ποτέ για διπλό παιχνίδι. Την ώρα π.χ. που Ερντογάν – Κατάρ – «Μουσουλμανική Αδελφότητα» καταγγέλλουν τον δικτάτορα του παλατιού πρίγκιπα Σαλμάν της Σαουδικής Αραβίας για τον όντως κτηνώδη φόνο του

δημοσιογράφου Κασόγκι, η Μόσχα δηλώνει ότι «πιστεύει» τον πρίγκιπα ότι ο ίδιος δεν είχε καμία ανάμιξη στον φόνο και τον υποδέχεται στην αγκαλιά της. Ταυτόχρονα, οι Ρώσοι πράκτορες στη Δύση, εντελώς αντίθετα, σηκώνουν τη σημαία της απομόνωσης της Σ. Αραβίας από τη διεθνή κοινότητα, έχοντας πίσω τους και πολλούς πραγματικούς δυτικούς φιλελεύθερους που ζουν στο χαζοχαρούμενο κόσμο των χρηματιστηρίων τους. Έτσι ο πρίγκιπας θεωρεί ότι το συντριπτικό χτύπημα έρχεται από τη Δύση και κOURNιάζει όλο και περισσότερο, θέλοντας ή μη, στην κοιλιά της νεοσαυδικής Ρωσίας.

Παίζεται εδώ το ίδιο παιχνίδι που παίχτηκε μεταξύ Σ. Αραβίας και Κατάρ από την ανάποδη, όταν ο προβοκάτορας Τραμπ έσπρωξε τον Σαουδάραβα πρίγκιπα στο αντικαταριανό εμπάργκο, με βάση ψεύτικες «δηλώσεις» του εμίρη του Κατάρ τις οποίες είχαν φυτέψει στα ειδησεογραφικά πρακτορεία τα τρολ του Πούτιν.

Το «σκούπα – φαράσι», το οποίο έβαλε σε εφαρμογή η Μόσχα μετά την σκηνοθετημένη «απόσυρση» της ΕΣΣΔ στα 1991, έχει φτάσει - σε επίπεδο δεξιοτεχνίας - σε ύψη στρατόσφαιρας. Τα κράτη, τα έθνη και οι λαοί ωστόσο δεν θα αργήσουν να δουν και να ξεσκεπάσουν το βρώμικο αυτό διπλό παιχνίδι και τελικά να ορίσουν, από την ίδια τους την πείρα, ως κύριο εχθρό τους ραδιούργους της πλέον σάπιας και της πλέον ισχυρής ενεργειακά και πολιτικοδιπλωματικά υπερδύναμης. Κανένας αντιδραστικός δεν μπορεί να πιάσει με 10 δάχτυλα 100 μύγες, όπως τόνιζε ο Μάο Τσε Τουνγκ.

Η ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΚΟΥΦΟΝΤΙΝΑ ΠΛΑΤΦΟΡΜΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΚΑΘΕΣΤΩΤΟΣ

Συνέχεια από τη σελ. 10

δράση του. Μα αυτή την ίδια τόλμη, δίχως βέβαια την πολιτική ικανότητα και το επιτελείο του προϊσταμένου τους Κουφοντίνα την επέδειξαν και οι Ξηροί και Σία αμέσως μόλις αναστήλωσαν. Το ζήτημα είναι ποιος τους αναστήλωσε. Το καθεστώς θέλει να δείχνει ότι τους αναστήλωσε ο Κουφοντίνας. Όμως δεν είναι ο Κουφοντίνας που διέταξε τον Δικηγορικό Σύλλογο, την ΕΣΗΕΑ, το Ραδιοτηλεοπτικό Συμβούλιο να εξαπολύσουν ξαφνικό πόλεμο ενάντια στην «τρομοκρατία» για να ασκήσουν βία στους δικηγόρους, τους δημοσιογράφους και τα κανάλια που κατήγγειλαν τη «17N», ούτε είναι αυτός που καθοδήγησε τον ΣΥΝ και όλο τον εξωκοινοβουλευτικό συρφετό να συγκροτήσουν τις διαδηλώσεις υπέρ της «17N» και να στήσουν μια καθώς πρέπει λίστα υπεράσπισης για του μαζικούς δολοφόνους της. Ούτε είναι ο Κουφοντίνας που έπεισε τον Σημίτη και τον Καραμανλή να αποφασίσουν ότι τα κόμματά τους δεν θα απαντήσουν πολιτικά στην προπαγάνδα της «17N» και θα αφήσουν στην υπεράσπιση της «17N» το προπαγανδιστικό μονοπώλιο σε αυτή την τεράστια σημασία και παρατεταμένη δίκη με αποτέλεσμα από πολιτική άποψη οι κατηγορούμενοι φονιάδες και οι φίλοι τους να γίνουν κατηγοροί. Ούτε τέλος είναι ο Κουφοντίνας που έπεισε τον πρόεδρο

του δικαστηρίου να μεροληπτεί σε όλη τη διαδικασία υπέρ των δολοφόνων, βαρύνοντας το κλίμα κατά των μαρτύρων και δικηγόρων της πολιτικής αγωγής, χαϊδεύοντας τους μάρτυρες υπεράσπισης και κολακεύοντας ασταμάτητα τον Κουφοντίνα.

Από την άλλη πλευρά η εύκολη αναστήλωση των Ξηρών και Σία, μόλις το καθεστώς έστησε τους «κινηματικούς» και τους υλικούς όρους αυτής της αναστήλωσης, αποκαλύπτει πόσο εύκολο ήταν στον ίδιο τον Κουφοντίνα να έχει αναστηλωθεί αν πρώτος αυτός πληροφορήθηκε και εξασφάλισε αυτούς τους όρους της εξαιρετικής μεταχείρισης από το καθεστώς. Η πρώτη αληθινή δυσκολία για έναν πολιτικό κρατούμενο είναι πρώτα η τεράστια ηθική και πολιτική πίεση που δέχεται ο ίδιος και οι δικοί του από το κυρίαρχο καθεστώς εξ αιτίας της απήχησης αυτού του καθεστώτος μέσα στις μάζες και δεύτερο η φυσική στέρση, η βία και οι κακουχίες για τον φυλακισμένο που συνοδεύονται πάντα από την ανασφάλεια και την ανησυχία για τις άγνωστες μελλοντικές συνθήκες της κράτησής του. Από την ώρα που ο κρατούμενος αρχίζει να έχει την ιδεολογική υπεροχή μέσα στην κοινωνία και να έχει μια επιδοκιμασία πολύ πιο έκδηλη από εκείνη που έχουν για παράδειγμα τα θύματα της δράσης του, από την ώρα δηλαδή που γίνεται πολιτικός προστατευόμενος του καθεστώτος δεν έχει να φοβάται ού-

τε τη φυσική βία του. Τουλάχιστον έχει να τη φοβάται πολύ λιγότερο από ότι οι πιο ισχυροί, πλούσιοι και δικτυωμένοι ποινικοί. Δεν πρέπει να έχει κανείς την παραμικρή αμφιβολία ότι μετά από αυτή τη δίκη και την καταδίκη τους οι 17νοεμβρίτες θα είναι μέλη της αριστοκρατίας των ελληνικών φυλακών και όχι οι καταραμένοι τους, τους οποίους πάντως κανείς προοδευτικός άνθρωπος δεν σκέφτηκε ποτέ να συμπεριλάβει στους ήρωες. Ένας συνειδητός σοσιαλφασίστας καταλαβαίνει επίσης ότι το άμεσα προβλεπόμενο μέλλον θα δει τη δύναμη του σοσιαλφασισμού να αναπτύσσεται στην Ελλάδα και στην Ευρώπη και όχι να μειώνεται και αυτό μοιραία θα αντανάκλασει και στην διάρκεια και στην ποιότητα της κράτησης των πολιτικών συμβόλων του σοσιαλφασισμού που θα είναι από δω και μπρος οι «αδιάλλακτοι» και οι αναστηλωμένοι 17νοεμβρίτες. Τέλος αν σκεφτεί κανείς ότι η μόνη πραγματική υποχρέωση που έχουν οι 17νοεμβρίτες απέναντι στους προστάτες τους είναι να μην υποστείουν την καθεστωτική σημαία του σοσιαλφασιστικού αντικαπιταλισμού και αντιϊμπεριαλισμού, τότε καταλαβαίνει ότι η πιο συμφερτική, πολιτικά, ηθικά και υλικά επιλογή είναι ο «επαναστατικός ηρωισμός». Ο Κουφοντίνας δεν υπήρξε ποτέ του πιο καθεστωτικός από όσο είναι σήμερα σαν «ηρωικός κρατούμενος». Τέτοια ακριβώς είναι και η πλατφόρμα που κατέβασε στο δικαστήριο.